

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

NINA LEVINE

HAVOC

— BOOK 8 IN THE STORM MC SERIES —

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

HAVOC

NINA LEVINE

İÇİNDE

Okuyuculara Not

Adanmışlık

Bölüm

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Epilog](#)

[Nefesimi Çal Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Yeni Antoloji Nisan 2016'da Çıkıyor Teşekkür](#)

[Nina Levine'in diğer](#)

[eserleri Havoc Playlist](#)

[Telif Hakkı](#)

OKUYUCULARA NOT

Storm MC Serisi'nin 8. kitabı

Havoc'taki olaylar Revive'dan sonra gerçekleşir.
Bu, Slay, Illusive & Command'da olanların henüz gerçekleşmediği anlamına gelir.

Storm MC kitaplarından hiçbirini okumamış olsanız bile Havoc'u okuyabilir, hikayenin tadını çıkarabilir ve olayları takip edebilirsiniz. Bu kitabı bağımsız bir kitap olarak yazdım.

Ancak, kitabım Revive'dan önce olan olaylarla ilgili spoiler içerdiğini lütfen unutmayın.

Ayrıca, Destined Havoc adlı romanımı okuduysanız, bu kitap size onların tüm hikayeyi anlatıyor. Destined Havoc'un bazı bölümlerini yeniden yazdım ve bu kitaba ekledim. Yani, teknik olarak dokuzuncu bölüme atlayıp oradan başlayabilirsiniz, ama dürüst olmak gerekirse ilk sekiz bölümü tekrar okumanızı tavsiye ederim. Yani, Havoc'un fazlası olmaz, değil mi?

Yeni bir alfa sürümü çıktığında bildirim almak için [kaydolun!](#)

18 yaş ve üstü yetişkinler için
Yetişkinlere Yönelik Cinsel İçerik ve Küfür İçerir

ADANMIŞ

*Bu kitap, var olduğunu düşündüğümüz mükemmel hayata adanmıştır.
Ama öyle değildir.*

*Bazen hayat, kafamızdaki planlardan farklı şekilde gelişir ve bu her zaman
kötü bir şey değildir.*

Bazen gitmek istemediğimiz yolculuk, ruhumuzun gitmesi gereken yolculuktur.

***"Geçmişin şimdiki an üzerinde hiçbir gücü yoktur."
~ Eckhart Tolle***

*Eğer günlük rutinlerin içinde boğuluyorsan ve işler çok boktan bir hal
alıyorsa ve kendinden şüphe etmeye başladığın bir noktaya geldiysen, şunu
unutma: **Sen bunu başarabilirsin, kızım.***

Yeni bir alfa sürümü çıktığında bildirim almak için kaydolun!

Havoc'un olayları Revive'ın olaylarından sonra gerçekleşir.

Havoc

Bana dalga geçiyor olmalıydı. Elini kasıklarına sürterek yalvardı, "Hadi, bebeğim, beni evine götür ve bunu ne kadar iyi kullanabildiğini göster."

Bu deli orospuyu sikmem imkansızdı. Onun gibi kadınları tanıyordum. Her zaman faturalarını ödeyecek bir erkek arıyorlardı. Bir daha asla o adam olmayacaktım.

Kulağıma gelen sıcak nefesi beni çok tahrik etti. Elini vücudumdan iterek, "Onu çok iyi kullanabilirim, ama seninle değil" diye mırıldandım.

Benden bir adım uzaklaştı, gözleri fal taşı gibi açılmış, reddime şaşkın bir halde. Yüzü öfkeyle kaplandı. "Ne pisliksin sen," diye tükürdü. "Beni baştan çıkarmaya çalışıp sonra da reddedersin."

Bana öyle davranıp sonra hayır demek. Seninle zamanımı boşa harcadım, iyi bir şeyi gördüğünde anlayan bir erkek bulmak için harcayabileceğim zamanı.

Siktir, onun gibi sürtükler beni sinirlendiriyor. Normalde nefesimi boşa harcamazdım, ama berbat bir gün geçirmiştım ve o beni çok fazla zorlamıştı. "Bir şeyi netleştirelim. Ben seni kandırmadım. Sana içki ısmarlamadım, fazla konuşmadım ve kesinlikle seninle yatmak istediğim izlenimini vermedim. Senin gibi çok kadın tanıdım, ne peşinde olduğunu biliyorum ve bunu benden asla alamayacaksın. Hayatımda bir kez yanıldım, ikinci kez yanılmayacağım. Şimdi defol git ve beni rahat bırak."

Ağzı açık kalarak sertleşti. Ancak çabucak toparlandı ve gözlerini bana dikti. "Siktiğimin pisliği," diye bağırdı, son bir kez bana sert bir bakış attıktan sonra uzaklaştı. Bir sonraki kurbanına acımadan bakakaldım.

Bara dönüp barmene bir viski daha getirmesini işaret ettim ve neden Brisbane'e geri döndüğümü düşündüm. Evden ayrılalı altı ay olmuştu, ondan önce de bir yıl. Benim için ziyaretler arasında geçen süre asla yeterince uzun değildi, ama kız kardeşim beni ara sıra geri getirmenin kendi yöntemleri vardı. Babamın iyi olmadığını söylemek için aradığında, eve dönmek için tereddüt etmedim. Ancak, onu görmek istesem de, uzun süre kalmak niyetinde değildim; Brisbane'de çok fazla kötü anım vardı.

Barmen viskimi getirdi ve ben onu bir dikişte içtiğimde, bir kadın barın yanındaki tabureye oturdu. Ona bakmadım ama kokusundan kadın olduğunu anladım. *Balenciaga*. Eski nişanlımın kullandığı parfümün aynısı. Kokuyu çok severdim ama aynı zamanda nefret ediyordum, çünkü bana onu hatırlatıyordu. Barmen'e çenemi kaldırarak daha fazla viski istediğimi işaret ettim. O kaltağın anılarını kafamdan silmeden önce kendimi alkolle sersemletmek istiyordum.

"Demek Storm'la birliktesin, öyle mi?"

Dönüp ona ters ters baktım. Giydiklerim kadınların ilgisini çekiyordu ama bu gece sadece sessizce bir içki içmek istiyordum. "İlgilenmiyorum. Sadece huzur içinde bir içki içmek istiyorum. Sence bu mümkün mü?"

O hiç çekinmedi, sadece kaşlarını kaldırdı ve bana ters ters baktı. "Üzgünüm Romeo, ama ben de ilgilenmiyorum. Sadece bir soru sormuştım."

Ondan uzaklaşıp kendi işime bakmak niyetindeydim, ama dumanlı sesi beni durdurdu. Bir erkeğin dikkatini çeken türden bir sesiydi ve benim dikkatimi çekti. Bakışlarım uzun süre onun yüzünde uzun süre takıldı. Bana etki eden yeşil gözleriydi; orada beni çeken bir şey vardı. Belki hüzündü. Kesinlikle bir tür acıydı. Her ne haltsa, onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istedim ve bunu onun geri kalanına bakmadan bile istedim.

"Evet, Storm'la birlikteyim," dedim, bakışlarımı ondan ayırmadan.

O da başını salladı ve sonra göz teması kurmadan barmene bir içki istedi. Bakışlarımı göğüslerine indirdim ve sonra daha aşağıya. O benim tipim değildi; göğüsleri benim sevdiğimden daha küçüktü ve vücudu benim tercih ettiğim kadar kıvrımlı değildi. Ayrıca esmerdi; ben hep sarışınları tercih ederdim. Ama lanet olsun, onda benim sikimi sertleştiren bir şey vardı ve bunun ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

İçkisini sipariş ettikten sonra bana dönerek, "Kadınlar tuvaleti nerede biliyor musun?" diye sordu.

Yönü işaret ederek başımı salladım. "Şu tarafta."

Tabureden kalktı ve çantasını barın üzerinde bana doğru itti. "Sen izle. Hemen dönerim." Cevabımı beklemeden, gösterdiğim yöne doğru gitti. Onun arkasından bakarken, onda kesinlikle benim tipim olan bir şey buldum. Kıçıl. Gördüğüm en güzel kıçılardan biri idi. Arzu beni sardı. O kıçıl gece bitmeden ellerimle tutmak istedim.

"Başka bir içki ister misin dostum?" diye sordu barmen.

Bakışlarımı kıçından ayırıp cevap verdim, "Getirmeye devam et." Cüzdanımdan biraz para çıkardım ve bara koydum. "Onunkileri de bitene kadar getir."

Sadece birkaç dakika sürmesi beni çok şaşırttı. O tabureye otururken kaşlarımı kaldırdım. "Çok hızlıydın."

İçkisini alırken, "Yapmam gerekeni yaptım. Ayrıca, bu içkiye ihtiyacım vardı, kaybedecek zaman yoktu" dedi. Sözleri dudaklarından çıkar çıkmaz içkisini bir dikişte içti.

"Tuvalete gittiğinde oyalanmayan bir kadın tanımadım."

İçkisini bara koydu ve barmen doğru itti. Barmen başını salladı ve ona bir tane daha hazırlamaya başladı. "Evet, bugün saçım ya da makyajım umurumda değildi."

. Bu çok önemli bir şey çünkü beni tanısaydın, normalde görünüşüme saatler harcadığımı bilirdin. Sen

Ama biliyor musun? Bugün bazı insanların ne kadar pislik olabileceğini anladım ve sadece burada oturup kendi acımda boğulmak istiyorum." Bir an durakladıktan sonra devam etti, "Ve içmek. Onun adını hatırlayamayana kadar içmek istiyorum. Ve yarın, onun evine gidip her şeyi dağıtıp arabasını mahvedebilirim. Bu pislığe layık bir ceza olur."

Yine durakladı, sonra yüzü aydınlandı ve kötü bir gülümseme belirdi. "Siktir, sonra kardeşimi gönderip o pislığı bitireceğim. Ne olduğunu anlamayacak bile." Bardağını bana doğru kaldırdı. "Şerefe!" Bardağı bardağını dudaklarına götürdü ve bana sırttıktan sonra bir dikişte içti.

Ben de gülümsedim. "Beni asla kızdırmamam gerektiğini hatırlat." Onu inciten kişiye karşı gösterdiği düşmanlık, içimde bir arzu uyandırdı. O pislığı mahvetmesine yardım etmek istedim. "Ne yaptı?"

Dudaklarından hayal kırıklığı dolu bir iç çekiş kaçtı ve uzun saçlarını eliyle taradı. "Hepsi aynı. O da beni aldattı." Öne doğru eğildi ve sert bir bakışla bana dik dik baktı. "Bütün erkekler aldatır mı? Kontrol edemedikleri bir dürtü gibi bir şey mi, çünkü sana söylemeliyim ki, çıktığım hemen hemen her erkek beni aldattı."

"Yanlış erkeklerle çıkıyorsun, tatlım. Ben hiç aldatmadım ve hiç düşünmedim bile. Tabii, güzel bir kadın yanımdan geçerse bakmam, ama aletim olduğu yerde kalır."

Beni birkaç saniye süzdükten sonra benden uzaklaştı. "Aslında sana inanıyorum çünkü bana yalan söylemen için bir neden yok. Ama sen çok seksisin, bu yüzden kadınların sana atlamadıklarına inanmakta zorlanıyorum."

"Bir kadın istekli diye, erkek de ona atlaması gerekmez." "Şimdiye kadar yaşadığım tüm ilişkilerde, sanırım sadece üçü beni aldatmadı." aldatmadılar."

"Dediğim gibi, farklı erkekler aramalısın."

Kafasını salladı. "Hayır, bir süre erkeklerden uzak duracağım."

Onun sözleri üzerine kafamdan geçen müstehcen düşüncelere gülümsemeden edemedim. Lanet olsun, beni kötü ruh halimden çıkarmayı başarmıştı, bunu pek çok insan yapamazdı. "Bir süre kadınları deneyecek misin, tatlım?"

Önüne bir içki daha konmuştu ve ben bu soruyu sorduğumda tam bir yudum almıştı. Neredeyse içkisini tükürdü. "Kim demiş

"

Bu konuşma yeni yeni ısınmaya başlamıştı ve günüm daha iyiye gidiyordu. Uzun zamandır bir kadınla flört etmemiştim; sanki bu sanat yok olmak üzereydi. Tanıştığım kadınlar kendilerini bana atıyorlardı. Artık hiçbir zorluk yoktu ve bunu çok özlemiştim, Takip etmeyi özlemiştim. Bakışlarımı onun kucağına indirdim ve sonra yavaşça gözlerine geri kaldırdım ve "Dilin üzerinde bir kadının tadı gibisi yoktur, değil mi?" dedim.

O da hiç tereddüt etmedi. "Bundan daha iyi olan tek şey, dudakların onun penisini sararken ve ellerin onun testislerini tutarken, bir erkeğin spermi boğazından aşağı akmasıdır."

Siktir. O pis bir orospuydu ve sikim onun ağzı için acıyordu. Ona doğru eğildim, yüzlerimiz birbirine yakındı. Parmağımla dudaklarını izleyerek fısıldadım, "Bu dudakları sikimin etrafına sarmak istediğinde, sadece söyle."

Birkaç saniye trans halinde bana baktıktan sonra nihayet tembel bir gülümsemeyle bana hatırlattı: "Sik yemeye yemin ettim, unuttun mu?"

Gülerek viskimin bir yudumunu içtim. "Hatırlıyorum, tatlım, ama uzun vadeli bir şey önermiyorum. Sadece bu gece için ağzını istiyorum."

"

Bardağını havaya kaldırdı, bir yudum aldı ve "Gece daha genç, Romeo. Ama ben kolay kadın değilim. Beni istiyorsan, bunun için çabalamalısın" dedi.

"Adım Havoc," dedim, onun sözleriyle kovalamaca heyecanı içimde uyanırken. Eğer benim için çalışmamı istiyorsa, onu elde ettiğimde onu çok çalıştıracaktım.

Kaşlarını çatarak mırıldandı, "Siz motorcuların isimleri bazen çok tuhaf. Bunu nereden buldun?"

Karanlık görüntüler zihnimi doldurdu — onun bilmesi gerekmeyen ve benim düşünmek istemediğim şeyler. "Bu konuyu açmayalım," diye homurdandım.

Omuz silkti. "Sen bilirsin." Sözleri ağzından çıkar çıkmaz, köşedeki müzik kutusunda biri play tuşuna bastı ve kız müzik sesine doğru döndü. "Bu da ne böyle?"

"Bu bir klasik. Eagles'ı sevmez misin?"

Bana dönerek cevap verdi, "Onlar olmasa da olur." Tabureden atladı ve odanın diğer ucuna doğru yürürken jukebox'ta başka ne

dönerek jukebox'a doğru yürüdü.

Onun kışını tekrar izledim ve içimi kaplayan heyecanın tadını çıkardım. Bu gece benim olacaktı ve o güzel ağzıyla benim sikimi emip, elleriyle taşaklarımı sihirli dokunuşlar yapacaktı. Beni böyle tahrik edip kaçmasına izin veremezdim.

Jukebox'ın başında biraz zaman geçirdikten sonra Eagles'ın şarkısı bittiğinde bir şarkı seçti ve bana doğru geri döndü. Şarkıyı bilmiyordum ama umurumda da değildi. Dikkatim artık göğüslerindeydi. Her ne kadar benim tercihim olan büyük göğüsler olmasa da, yine de göğüslardı ve bir erkek alabileceğini alırdı. Ve lanet olsun, şikayet etmiyordum; kıcı ve pis ağzı varken, göğüslerinin büyüklüğü umurumda bile değildi.

O tabureye geri oturduğunda, "Çantayı her zaman tanımadığın insanlara bırakır mısın?" diye sordum.

"Hayır, ama sende bir şey var, Havoc. Güvenebileceğimi düşündüğüm bir şey."

"Tanrım, kadın, güvenini çok kolay veriyorsun."

"Yani sana güvenmemem mi gerekiyor? Çünkü itiraf etmeliyim ki, güvenmediğim erkeklerle yatmam."

Şimdi benimle oynuyordu ve bunu sevmediğimi söyleyemezdim. "Bebeğim, amını bana güvenebilirsin. Onu çok iyi nasıl bakacağımı biliyorum." Onu yakından izledim, nefes alıp verişinin hızlanmasına ve göğsünün hızla inip kalkmasına dikkat ettim. O da benim kadar tahrik olmuştu.

Ağzı hafifçe açıldı ve dilini alt dudağının üzerinde gezdirdikten sonra ısırdı. Konuştuğunda sesi daha önce olduğundan daha alçak ve boğuktu öncekinden daha alçak ve boğuktu. İçimde bir arzu uyandı, ona girme ihtiyacı. "O kirli ağzınla çok yetenekli olduğuna eminim, ama sikinin nasıl olduğunu henüz bilmiyorum. Ağzın kadar yetenekli mi?"

Elini tutup kasıklarına götürdüm. Oradaki şişkinliğe bastırarak, "Sikim, senin amını hayal bile edemeyeceğin şekillerde taparcasına yalayacak, bebeğim," diye homurdandım.

Elini üzerimde gezdirdi ve yüzünü benimkine yaklaştırdı, dudaklarımız birbirine yaklaştı. "Bunun için çabalaman gerektiğini söylemişim, ama fikrimi değiştirdim. Senin sikini tatmaya hazırım, Havoc."

Onu omzuma atıp hemen gitme isteğine direndim. Bunun yerine hareketlerimi ve sesimi kontrol altında tuttum. "Emin misin? Buradan ayrıldığımızda seni bırakmayacağım, ne istediğini net olarak söyle."

O benim sikimi okşamaya devam ederken, boş eliyle çantasına uzandı ve "Hiçbir erkekten bu kadar emin olmamıştım. Günah kadar seksi, ağzı bozuk ve ölmek için bir sik... Bir kız daha ne isteyebilir ki?" dedi.

Vahşi bir arzu içimi kapladı ve ben bitmişim. Beklemekten ve bunun onun istediği şey olup olmadığını kontrol etmekten bıkmıştım. Ayağa kalktım ve elini tutup bileğini sıkıca kavradım. Tek kelime etmeden onu bardan dışarı çıkardım.

Motora ulaştığımızda, ona bir kask uzattım ve arkama binmesini bekledim. Ellerini belime doladı ve sıkıca tutunarak geceye doğru hızla yola çıktık. Neyse ki bardan çok uzak olmayan bir motelde kalıyordum ve kısa sürede varış noktasına ulaştık. Odamın önüne geldiğimde motoru durdurdum ve onu hızla içeri soktum.

Onu altımda hissetmem gerekiyordu. Onunla ilgili her şey tüm duyularımı ele geçirmişti.

Gözleri arzularını ifade ediyordu.

Sesi seks kokuyordu, sikimi büyülemişti. Dokunuşu vücudumu ateşle doldurdu.

Bir kadının beni en son ne zaman böyle etkilediğini hatırlayamıyordum.

İçeri girince kapıyı arkamızdan tekmeledim, elimi beline doladım ve onu kendime çektim. "Bu gece benimim, ne istersem yaparım," diye kulağına fısıldadım.

Bir eli kıkıma kaydı, diğeri saçlarıma dolandı ve yüzümü kendine doğru çekti. "Beni uzun ve sert sikersen, ne dersen yaparım," diye yumuşak bir iniltiyle söz verdi.

Siktir. Ağzımı onun ağzına indirdim ve vahşi bir öpücükle onu kendime çektim. Bu gece naziklik falan olmayacaktı ve umarım o da buna hazırды çünkü ben onu deli gibi sikmeye hazırdım.

O da beni öptü, sertçe, talepkar bir şekilde. Aciliyet bizi ileriye itti, öpücüğümüz çılgın bir saldırıya dönüştü, dudaklarımız ve dillerimiz daha fazlasını istiyordu. İhtiyacımız şiddetli, rakipsizdi. Ellerimiz giysileri aramaya ve yakalamaya başladı. *Tanrım, üzerinde çok fazla giysi var.* Kendimi tutamadan giysilerini yırtmaya başladım. Ayakkabılarını tekmeledi ve onu külotuna kadar soyup soğana çevirdim. Onu istediğim hale getirdiğimde geri çekildim ve vücudunu hayranlıkla seyrettim. O çok küçüktü; üzerinde Üzerinde bir gram yağ yoktu ve kasları da pek yoktu. Sikim bana acele etmemi ve onu sikmemi haykırıyordu. O külotu gözlerimle süzdüm ve elimi

onun yönüne doğru hareket ettim, onun amcığıyla aramızdaki son engeli kaldırmaya hazırdım.

Elini uzattı ve beni durdurdu. Gözlerim soru dolu bir şekilde onun gözlerine kaydı. Başını sallayarak beni azarladı. "Havoc, bir kıza adını bile sormadan cennete ulaşmaya çalışmak kabalıktır."

Dudaklarımda oluşan gülümsemeyle mücadele ettim. *Lanet olsun, çok seksi bir kadındı.* Dudaklarını izledim. "Adın ne, tatlım?"

Parmağımı eliyle yakaladı ve emmeye başladı. Gözleri benimkilerden ayrılmadı. Parmağımı emmeyi bitirdiğinde bıraktı ve cevap verdi, "Carla."

Carla.

Adı sonsuza kadar hafızama kazınmıştı; nasıl unutabilirdim ki? Ama bu gece üzerinde kontrol sahibi olduğu son andı. Elim boynunu sıktı ve ona gecenin nasıl geçeceğini anlamasını sağladım. "Carla, ben bir kadını siktiğimde, o benim dediklerimi yapar. Bana tamamen boyun eğiyor. Anlaştık mı?"

Sadece bir an tereddüt etti, sonra başını salladı. Ama gözleri heyecanını ele veriyordu; bu iş için can atıyordu.

Elimi boynunda tutarak onu kendime yaklaştırdım. "Ve ben cennete uçmak için sikişmiyorum. Onu senin lanet kapına getiriyorum," diye boğuk bir sesle söyledim.

Dudakları dudaklarıma değdi ve eliyle kot pantolonumun üzerinden sikimi okşarken dudaklarını nazikçe ısırды. "Hadi, acele et. Hazır olmaktan çok öteye geçtim."

Onu bıraktım ve tişörtümü başımdan çektim. O, bir kadının yapabileceği en hızlı şekilde kemerimi çözdü ve kot pantolonumu ve boxerımı çıkardı. Bakışları benim aletime odaklandıktan sonra vücuduma kaydı ve ben de ona her şeyi iyice görmesi için hareketlerimi yavaşlattım. Gözlerinin üzerimde olması hoşuma gitmişti.

Sonunda başını kaldırıp bana baktı ve "Penisin hakkında şaka yapmıyordun, değil mi?" dedi.

"Hiçbir şey hakkında şaka yapmam, hele de sikim hakkında hiç," diye söz verdim. "Senin hakkında bunu öğrenmeye çalışıyorum."

İşleri ilerletmenin zamanı gelmişti. Elini tutup sikime götürdüm ve "Ben dur deyene kadar okşa" dedim.

Arzuyla nefes nefese, talimatımı yerine getirdi. Tutuşu sağladı ve sertlikte olan aletimi, bir kadında sevdiğim özgüvenle yukarı aşağı hareket ettirdi. Carla ne yaptığını çok iyi biliyordu ve bu beni çok memnun etti. Eğilme dürtüsünü bastırarak gözlerimi kapattım.

Kendimi dizginlemek ve bundan son damlasına kadar zevk almak yerine, onu kendime çekip almalıydım. Zihnim bir şey isterken, bedenim başka bir şey arzuluyordu ve arzu omurgamdan geçip her sinir ucuna yayılırken, birbiri ardına derin nefesler aldım.

Saf, ham içgüdüler düşüncelerimi bulanıklaştırdı.

Onun içine girmem gerekiyordu.

O hızlandığında, "Dur" diye bağırdım. Gözlerimi açtım ve ona odaklandım. O hemen emrimi yerine getirdi ve beni bıraktı. Bakışları benimkilerle buluştu ve sabırla bir sonraki emrimi beklerken, aralık dudaklarından hızlı hızlı nefesler çıkıyordu.

Siktir.

Bana boyun eğme konusunda söylediklerimi anlamıştı ve Bilgi içimi daha da yakıp kavurdu. Onu tanımıyordum, ama barda gördüğüm kadarıyla kendi fikirleri olan ve bunları kullanmaktan çekinmeyen birine benziyordu, bu yüzden benimle kontrol için mücadele edeceğini düşünmüştüm. Ama öyle yapmaması çok hoşuma gitti. Onunla birlikte olmanın bana tüm orgazmların en orgazmını yaşatacağından hiç şüphem yoktu.

"Yatağa uzan ve bacaklarını aç. Seni tatmak istiyorum, dilimi amının bir ucundan diğer ucuna gezdirmek ve sikim için çılgılık atmanı istiyorum," emrettim ve itaat etmesini izledim. Yatağa uzanıp ve benim için bacaklarını açtığında, kendimi aralarına yerleştirdim. Bacaklarını bükerek ayaklarını yatağa dayadı. Ellerimi dizlerine götürdüm ve bacaklarını daha da ayırdım. Bakışlarım çıplak amına odaklandı ve ilk tadımı almak için başımı eğdim.

Onu sadece yalamayı planlamıştım, ama kontrol edemediğim bir güç beni ele geçirdi.

Daha fazla istiyorum

Carla, dilim içine girdiğinde inledi ve kendini ağzıma itmeye çalışırken kıcını yataktan kaldırdı. Ellerim onun altına kaydı ve onu açgözlülükle daha da yaklaştırdım, dilimi döndürerek onu emdim.

"Havoc... daha fazla... sik, sikini istiyorum..." Zevkten kendini kaybederken sözleri tutarsızlaşmıştı.

Onu görmezden geldim ve dilimle onu tatmin etmeye devam ettim. O kadar ıslaktı ki, ona istediğini vermemek için tüm irademi kullanmam gerekti. Sikim onun istediğini istiyordu. Onun ıslaklığına girip onu sertçe sikmekten başka bir şey istemiyordu, ama ben reddetme ve kontrol konusunda ustaydım; ihtiyacımı bastırarak bütün gece dayanabilirdim.

Onu orgazma yaklaştırdıkça, elleri saçlarımı yumrukladı ve beni sıkıca kavradı. Onayımı homurdanarak ifade ettim ve dişlerini klitorisine hafifçe bastırdım, bu da onu zevkten daha da kıvrandırdı. Onu ısırmanın onu tahrik etmesi beni daha da tahrik etti; bu kadın tüm isteklerimi yerine getiriyordu.

Ağzımı amından uzaklaştırdım ve göğüslerine ulaşana kadar vücudunu yalayıp ısırđım. Gözlerine bakarak sordum, "Dişlerimin seni ısırması hoşuna gitti mi?"

Bana seksi bir gülümsemeyle cevap verdi ve parmaklarını omzumda hafifçe gezdirdi. "Dişlerinin beni ısırmasını seviyorum," diye mırıldandı.

Daha fazla cesaret beklemezdim. Yüzümü göğüslerine indirdim ve bir meme ucunu ağzıma aldım, emerek ve hafifçe ısırarak devam ettim. Bunu bırakarak, dudaklarımı diğer meme ucuna doladım ve dişlerimle de onu okşadım. O da onaylayarak inledi ve bu, sikimin daha da sertleşmesine neden oldu.

Elleri saçlarımdan omuzlarıma, oradan da sırtıma kaymıştı, ama onları kontrol etmem gerekiyordu. Ellerini tuttum ve kollarını başının üzerine iterek göğüslerini ve sonra boynunu emmeye ve ısırmaya devam ettim.

"Havoc, ellerime ihtiyacım var. Sana dokunmak istiyorum," diye ısrar etti, beni tutan ellerime karşı direnerek.

Başımı kaldırıp ona bakabildim. "Ben söylediğimde ellerini alacaksın. Ondan önce değil," diye ısrar ettim.

"Ama beni istemiyor musun?" diye başladı ama sözünü keserek onu susturdum.

"Benim istediğim, sana söyleneni yapman," diye homurdandım, gözlerini ondan ayırmadan. Nefes aldı ama hiçbir şey söylemedi. Sessizliğı benim cevabımdı ve ben bir kez başımı salladım. "Aferin kızım." Vücudunu yukarı doğru ilerlerken ona süründüm ve dudaklarını öptüm. Ne zaman Çekildim, ellerini başlığı bastırıp bıraktım, böylece bir elimle çenesini, diğer elimle boynunu tutarak üzerine çıkabildim. "Toplarım bu ağzında olsun istiyorum," dedim, başparmağımla dudaklarına değdirirken çenesini sıkıca tuttum. "Hiç bir erkeğın yüzüne oturduğı oldu mu, tatlım?"

Başını sallayarak, "Hayır, ama sana istediğini yapabileceğini söylediğimde, ciddiymdim" dedi.

Bu düşünce beni çok tahrik etti. Lanet olsun, Carla hızla benim mükemmel seks partnerim haline geliyordu. Dizlerimin üzerine çöküp sikimi okşadım.

ben de testislerimi ağzının üzerine yerleştirdim. Ağzı anında açıldı ve onları kavradı, ben de gözlerimi kapatıp ıslak sıcaklığını tadını çıkardım. Ne yaptığını çok iyi biliyordu ve yüzüne boşalmamak için kendimi tutmak zorunda kalana kadar beni bir uzman gibi çalıştırdı. İsteksizce onu durdurdum ve ağzından uzaklaşarak yatağı geri uzandım.

Gözlerimiz buluştu ve dudaklarını yaladı. Bana gülümseyerek, "Senin bu kontrolcü tavırlarını çok seviyorum ama ellerimi kullanmak istiyorum. Penisin ellerimde çok iyi hissettirir" dedi.

"Bebeğim, sikim amında çok iyi hissedecek. Lanet ellerini unut." Normalde kadınları sessizce sismeyi tercih ederdim — gir, çık ve devam et — ve her şeyi kontrol altında tutmayı. Carla'nın konuşmayı ve ilişkiye dahil olmayı tercih etmesi beni zorluyordu; ancak aynı zamanda çok tahrik ediciydi. Parmaklarımı göğüslerinde gezdirdim ve meme uçlarını daireler çizerek okşadım, sonra boynuna uzandım ve onu sertçe oturur pozisyona çektim. Onu sikme zamanı gelmişti.

Onu öpmek için eğilirken yüzündeki ifadeyi gördüm; benim için çok hazırды. Bu bilgi mideme çarptı. Onu sahip olma arzum, bu işi uzatma isteğimle çatıştı. Bir parçam bunu bütün gece sürmesini istiyordu, ama bekleyemeyeceğimi biliyordum.

"Şimdi seni sikeceğim, bebeğim, ve sert olacak. Umarım hazırsındır," dedim, gözlerimi onun gözlerine dikerek. Kontrolü ben istesem de, bana verilmeyen hiçbir şeyi almadım.

Dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve beni sertçe öptü, ihtiyacım olanı verdi. "Ben varım. Senin sikini istiyorum ve sert istiyorum."

Hareketlerim hızlıydı. Onu da yanımda götürerek yataktan kaydım. Yatağın kenarında durarak, onu önümde yatacak şekilde yerleştirdim, bacakları göğsüme doğru kaldırılmıştı. Sikimin onun içine girmesini izlemek, amının onu almasını görmek istedim. Ayak bileklerini kavrayarak, bacaklarını dizlerinden büküdüm. Bakışlarım girişine sabitlenmişti; şişmiş, ıslak ve hazırды ve ben konsantre olmakta zorlanıyordum. Her zamanki kontrolüm, boşalmak için çabalarken kaybolmuştu.

Sertçe ittim ve ne kadar iyi hissettiğime yüksek sesle inledim. Carla beni sonuna kadar aldı ve amcığı sikimi sıktı. Orgazm olmak üzereydi ve lanet olsun, ben de öyleydim. Ayak bileklerini tutarak geri çekildim ve tekrar sertçe ittim. Gözleri kapandı ve ben onu siktiğim sırada kendini kaybetti. Bakışlarımı tekrar sikime çevirdim

içine girip çıkmasını izlemek için bakışlarımı geri çevirdim. Tanıdık his içimi kapladığında testislerim sıkıştı ve nefesim hızlandı.

"Siktir!" diye bağırdım ve son bir kez daha ona girdim. Hareket etmeden zevkin beni ele geçirmesine izin verdim. Haklıydım; bana çok iyi bir orgazm yaşatmıştı. Duygularım o zevkle boğuldu ve zihnim ve bedenim zevkten patladı. O anda dünyadan kopmuştum, hiçbir şey ve hiç kimse benden alıp götüremezdi.

Kendime geldiğimde, Carla'nın inlediğini ve kendini bana sürttüğünü fark ettim. Ayak bileklerini tuttuğum yerden bıraktım ve omuzlarıma yasladım

omuzlarına yasladım ve ona doğru eğildim. Boynunu kavrayarak yüzünü kendime doğru çektim

ve onu öptüm. Dudaklarım talepkardı ve o da aynı şekilde öperek karşılık verdi. Elleri boynuma dolandı ve bana yapışarak sürtünmeye devam etti.

"Havoc... parmaklarını içimde istiyorum... sik beni," diye öpüşürken nefes nefese söyledi.

Ne istediğini çok iyi biliyordum ve ona vermekte tereddüt etmedim. Elimi vücudunda aşağı doğru kaydırarak klitorisini okşadım ve onu orgazma ulaştırdım. Penisim hala içindeydi ve o çılgınca istediği şeyi elde etmek için mücadele ederken etrafımda nabzını hissediyordum. Boşaldığında, becerdiğim çoğu kadın gibi çılgılık atmadı. Gözlerini sıkıca kapattı, dişlerini dudağına ısırды ve yüzü yana düştü. Emin olamadım ama bir an nefesini tutmuş gibi göründü, sonra uzun ve tatminkar bir nefes verdi. Başını bana doğru çevirdiğinde, gözlerini açtı ve bana yavaş, seksi bir gülümseme attı. Sonra sadece "Siktir" dedi.

Siktir, çok güzeldi, ama o anda muhteşemdi.

Çekildim ve bacaklarını indirdim. Ayağa kalktı ve elini boynuma doladı, beni kendine çekip öptü. "Kondom takmadan beni siktiğin için tuvalete gidip senin spermlerini temizlemem lazım," diye kulağıma fısıldadı.

Siktir.

O kadar dalmıştım ki lanet olası prezervatifi unutmuşum. "Siktir," diye mırıldandım, ona bakarak. "Ben temizim, ama lanet olsun, özür dilerim."

"Ben de temizim ve hap kullanıyorum, o yüzden endişelenme. Sanırım biraz kendimizi kaptırdık," dedi ve beni kendi haline bırakarak odadan çıktı.

Bir dakika bekledim ve onun gitmesini izledim, sonra yatağa oturup başımı ellerimin arasına gömdüm. Tanrım, ne zamandır bu kadar iyi seks yapmamıştım. Ama çok çabuk bitmişti. Onu hemen almaktan kendimi alıkoyamamıştım

ve şimdiden onu tekrar sikmek istiyordum. Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirerek ayağa kalktım. Gece daha yeni başlamıştı ve o henüz sikimi ağzına almamıştı. Bana itaat edeceğini söz vermişti ve ben de bunu elde etmeye niyetliydim. Onun için duyduğum arzuyu sistemimden atmak için onu sikmeye niyetliydim.

Havoc
İki Hafta Sonra

"Kalk ayağa, orospu çocuğu," diye bağırdım, gözlerimi önümdeki pislikten ayırmadan, sağımda duran yardımcısına da dikkat ederek. Dikkatim bir an bile dağılsa, arkadaşı beni yere indirip planımı mahvedebilirdi.

Yerdeki adam yavaşça hareket etmeye başladı. Benden iyi dayak yediği yer olan kaburgalarını tutuyordu. Ama zamanını boşa harcıyordu, benim boşa harcamayacağım zamanı.

Eğilip gömleğinin yakasından sertçe tutup onu kaldırdım ve bağırdım, "Ne sikim halindesin sen? Yumruk yiyemeyen korkak mı oldun?" Ayağa kalktığı anda onu tuğla duvara itip telefonumu çıkardım. Sağımdaki adama bakarak, "Arkadaşının yanına geç, ben bir telefon görüşmesi yapacağım" dedim.

Bana ters ters baktı ama dediğimi yaptı ve ben telefon çaldığında kulağıma dayadım.

"Onları aldın mı?" Griff telefonda sertçe sordu. "Evet," diye cevapladım.

"Bir dakika sonra oradayım," dedi Griff ve telefonu kapattı.

Telefonu cebime geri koyup önümdeki iki aptala baktım. Bir numaralı gerzek, Sydney Storm şubesinin başkanı King'den 20.000 dolardan fazla para çalmıştı. Beyinsiz bir adamın en açık örneği. İki numaralı gerzek daha az para çalmıştı ama bir numaralı gerzege bağlılık yemini etmişti, bu da onu en az onun kadar aptal yapıyordu.

"Neden King'in pis işlerini yapıyorsun?" diye sordu Bir Numaralı Aptal.

Bazen insan ırkının zekasına hayret ederdim. Gerçekten bazen görüldüğümüz kadar aptal mıydık? Sonra hayatımı düşündüğümde, evet, bazen öyle olduğumuzu hatırladım. Bazen gözümüzün önündeki doğruyu göremiyorduk. Onun bakışlarını karşıladım ve cevap verdim: "King için yaptığım kirli işleri görsen şaşırırsın. Ama bu sefer bunu başkanım Marcus için yapıyorum. O da senden o yirmi bin doları almak için ne gerekiyorsa yapmamı söyledi."

Ağzını açtı ve bir dizi aptalca söz daha söyledi: "Beni bırakman için sana para veririm. Ne kadar istiyorsun?"

Parmak eklemlerimi kırdım ve omuz silktim. "Ben paramı Yüzündeki hayal kırıklığını göster, pislik. Aslında, bugün parayı bulamamanı umuyorum. Böylece en iyi yaptığım şeyi yapabilirim.

İkinci pislüğün gözleri biraz büyüdü. Onu sandığımdan daha akıllıymış. "Ne oluyor lan?"

Onlara yaklaştım ve "Evet, ben de sana bunu soracaktım. Kulüp başkanını dolandırarak ne halt ettiğini sanıyordun?" dedim.

"Ona geri ödeyecektik." Bir Numara neredeyse yalvarıyordu; en azından gözleri öyle diyordu ve tecrübelerimden ağzının da yakında öyle olacağını biliyordum.

Cevap vermek üzereydim ki Griff sokağa girdi. Bu ikisini bulduğum barın arkasında duruyorduk ve bu işi bir an önce bitirmek istiyordum çünkü etrafta saçılmış çöplerden iğrenç bir koku geliyordu.

Griff çenesini bana doğru kaldırdı. "En çok borcu olan hangisi?" diye sordu, sesinden King'in isteğini yerine getireceği belliydi. Griff, Brisbane Storm şubesinin başkan yardımcısıydı ve asla uğraşılmayacak bir adamdı. Aslında, önceki başkan yardımcısını kovduktan sonra bu göreve yeni gelmişti. o başkan yardımcısı başkanın oğluydu ve Griff'in arkadaşı olduğunu sanıyordum, bu yüzden Griff'in acımasızlığı oldukça barizdi. Şahsen ben

arkadaşlar ve müttefiklerle uğraşmıyordum, bu yüzden bu durum beni hiç ilgilendirmiyordu. Kimseye güvenmiyordum. Bu, yaşamak için en iyi yol gibi görünüyordu.

Bir numaralı sik kafalıyı işaret ettim ve Griff ona doğru yürüdü. Alçak ve tehditkar bir sesle, "Bu iş nasıl bitecek, orospu çocuğu?" diye sordu. "Eğer sorduğun buysa, param yok."

Griff zaman kaybetmedi; bir saniye sonra yumrukları adamın yanağına çarptı. "Başlayalım mı?"

Bir Numara Griff'e öfkeyle baktı ve ayaklarına tükürdü, sonra şöyle dedi: "Taştan kan çıkmaz, pislik. King'e söyle, paramı aldığımda ona vereceğim."

Yumruğum kullanmak için kaşınıyordu ama Griff'in işaretini bekledim. Bu iş için talimatları çok açıktı; beni serbest bırakmadan önce bu aptallara ilk darbeyi onun vurmak istiyordu. Bu yüzden onu izledim ve bekledim, çünkü bu sikik heriflerin ödeme yapmaları için benim onları cesaretlendirmem gerektiği kesin

bu salakların ödeme yapmaları için benim cesaretlendirmeme ihtiyaçları olacaktı.

Griff'in elleri Bir Numara'nın gömleğine yapıştı ve aptalı çekti. ona doğru ilerledi, onu döndürdü, bıraktı ve yüzüne o kadar sert bir yumruk attı ki adam yere düştü. Griff, onun üzerinde durarak belinden eğildi ve yüzüne bağırdı, "Bir daha bana tükürürsen, tükürmek için ağzın kalmaz." Dik durdu ve adama kalkmasını işaret etti, sonra Dickhead Number Two'ye döndü. Onu işaret ederek emretti: "Bir sonraki hamleni ciddi olarak düşünmeye başla. King de sana olan borcunu istiyor." Number One'a geri döndüğünde, adamın hala kalkmaya çalıştığını görünce sinirlendi. Kafasını salladı ve yumruğunu kaldırdı, ama hemen indirip bana doğru dönmesine şaşırdım.

Ona sorgulayan bir bakış attım ama hiçbir şey söylemedim; Griff pek konuşkan biri değildi, bu yüzden genellikle onunla iletişimi minimumda tutmaya çalışırdım.

Sinirli bir şekilde başını salladı. Başparmağını adamların yönüne doğru sallayarak, "Siktir et, umurumda değil. Hepsi senin. Bugün bu bokla uğraşacak halim yok," diye mırıldandı.

Griff'in işi bana devrettiği için minnettar olarak başımı salladım. Şimdiye kadar boktan bir hafta geçirmiştım ve içimde biriken öfke ve hayal kırıklığından kurtulmam gerekiyordu; bu orospu çocukları bana bu konuda yardımcı olacaktı. Griff telefonunu çıkardı ve bir arama yaptı, beni orada bırakarak.

Adrenalin tüm vücudumu sardı. Bu işin en iyi kısmıydı ve ben bu işte çok iyiydim. Sonuçlar ortadaydı ve kulüp sık sık

ülkenin dört bir yanındaki işlerini halletmem için beni çağırırdı. Bir adım Bir numaralı gerizekalya doğru bir adım attım, gözlerimi ondan ayırmadım. Gözlerinin derinliklerinde korku vardı ve haklı olarak. Çenemi ona doğru kaldırdım ve sordum, "Para sende mi yoksa bunu halletmek için başka bir yol mu bulmamız gerekiyor?"

O saçmalamaya devam etti ve ben onunla başa çıkmak için gerekli sabrı bulmaya çalıştım. "Yarına kadar yarısını halledebilirim," dedi.

Sabrımı yitirince, ona doğru son bir adım attım, kolumu geri çektim ve yumruğumu suratına indirdim. Üzerime sıçrayan kanı memnuniyetle karşıladım; o kan için yaşıyordum. Nefes almasına fırsat vermeden, ilk yumruğumu bir diğeriyle karnına indirdim. Acı içinde iki büklüm oldu, ağzından küfürler dökülüyordu. Aklım onun sözlerini algılamıyordu bile; ona daha fazla acı vermek için odaklanmıştı. Yere yığılana ve benden korunmak için kendini top gibi kıvrılana kadar yüzüne ve vücuduna yumruklar yağdırmaya devam ettim.

"Dur!" diye bağırdı, beni şiddetli sersemliğimden uyandırdı.

Geri çekildim, nefesimi topladım ve "Parayı aldın mı, orospu çocuğu?" diye sordum.

"Hepsini değil, ama..."

Cümlesini bitirmesine izin vermedim. Eğilip onu kaldırdım ve duvara doğru fırlattım. Yaklaşarak, "Pazarlık yok. Ya lanet parayı verdin ya da vermedin." diye bağırdım.

"Ya yapmazsam? O zaman ne olacak?"

Gözlerimi ona dikerek sordum, "Kral'a ilk kez borç mu veriyorsun?"

"Evet, neden sordun?" Etkilenmemiş gibi davranmakta oldukça başarılıydı, ama vücut dili onu ele veriyordu ve ben her şeyi okuyabiliyordum.

"Sadece seni biraz bilgilendirmek istedim, çünkü bana burada seçeneklerin olduğunu sanıyorsun gibi geldi. King'e o kadar para borçluysan, ödersin." Anlaması için bir an durdum. Anlamadığını görünce, daha ayrıntılı olarak açıkladım. "Ya ödersin ya da King ödemeyi sağlamak için başka bir yol bulur."

Kaşları çatıldı. "Anladığımı sanmıyorum," dedi.

Siktir.

"Tanrım, sen aptal bir pisliksin, değil mi?" diye mırıldandım. Cidden, bu pisliğin hayatı nasıl geçirdiğini anlamak beni hayrete düşürdü.

Elimi kafasının arkasına uzattım, bir avuç saçını tutup kafasını geriye doğru çektim. Yüzüne yaklaşarak sordum, "Nefes almayı seviyor musun, orospu çocuğu? Ailenin nefes almasını seviyor musun? Eğer seviyorsan, King'e parasını öde." Saçlarını bıraktım ve kafasının arkasına bir tokat attım. "Anladın mı?"

Cevap veremedi arkadaşını araya girdi. "Ne kadar eksikse, ben koyarım."

Ona döndüm. "Biraz beynin olan biri. Ve borcun ne olacak?"

Hırsla başını sallayarak ödemeyi kabul etti. "Hepsini ben öderim. Ailelerimizi bu işe karıştırmayın."

Korkusunu hissedebiliyordum. Bu, yumruklarımı kullanmak kadar kanımı kaynatıyordu. "Arkadaşın parayı yarına kadar bulamaz, ama ben o zamana kadar bekleyemem. Bu arada onun yerine sen öder misin?"

"Evet," dedi. "Sorun değil. Hemen gidip alayım. Burada buluşalım mı?"

Kıkırdandım. "Hayatta olmaz, gerzek. Parayı hepimiz alacağız."

Yüzünde bir teslimiyet belirdi ve başını salladı.

Griff telefon görüşmesini bitirip sohbete geri katıldı. "Hazır mıyız, kardeşim?" diye sordu bana.

"Hazırız."

"Şükürler olsun, çünkü yeni bir iş çıktı ve senin yardımına ihtiyacımız var."

Bu düşünceyle mutluluk seviyem bir anda yükseldi. Görünüşe göre haftam iyiye gidiyordu. Brisbane'de olmak zorundaysam, en azından biraz eğlenebilirdim.

Kulüp binasının barına girerken, tanıdık ortamı içime çektim. Altı ay önceki haliyle aynıydı ve iki yıl önce, göçebe hayatın huzurunu yaşamak için her şeyi geride bıraktığım zamankinden pek farklı değildi.

Çarşamba öğleden sonraydı ve çoğu erkek işte olduğu için bar oldukça boştu. Bilardo masası bile

Arka köşe boştu. Sessizliği ve kimsenin olmaması hoşuma gitti.

"Havoc," Nash bana doğru gelirken sırtıttı. Sırtıma vurarak, "Şehre geldiğini duydum. Uzun zaman oldu, pislik. Nasıl

Nasılsın?"

İki haftadır geri dönmüştüm ve Marcus'la yerel bir barda buluşmuş, bana vereceği işleri detaylı olarak anlatmıştı. Bu, başka birini gördüğüm ilk gündü. Tercihim, işleri kendi başıma halletmekti ve Marcus'un da buna bir itirazı yoktu.

"Her zamanki gibi," dedim, hayatımda artık pek bir şeyin değişmediğini düşünerek. Günlerimi ya pisliklerle uğraşarak ya da motosikletimde geçiriyordum. İkisi de eğlenceliydi, ama son zamanlarda biraz boşluk hissetmeye başlamıştım. Bunun ne anlama geldiğini düşünmek istemiyordum, bu yüzden düşünmemeye çalışıyordum. Söylemesi kolay, yapması zor.

"Eve gitmeye hazır mısınız?" Nash, babam ve kız kardeşim tarafından sürekli sorulan, beni deli eden soruyu sordu.

"Hayır."

Nash ısrar etmedi. "Anladım kardeşim." Bir an durakladı, bakışları gömleğime kaydı. "Bugün başın belada mı?"

Gömleğimdeki kana baktım. "Evet." Ona tekrar bakarak, "Benim için halletmem gereken başka bir şey olduğunu duydum," dedim.

"Var," diye başladı ama sözü kesildi. "Lanet olası Havoc," diye derin bir ses arkamdan geldi.

Dönüp baktığımda Jason Reilly yüzünde kocaman bir sırıtışla bana doğru yürüyordu. Kendimi tutamayıp ona da sırttım. J, ayrılmadan önce benim için gerçek bir kardeş gibi davranmıştı ve ben herkesten kopmuş olsam da onu hala arkadaşım olarak görüyordu. "Nasılsın, zavallı herif?" diye sordum.

Beni kucakladı ve sırtıma bir şaplak attı. Sarılmak benim yapacağım bir şey değildi, kadınlara bile, ama J benden istemediğim şeyleri almayı başarırdı, bu yüzden ona izin verdim. Beni bıraktığında, "Harika gibiyim" diye cevap verdi.

Nash inledi. "Onu başlatma kardeşim. Madison sonunda parmağına yüzüğü taktı ve o pislik o günden beri suratında bir gülümsemeyle dolaşıyor."

Bu habere şaşırmadım; J ve Madison'ın evlenmesi benim için hiç sürpriz olmadı. "Senin için sevindim, J. Ama Nash'le aynı odada olmanıza çok şaşırdım." Bu ikisi hiç anlaşılmazlardı, bu yüzden onları dostane bir ortamda görmek beni çok şaşırttı.

"Sana tek kelimeyle, Havoc: Madison," dedi Nash. Parmağını J'ye doğrulttu ve ekledi, "O onu yola getirdi."

"Sizi konuşturmak için mucizevi bir yeteneği olmalı," dedim, başımı sallayarak.

J somurtarak mırıldandı, "Sadece beni istediğini yaptırmanın bir yolunu bulmuş diyelim."

Buna gülmek zorunda kaldım. "Sonunda bir kadın seni taşaklarından yakaladı, ha?" "İstediğin kadar gül, gerzek. En iyilerimizin başına bile gelir."

Nash araya girerek konuyu değiştirdi. "Madison'ın onu nasıl elinde tuttuğunu saymak için burada durmak isterdim, ama acele etmeliyiz. Griff sana neler olup bittiği hakkında bir bilgi verdi mi?"

Griff'ten bahsederken ses tonunda bir değişiklik hissettim. "Hayır, ama önce Griff'e ne oldu? Scott'a meydan okuduğu için mi kızdın?" Scott Cole önceki başkan yardımcısıydı ve hatırladığım kadarıyla Nash'in desteğini alıyordu, bu yüzden Griff'in başkan yardımcılığına aday olmasının kulüp dinamiklerini nasıl etkilediğini merak ettim.

Öfke yüzünü kapladı. "Evet, çok kızgıyım. Griff, Scott'a ihanet ederek hepimizi aptal yerine koydu."

Bu hissi çok iyi bilirdim. Bir arkadaşın ihaneti en kötüsüydü. "Evet, anlıyorum," diye mırıldandım, bir an düşüncelere daldım.

Nash konuyu tekrar gündeme getirdi. "Striptiz kulübünün müşterilerinden biri, Indigo'da çalışan striptizcilere tacizde bulunuyor. Onunla ilgilenip, kadını rahat bırakmasını sağlaman gerekiyor. O en iyi çalışanlarımızdan biri ve onu kaybetmek istemiyoruz."

Storm, Indigo adlı striptiz kulübünün sahibiydi ve bildiğim kadarıyla, bu kulüp en karlı işlerinden biriydi. Brisbane şubesi temiz kalmaya özen gösteriyordu, bu yüzden gelir için çeşitli iş girişimlerine güveniyordu. "Adresi var mı?"

J bana bilgilerin yazılı olduğu bir kağıt uzattı. "O şehir dışından, o otelde kalıyor."

Kağıdı cebime attım. "Sorun değil, yarın onunla hallederim. Öğleden sonra halletmem gereken bazı aile meseleleri var." J kaşlarını kaldırdı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet." Konuyu açmak istemiyordum ama o bana bakmaya devam etti, bakışları daha fazla bilgi istiyordu. "Babam iyi değil, bu yüzden onun için ."

J yavaşça başını salladı. "Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver, tamam mı?"

Kimseye yardım istemek planlarım arasında yoktu, ama ısrar etmesin diye kabul ettim. "Tabii."

"Tamam, ben gidiyorum. Sıcak bir randevum var, geç kalırsam seks yapmaz," dedi Nash ayrılırken.

"Ne?" Nash'in randevusu olmasına şaşırmıştım. Bildiğim kadarıyla hiç kimseyle çıkmamıştı.

"Ben değiştim kardeşim. Artık kendine bir kadın bulmanın zamanı geldi," diye omzunun üzerinden bakarak söyledi.

"Yürü git Nash. Ben ve kadınlar bu aralar pek iyi anlaşıyoruz. Tabii yeni bir kadın değilse, o zaman ben varım."

Başını salladı ve yürümeye devam etti. J de veda etti ve beni öğleden sonrayı düşünmek için yalnız bıraktı. Kız kardeşim Yvette, yaklaşık yarım saat önce babamın hastaneye kaldırıldığını haber vermek için mesaj atmıştı, ben de oraya gidiyordum. Yaklaşık üç hafta önce kalp krizi geçirmişti, bu yüzden Brisbane'e dönmüştüm ve görünüşe göre bir tane daha geçirmişti. Lanet olsun, ailemi bir şey mahvetmezse başka bir şey mahvediyordu.

Dışarı çıkmak üzereyken tanıdık bir kahkaha duyunca irkildim. Kahkahanın sahibi, görmek istemediğim bir kadındı ama beni görünce seslendi. "Havoc," dedi ve yaklaşırken topuklarının yere vurma sesini duydum.

Lanet olsun, neden hayatımda biraz huzur ve sessizlik bulamıyorum?

Eli omzuma kondu, ben de dönüp onu itekledim.

Sert bakışlarım ona takıldı. "Bana dokunma lan, kaltak," diye bağırdım.

O irkildi ama çabucak toparlandı. "Bebeğim, döndüğünü bilmiyordum," dedi o nefes nefese sesiyle. O ses eskiden sikim dikerdi ama artık değil. Şimdi tek istediği büzülüp onun yokmuş gibi davranmaktı.

"Bir şeyi netleştirelim, Kelly. Ben senin lanet olası bebeğin değilim, o yüzden bu saçmalığı hemen kes."

"Bu kadar pislik olmaya gerek yok," diye şikayet etti, hala yaklaşmaya çalışıyordu.

Elimi uzattım ve omzunu tutarak ilerlemesini engelledim. "Ne yapıyorsan bırak ve beni rahat bırak. İki yıldır birlikte değiliz ve eğer benimle tekrar birlikte olacağımı düşünüyorsan, çok yanılıyorsun. *Beni* mahvettin, unuttun mu?"

Gözleri büyüdü ve bir adım geri attı. Benden böyle bir tepki beklemiyordu. Muhtemelen beş yıl birlikte olduğumuz süre boyunca

beni parmağında oynatmıştı. Sesi yumuşaktı. "Bir hata yaptım Havoc, bunu artık anlıyorum. Sana ne kadar üzgün olduğumu göstereyim."

Gerginlik vücudumu sararken parmaklarımı saçlarımın arasına geçirdim. O tam bir baş belasıydı. "Sana hiçbir şey göstermeye niyetim yok. Şimdi gidiyorum ve sana ilk ve son kez söylüyorum, bir daha bana yaklaşma. Senin yüzünden kendimi kaybetmeye ne kadar yakın olduğumu bilmiyorsun ve sana söz veriyorum, bu ikimizin de istemediği bir şey."

Kulüpten çıkmak için döndüm, peşimden gelmediğine sevindim. Beni, bir adım daha atarsam aklımın son parçasını da koparacak olan uçuruma sürüklemişti. O uçurumun kenarında tehlikeli bir şekilde yaşıyordum, ama onu gördükten sonra, kendimi kontrol altına almam ve oradan geri dönmem gerekiyordu.

Siktir.

Carla

Öğretmenime endişeyle baktım. Bana onunla yatmak ya da dersimden kalmak arasında seçim yapmamı söylemişti. Ve kararımı hemen vermem gerekiyordu, çünkü yarın benim dönem notumu bildirmesi gerekiyordu. "Dalga geçiyorsun, değil mi?" diye sordum, zihnimde seçenekleri gözden geçirirken. Kesinlikle bunu yapamazdım.

Masasına yaslandı ve bana ürkütücü bir gülümseme attı. "Ben asla şaka yapmam, Carla," diye sordu bana yumuşak bir sesle. O anda, bunu daha önce de yaptığını, muhtemelen birçok kez yaptığını ve paçayı kurtardığını anladım. Tavırlarında ve konuşma tarzındaki kendinden emin tavırlarında bir şeyler vardı.

Kahretsin.

Ben namuslu bir kadın değildim, ama bir şey elde etmek için yatacak türden bir kadın da değildim. Ve bu pisliğe vücudumu asla vermeyeceğimi biliyordum. Kararımı verdim. "İstersen beni başarısız yap. Seninle yatmayacağım, pislik," diye bağırdım. Çantamı omzuma attım ve ona bir söz verdim. "Ama beni hayal kırıklığına uğratırsan, bunu unutma. Seni mahvetmenin bir yolunu bulurum."

O güldü. "Korkudan titriyorum, bebeğim."

"Evet, titemelisin de. Benim ne kadar bağlantılarım olduğunu bilmiyorsun," diye mırıldandım ve sınıftan çıktım.

Arkamdan bağırdı, "Ne, yerel çeteyle falan mı arkadaşsın?"

Dönüp ona son bir kez pis bir bakış attım. "Hayır, seni sikik herif, ondan da kötüsün... çok daha kötüsün."

Onun cevabını beklemeden odadan çıktım. Onun küstahça talebine kanım kaynıyordu ve ona yumruk atmadan oradan çıkmam gerekiyordu. Arabama doğru yürürken, ona zarar verebileceğim tüm yolları kafamda canlandırdım. Kadın olmam, ona zarar veremeyeceğim anlamına gelmezdi; bunu yapabilirdim çünkü kardeşim bana nasıl yapılacağını öğretmişti.

"Siktiğimin herif," diye mırıldandım arabamın kapısını açıp koltuğa kayarken. Kahretsin, beni gerçekten sinirlendirmişti. Eğer beni sınıfta bırakırsa, onu mahvedecektim. Moda tasarımı dersinden geçmek hayatımın ve neredeyse bitirmiştim; bir dönemi geçememek ekstra zaman ve para anlamına geliyordu ve o zaman ve para benim lanet planımda yoktu.

Vites kolunu geriye attım ve park yerinden çıkarken lastikler gıcırdadı. On dakika sonra, lanet olası trafikte sıkışıp kalmıştım. *Kahretsin*. Bunun için vaktim yoktu; bir saat içinde iş yerinde olmam gerekiyordu. Kursumun masraflarını garsonluk yaparak karşılıyordum ve son zamanlarda derslere çalışmak için birçok vardiyamı kaçırmıştım. Patronum bu konuda çok sinirleniyordu ve çok fazla devriye kaçırırsam, yerime başkası arayacağını hissediyordum. Bu trafik, başıma gelen son şeydi ve öğretmenimle olan tartışmamın ardından, ruh halimi daha da kötüleştirmişti.

Parmaklarımla direksiyona vurarak radyoda iyi bir müzik aradım. Denediğim üç radyo da berbat müzikler çalıyordu. İğrenerek radyoyu kapattım. Arabamdaki CD çaları tamir ettirmem gerekiyordu ama arabam eski bir hurda olduğu için para harcamak istemiyordum. Ayrıca, o kadar param da yoktu.

Yüksek bir korna sesi dikkatimi çekti. Müzik aramakla o kadar meşguldüm ki, önümdeki siyah kamyonetin hareket ettiğini fark etmemiştim. Gözlerim arka taraftaki sürücüye kaydı ve ona parmak hareketi yaptım. Tabii, ben ilerlememişim, ama ne de olsa çok uzağa gidecektim sanki. Tanrım, sabırsız sürücülerden nefret ediyordum.

Arabamı biraz ileri sürdüm ve trafiğin hareket etmesini bekleyerek tekrar rölantide bekledim. Bakışlarım saate kaydı. Kahretsin, daha hızlı hareket etmezsek gerçekten geç kalacaktım. Bunu düşünürken telefonum çaldı ve ben...

kim olduğunu kontrol etmek için uzandım. Araba sürerken cevap verme niyetim yoktu, ama bu trafikte kim olduğunu görmekten bir zarar gelmezdi.

Siktir. Patronum. Telefonu yanımdaki koltuğa attım ve paniklemeye başladım. Ve sonra arkamdaki pislik yine korna çaldı.

Tanrım! Arka aynadan ona tekrar baktım. Bana kaba el hareketleri yapıyordu, ben de ona tekrar orta parmak hareketi yaptım ve aynı anda ayağımı gaza bastım. Sert basmak istememiştim ama ayağım kaydı ve öne doğru fırladım ve önümdeki kamyonete çarptım.

Siktir!

Bugün benim günüm değildi.

Bir an hareketsiz kalıp sürücünün ne yapacağını bekledim.

Kamyonetinden inip bana doğru geldiğinde karnım kıpır kıpır oldu. Kaslı biriydi ve çok seksi. Parlak ışık nedeniyle yüzünü net göremedim. öğleden sonra güneşi, ama geri kalanı beni hayran bırakmıştı. Ama o kızgındı; bana doğru yürürken sert duruşu bunu açıkça gösteriyordu. Kapıma geldiğinde, sonunda onu iyice görebildim ve karnım kelebekler uçuşuyordu. Ve lanet olsun, içimi kaplayan arzu, hissetmek istemediğim şeyler hissetmeme neden oldu.

Kargaşa.

Uzun boylu, zeytin tenli, asi siyah saçlı, ölmek isteyeceğiniz kadar kaslı. Bu, birkaç hafta önce yattığım adamdı. Sözünü tutan ve benim kapıma cenneti getiren adamdı.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdı. Sonra gözlerini kısarak yüzünü aşağı eğdi ve pencereden bana baktı. "Carla?"

Adımı hatırladığı için ona puan vermek zorundaydım. "Evet. Ah, özür dilerim," onun kızgın halinden kabul etmeyeceği bir özür diledim.

Öfkeli bakışlarını sürdürdü. "Bu trafikte nasıl olur da biri lanet olası bir araba kazası yapar?"

Bir açıklama yapmak için aceleyle konuştum. "Arkamdaki adamdı. Korna çalıyor ve bana parmak gösteriyordu."

Kafasını bir kez salladı, "Ne dediğine inanamıyorum" der gibi. "Yani ayağın gaz pedalına basması onun suçu mu?"

Ses tonunu beğenmedim. Tabii ki benim hatamdı, ama bu tavırlarına gerek yoktu. Kapıyı açmaya çalıştım ama o engelliyordu. Ona baktım. "Kapıyı açabilmem için çekilebilir misin?"

"Ne için lan?" Kapaıya yaslanmaya devam etti, pencereden bana bakıyordu. Ve bakışlarının göğüslerimde dolaştığını fark etmemiştim.

"Çünkü dışarı çıkıp seninle konuşmak istiyorum."

Arkadaki sürücü tekrar, birkaç kez korna çaldı. Havoc kaşlarını çatıp düzeldi ve sürücüye öfkeyle baktı. Ben de bu fırsatı değerlendirip kapıyı açıp dışarı çıktım. Arkadan bir korna sesi daha geldi ve Havoc diğer arabaya doğru yürüdü. Sürücüyle konuşurken onu izledim, görünüşe göre öfkeli sözler söylüyordu. Sonra bana doğru yürüdüğünü gördüm. Kot pantolonu bacaklarına yapışmış, gri tişörtü göğsüne yapışmıştı. Onu izlemekten kendimi alamadım. O vücudu tanıyordum ve bana neler verebileceğini biliyordum.

Kahretsin, kendine gel, Carla. İhtiyacım olan son şey

Bu adamı tekrar istemek. Birlikte bir gece geçirdik ve hepsi o kadardı. Hayat planımda bir motorcu yoktu. Hayır, benim planım istikrarlı bir hayat, topluma orta parmağını gösteren bir adam değil.

"Arabana geri dön, Carla. İşimiz bitti, ama daha dikkatli olmalısın," diye mırıldandı, beni lanet olası bir çocukmuşum gibi davranarak.

"Burada işimiz bitmedi, Havoc. Sigorta için bilgileri paylaşmamız gerekiyor."

"Ben yerimden kıpırdamadım, onun küçümseyen tavırlarının beni korkutmasına izin vermedim.

"Gerek yok. Sigortadan talep etmeyeceğim."

Ona kaşlarımı kaldırdım. Aslında sigorta şirketlerinin nasıl çalıştığını bilmiyordum

çalıştığını bilmiyordum ama tavrı beni bu konuyu takip etmeye itti. Hayatta pes etmeyecektim. Bana küçük bir kadın gibi davranıyordu ve ben bunu kabul edemezdim. "Peki, ben olabilirim, o yüzden bilgilerini ver," dedim.

Bakışları benim arabama, o eski püskü arabama kaydı. Bakışlarını tekrar bana çevirdiğinde, eğlencesini gizleyemedi. "Ciddi misin? Bunun sigortası var mı?"

Ellerimi belime koydum. "Evet, var. Şimdi bana lanet olası bilgilerini ver," diye tersledim.

Bu kez o bana kaşlarını kaldırdı ve sonra yavaşça başını salladı.

"Kalemin var mı? Kağıt?"

"Evet," dedim ve arabamdan almak için uzandım.

Birkaç dakika sonra bilgileri paylaşmıştık ve o gitmeden önce bana son bir kez baktı. O bakış, bir kadına tüylerini diken diken eden türden bir bakıştı; iyi anlamda diken diken eden ve bende de aynı tepkiyi uyandırdı. O

Hâlâ sinirliydim, ama aramızda başka bir şey daha olmuştu sanki. Beni lezzetli bir şekilde saran, peşinden gitmem için yalvaran seksi bir şeydi. Ama reddettim. Ve tek kelime etmeden onu bırakıp gittim.

Siktir. Beni başka hiçbir yerde tatmin edemeyeceğim bir ihtiyaçla baş başa bırakmıştı.

Sadece birlikte olduğum tek bir adamın tatmin edebileceği bir ihtiyaç. Ve o adam da oydu. Kahretsin, gerçekten berbat bir gündü.

Havoc

Yvette'i dinlerken yüzümü ellerimle ovuşturdum. Kız kardeşim bazen huysuz bir kaltak olabiliyordu ve bu gece de istisna değildi. Yaşam tarzım ve onun ihtiyaç duyduğu bir zamanda ailemizden uzaklaştığım için bana fikrini söylüyordu.

Konuşmayı bitirdiğinde, "Bitirdin mi?" diye sordum.

"Duruma bağlı. Dinliyor musun?"

Mutfaktaki saate baktım. Saat neredeyse 10:00'du ve babamın evine yeni varmıştık. Babam göğüs ağrısı nedeniyle hastaneye kaldırılmıştı. Doktorlar, babamın kalp krizi geçirme riski olduğunu düşünerek onu gözlem altında tutmak istemişlerdi. Biz de onu hastanede bırakıp eve dönmüştük. Yorgundum ve yatmaya hazırdım, bu yüzden Yvette'in Brisbane'e geri dönmem konusunda bana bağırması, uzun bir günün ardından gerçekten ihtiyacım olan son şeydi. "Seni her zaman dinliyorum abla, ama bu senin istediğini yapacağım anlamına gelmez. Brisbane'den ayrılmamın bir nedeni var ve geri dönmek için acele ettiğimi söyleyemem."

Uzun ve öfkeli bir nefes verdi. "Seni şehirden kovduğu için o kaltağı nefret ediyorum."

"Evet, ama sadece o değildi, bunu sen de biliyorsun."

Telefonum çaldı ve konuşmamızı böldü, ama umurumda değildi. Tanımadığım bir numaraydı ve normalde cevap vermezdim, ama bu konuşmadan kurtulmak istediğim için cevap verdim. "Ne?" diye bağırdım telefona.

Duyduğum dumanlı kadın sesi hafızama kazındı. "Ben kötü bir sürücü *değilim*." Sözleri belirsizdi ve arka plandaki gürültüden onu zar zor duyabiliyordum. Bir barda, sarhoş olduğunu düşündüm.

"Sana inanmak zorundayım, bebeğim, çünkü öğleden sonra çok kötü bir gün geçirdin."

Öğleden sonra." Yvette'in sorgulayan bakışlarını görmezden gelerek yatak odama yürüdüm. "Evet, gerçekten çok kötü bir öğleden sonra geçiriyordum. Öğretmenim

benimle yatmazsam beni sınıfta bırakmakla tehdit etti, sonra işe geç kaldım, arkamdaki adam sürekli kornaya basıyordu ve... ve, bilmeni istiyorum ki normalde iyi bir şoförüm. Gerçekten çok iyi bir şoförüm." Onun kendini heyecanlandırmasını eğlenerek dinledim, bu beni çok şaşırttı. Genelde geveze kadınlar beni çok sinirlendirirdi. "Yani yargılayıcı tavrını al ve güneşin görmediği bir yere sokabilirsin, hiç kötü bir gün yaşamamış mükemmel motorcu bey."

Yatağıma uzandım, ağrıyan vücudumu gerip, onun saçmalıklarına cevap verdim. "Birkaç şey var, tatlım. Birincisi, ben mükemmel olmaktan çok uzağım ve her zaman kötü günlerim olur. İkincisi, umarım öğretmeninize siktirip gitmesini söylemişsindir ve üçüncüsü, hala okulda okuyorsan kaç yaşındasın?" Umarım o bir genç kız değildir. Benim yaşıma yakın olduğunu sanmıştım.

"Pffft... Ben yirmi üç yaşındayım. Sen kaç yaşındasın?" Tanrıya şükür. "Otuz bir."

"Ve ona siktirip gitmesini söyledim. Ayrıca bana bulaşırsa onu mahvedeceğimi de söyledim. Lan, yaptığına inanabiliyor musun?"

Eğer onu hayal kırıklığına uğratırsa, onunla uğraşacağından hiç şüphem yoktu. "Bebeğim, daha kötülerini de gördüm, evet, inanabilirim."

Telefona uzun bir nefes verdi ve bunun üzerimde yarattığı etkiyi keyifle izledim. Sertleşmiş sikimi okşadım ve gözlerimi kapattım. Ondan beri kimseyle sikişmemiştim ve onun tatlı amına geri dönmek istiyordum. Bunun olasılığı düşük olduğu için, mastürbasyon yaparken onu konuşturmaya karar verdim.

"Havoc, sekse ihtiyacım var ve bu kulüpte bunu yapmak istediğim tek bir erkek bile yok."

"Sana müstehcen konuşmamı mı istiyorsun?" Kendimi sıkıp inledim, konuşmamızın yeni yönünden zevk alıyordum. Aslında

istediğim şey, onun bana müstehcen konuşmasıydı ve ağzını tanıdığım için, bunda iyi olacağından hiç şüphem yoktu.

"Hayır, beni sikmeni istiyorum."

"Bu gece olmaz, hayatım. Hareket edecek kadar yorgunum, "Yalnız siktir git." Ağzımdan çıkanlara inanamıyordum, ama doğrudu. O gün için işim bitmişti.

"Yazık. Sikini ağzımda hissetmeyi çok sevdim, taşaklarını emmeyi de çok sevdim." Sözleri telefona fısıldadı ve sikim arzusuyla zonklamaya başladı.

Hat üzerinden bir erkek sesi geldi. "Tatlım, taşaklarım her zaman ağzında olabilir."

Gözlerim birden açıldı ve oturarak onun cevabını bekledim.

"Siktir git, pislik," diye mırıldandı, hala sözleri belirsizdi.

Tekrar konuştuğunda sesi öfkeliydi. "Bana siktir git deme, orospu."

O ona cevap vermedi. Tek duyduğum arka plandaki insanların sesleriydi. Sonra "Siktir!" dedi.

"Carla, ne oluyor lan?" diye sordum; artık tamamen uyanmıştım.

"O benim mememi elledi, ama sanırım gitti."

"Nerede olduğunu söyle. Seni almaya geliyorum," dedim ve babamın kamyonetinin anahtarlarını alıp dışarı çıktım. Neden böyle bir şey yaptığımı bilmiyordum, ama yine de devam ettim.

Arabayı çalıştırırken o kulübün adını söyledi. Telefonumu hoparlöre alıp, "Ben sürerken konuşmaya devam et" dedim.

Bar, bulunduğum yerden on dakikalık mesafedeydi ve o, tüm yol boyunca Tanrı bilir ne hakkında gevezelik etti. Siktir, muhtemelen saatlerce onun sesini dinleyip, tüm bu süre boyunca sert kalabilirdim. Ve şükürler olsun ki o sik kafalı herif onu rahat bırakmış gibiydi.

Arabayı park ettim, telefonu kapattım ve içeri girdim. İçeri girer girmez müzik ritmi ve kalabalığın gürültüsü beni sardı. Bu tür dans müziği çalan kulüpleri nefret ediyordum. Bu saçmalık yerine canlı müzik çalan bir pub'ı tercih ederdim. Onu barda gördüm ve ona doğru yöneldim.

Beni gördü ve bana sarhoş bir gülümseme gönderdi. Telefon görüşmemiz bittikten sonra başka bir adamla konuşmaya başlamıştı ve adam onun beni izlemekten pek hoşnut görünmüyordu.

memnun görünmüyordu. Onunla konuşmaya başladım.

"Onunla birlikteyim, gerizekalı," diye mırıldandım, kolumu beline dolayarak onu kendime çekerek. Kokusu inanılmazdı ve elimi bluzunun altından kaydırıp tenine dokunduğumda hissettiğim daha da iyiydi.

Onun da eli belime dolandı ve "Evet, o benimle. Sikiyle sihirli hareketler yapıyor ve umarım bu gece bana tekrar gösterir" diye fısıldadı.

Ağzımı kulağına yaklaştırdım. "Tanrım, kadın, ağzın çok pis, bir gün başını belaya sokacak," dedim, sikimin yalvarışlarını görmezden gelmeye çalışarak.

Bana döndü, gözleri şehvetle doluydu. "Bu gece başımı belaya sokabilir mi, Havoc?" Bunu söylerken, serbest elini sikime koydu ve beni okşamaya başladı.

Siktir.

"Sorun senin ikinci adın, değil mi?" diye homurdandım, elini tutup kasıklarımın çekerek. "Böyle devam edersen, seni lanet olası barda sikiyorum."

O dudaklarını bükerek, "Sen konuşmaya devam et, ama ben sadece bir sürü homurdanma duyuyorum. Seks fırsatını kaçıran bir erkek tanımadım hiç." dedi.

Konuştuğu aptal araya girdi. "Bebeğim, seks istiyorsan sana veririm."

Başımı onun yönüne çevirdim. "Siktir git, pislik. Bu gece sikeceği tek erkek benim." Somurtarak mesajı aldı ve gitti.

Onun gidişini izlerken, Carla elini tekrar kasıklarına koydu ve "Halle-lanet olası-lujah! Artık acele edebilir miyiz..." dedi.

Onu kesip elini tekrar sikimden çektim. "Konuşmayı kes, tatlım, ve yürümeye başla. Ve ben izin vermeden sikime bir daha dokunursan, kıcını kırmızıya boyarım."

Gözleri büyüdü ve dudaklarında seksi bir gülümseme belirdi. "Düşünme şeklini sevdim, eve varana kadar bu emri çiğnemek için kendimi zor tutabilirim."

Yine kulağına eğildim. "Seni eve götürmekten kim bahsetti? Sikimi içine almak için o kadar bekleyebileceğimi sanıyorsan, hayal kuruyorsun."

Dudaklarını yaladı. "Tabii ki evet!" Sonra dediğimi yaptı ve kulüpten çıktı, kıcı bir yandan diğer yana sallanarak beni deli gibi tahrik ediyordu.

Onu takip ettim ve kamyonetin önüne geçtim. Kamyonete bakıp sordu, "Neden motosikletin yerine bunu kullanıyorsun? Motosiklette seksin nasıl olduğunu merak ettim."

"Sarhoş kıcını motosikletimin arkasına bindirmeyeceğim," diye cevap verdim ve kapıyı açıp ona binmesine yardım ettim.

O bir şey hakkında konuşmaya başladı ama ben sürücü tarafına doğru ilerlerken onu dinlemedim. Arabaya bindiğimde hala konuşuyor olacağından emindim ve haklıydım. Tüm sözlerini bitirmesini bekledikten sonra sordum: "Her zaman bu kadar çok konuşur musun?"

Tek cevap olarak pis bir bakış aldım ama konuşmayı kesti. Arabayı çalıştırdım ve "Adresin neresi?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Sen beni becerene kadar adresimi söylemem. Söz verdin ve sözünü tutmanı istiyorum."

Bakışlarımı onun eteğine ve üstüne indirdim, sonra tekrar yüzüne baktım. Seksi bir kadındı, ama sarhoş haliyle, dudaklarını büküp seks talep ederken, inanılmaz derecede seksi görünüyordu. O anda, yanında benim tercih ettiğim göğüsleri ve kıvrımları olan bir kadın olsaydı bile, yine de Carla'yı seçerdim. Onda, bir kadına karşı hiç yapmadığım şekilde davranmama neden olan tarif edilemez bir şey vardı.

"Hayatım, sözlerimi tutuyorum. Senin evine gidiyorum. Lanet olası adresi ver de, ağzını dinlensin, ona ne yapacağımı göreceksin."

Derin bir nefes aldı ve sonunda çenesini kapatmadan adresini söyledi. Sessizce yolumuza devam ettik, ta ki ben yolun kenarına çekip bir parka girene kadar. Karanlık, تنها bir yer buldum ve motoru durdurdum. Ona döndüm, elimi boynuna doladım ve yüzünü kendime doğru çektim. Gözlerimi onun gözlerine dikip, bir an için sadece birbirimize baktık, aramızda elektrik dolaşıyordu. Nefesi hızlandı, neredeyse nefes nefese kalmıştı. Benimki de öyle. Bu kadını istiyordum ve onu sert ve hızlı bir şekilde almak için içimdeki arzuyla savaşıyordum. Çünkü asıl istediğim, zevki uzatmaktı; beklentiye o kadar artırmak ki, amcığı o kadar ıslansın ki, sikim içinde boğulsun.

Sonunda, sessizliği onun sesi bozdu. "Havoc, daha fazla bekleyemem," dedi, sesi bana yalvarırcasına, sessizce.

Bana harika bir seks vaat ediyordu. Carla gibi cinsel yönleriyle barışık kadınlar pek sık rastlanmazdı. Birçok kadın, iyi seksin önüne geçen kilometrelerce uzunlukta takıntılara sahipti. Ben ise takıntısı olmayan birini bulmuştum.

Ah, siktir. Acele etmek istemiyordum ama o bana izin vermeyecekti. Ne kadar kontrol etmek istesem de, o beni ele geçirmişti. Lanet olasıca taşaklarımdan. Dudakları benimkilerle buluştuğunda ve dili ağzıma girmeye zorladığında, bunun istediğim gibi gitmeyeceğini anladım. Sonuçta bu sert ve hızlı olacaktı.

Tek bir hızlı hareketle kucağıma oturdu. Boyu ve çevikliği bunu yapmasına izin verdi. Bir dakika sonra, kot pantolonumu tırmalayarak açtı ve üstünü başından çıkardı. Sonra elleriyle çenemi kavradı ve ağzımı tekrar kendine çekerek ateşli bir öpücük verdi. Lanet olsun, çok vahşiydi. Ellerimi eteğinin altına soktum.

ve elimi külotunun içine kaydırdım. Islaklığı beni karşıladı ve iki parmağımı içine kaydırarak onu istediği şeye doğru yönlendirdim.

Parmaklarım daha sert çalışırken, kendini bana sürüp başını geriye attı ve adımını inleyerek haykırdı. Ağzımı boynuna yaklaştırıp emmeye başladım ve boş kalan elimle sütyenine uzandım. Sütyenini yana itip bir göğsünü elimle kapattım ve parmaklarımla meme ucunu yuvarladım.

"Oh, Tanrım, Havoc... Siktir... Lanet olsun... Siktir!"

Elimi yüzüne uzattım ve onu kendime doğru çektim. Gözleri kapalıydı ama açtı ve bakışlarını yakaladı. "Seni yavaşça sikmek istesem de, bu gece olmayacak. Ama seni bir şekilde boşaltacağım."

Tembelce gülümsedi ve mırıldandı, "Havoc, bir kadın boşalmak için senin sikini içinde istemez; parmakların ve ağzın beni boşaltmaya yeter. Lanet olsun, sadece seksi kıkına bakmak ve pis ağzını dinlemek bile beni boşaltmaya yeter ve bunlarla ikram edilse, işi kendim bitirmekten bile mutlu olurum."

Saçlarını nazikçe çektim ve "Boşalman ne kadar sürüyor, bebeğim?" diye homurdandım.

Bu soruya gözleri parladı ve fısıldadı, "Beş dakikada kendimi uçurabilirim Havoc, ama senin yardımınla iki dakikada halledilebilir."

Siktir.

Sikim bu işi halletmeye fazlasıyla hazırды. "Gerek yok, hayatım, bu gece seninle ilgileneceğim, ama o parmaklarının seni çıldırttığını başka bir zaman görmek istiyorum."

Elini kot pantolonuma soktu ve sikimi kavradı. Dudaklarını yalayarak sordu, "Bu sefer prezervatifin var mı?"

Başımı salladım ve cüzdanımı aradım. Cüzdanı ona verirken, ona dikkat etmesini işaret ettim, o da ben onun külotunu indirirken dikkat etti. Hazır olduğumuzda, ellerimi onun kışının etrafına kaydardım ve onu pozisyonuna çektim. O benim sikimin üzerine otururken gözlerimizi birbirinden ayırmadık. Beni tamamen içine aldığında, uzun bir nefes verdi ve fısıldadı, "Vay anasını, çok büyüksün. Çok iyi geliyor." Sonra kontrolü ele aldı ve ilk kez bir kadının kontrolü ele almasından zevk aldığımı fark ettim. Sikimin üzerinde yukarı aşağı kaydı ve hızını artırdı. Orgazm olmamın uzun sürmeyeceğini biliyordum, ama o beni daha önce hiçbir kadın Daha önce hiçbir kadın yapmamıştı. Orgazmın geldiğini hissettiğimde, kalçalarına sıkıca tutundum ve "Siktir!" diye inledim.

O orgazm olurken beni tutarken parmakları kollarımı sıktı ve bir an sonra o da orgazm oldu. Onu orgazmın doruklarında izlemek çok güzel bir manzaraydı, defalarca izleyebileceğim bir manzara. Başı geriye düştü ve dalgaları sürerken dudağını ısırды. Her şeyini verip bitirdiğinde başını öne eğdi ve sırtıttı. Yüzünü eğerek benim, diye fısıldadı, "Hiçbir erkek beni senin kadar hızlı ve iyi tatmin edemedi. Sen yetenekli birisin, bebeğim."

Övgüyü hak edene vermekten hoşlanırdım. "Aynı şey senin için de geçerli, hayatım."

Gülümsemesi yüzüne yayıldı. Bu sözleri söylemiş olmaktan hoşlandım ve sonra bu düşüncenin nereden geldiğini merak ettim. Kadınları mutlu etmek artık gündemimde yoktu. Kadınlardan tek istediğim beni sikmeleri idi. Ondan sonra ne yaptıkları umurumda bile değildi.

Kışına bir şaplak attım. "Eve gitme zamanı," diye mırıldandım ve onu iterek gecenin bittiğini belli ettim. Carla'da en çok sevdiğim şey, aramızda olanların seksten ibaret olduğunu ve bundan öteye gitmeyeceğini anlamakta hiçbir sorun yaşamamasıydı.

İki hafta önce onu siktiğimde, gitmekten çok mutluydu.

ertesi sabah numaramı ya da bir daha görüşmek isteyip istemediğimi sormadan. Mutlu bir şekilde kucağımdan indi ve eve bırakılmayı bekledi. Arabayı evinin önüne çektiğimde

, çantasını aldı, bana son bir sarhoş gülümseme attı ve

tek kelime etmeden arabadan indi. Onun içeri girmesini izledim ve onun mükemmel bir seks partneri olabileceğine karar verdim.

Carla

Öğleden sonra trafiğin içinde dolanırken, zihnim dün geceye daldı. İş yerine geç kaldığım için patronumla tartışmış ve sarhoş olmuştum. Trafikte kaldığımı ve bir kaza geçirdiğimi açıklamama kulak asmamış ve beni üç saat sonra eve göndermişti. Bu, beş saatlik maaşımdan olacağım anlamına geliyordu, ben de öfkemi dans ederek atmak için kulübe gitmiştim. Erkekler bana içki ısmarlamaya devam etti ve birkaç saat sonra sarhoş oldum ve o sırada Havoc'u aramak gibi parlak bir fikir geldi aklıma. Ona sürüş becerilerim hakkında açıkça konuşmak istiyordum. En azından kendime öyle söylemiştim. Gerçeği söylemek gerekirse, o adam beni büyülemişti. O kadar çok ona soracağım sorular, asla cevap vermeyeceğini bildiğim sorular. Mesela, arabasına çarptığımda tişörtünde neden kan lekesi vardı ve Havoc lakabını nasıl almıştı? O, genellikle ilgilendiğim türden bir adam değildi, ama aynı zamanda karşılaştığım diğer tüm erkeklerden daha fazla beni tahrik eden adamdı.

Onun hakkında kararsızdım. Onunla tekrar seks yapmak istiyordum; hatta onunla *çok* daha fazla seks yapmak istiyordum. Ama ben, bir erkekle yatmaya başladığımda ona çok kolay aşık olan türden bir kadındım. Ve Havoc, aşık olmak isteyeceğim türden bir adam değildi. Bana arzuladığım istikrarı sağlayabileceğine inanmıyordum. Ayrıca, benden hiçbir şey istemediği de belliydi.

Seks. Bu konuda sorunum yoktu. Şimdilik. Ama onunla yatmaya devam edersem, kendimi tanıyordum ve bir süre sonra bununla başa çıkamayacağımı çok iyi biliyordum. Bu yüzden onu bir daha görmemek en iyisiydi. Ama lanet olsun, onu düşünmeden duramıyordum.

Sinirden direksiyona vurdum. Ve o anda onu gördüm. Benim geçtiğim otelden çıkıyordu ve ben aniden kenara çekmeye karar verdim. Nedenini bilmiyordum, ama denesem bile kendimi durduramazdım. güneş gözlüklerim öğleden sonra yakıcı güneşten gözlerimi koruyordu; kış için alışılmadık derecede sıcaktı ve kot pantolon ve uzun kollu bir üst giydiğime pişman oldum. Güneş gözlükleri gözlerini benden saklıyordu, bu yüzden ona doğru yürürken beni gördüğüne sevindi mi sevindi mi bilemiyordum.

Bana doğru yürüdü, dirseğimden sertçe tuttu ve "Burada ne işin var, Carla?" diye sordu.

Kahretsin. Beklediğim tepki bu değildi. Ve beni etkileyen bir tepki de değildi. Onun tutuşundan kurtulmaya çalıştım ama o sıkıca tuttu. Yüzüne bakarak öfkeyle cevap verdim: "Arabayla geçiyordum, seni gördüm ve durup merhaba demek istedim. Şu anda bu kararımdan pişman olduğumu itiraf etmeliyim

."

Onun öfkesi benimkiyle aynıydı. "Ben de bu kararımdan pişmanım, bebeğim."

Beni arabama doğru çekmeye başladı. Bana sert davranılmasından hoşlanmadım ve direndim. Bu onu daha da sinirlendirdi ve beni çekmek için daha sıkı tuttu. "Dur!" diye bağırdım.

Durdu ve yüzünü benimkine yaklaştırdı. Bana tıslayarak, "Buraya gelmemelisin, inan bana. Hemen gitmelisin

."

"Neden?"

Beni arabama doğru sürüklemeye devam etti ve mırıldandı, "Sana bunu ayrıntılı olarak anlatacak vaktim yok. Keşke her şey hakkında benimle tartışmak zorunda kalmasaydın."

Peki. Gitmemi istiyorsa, gidecektim. Hiç mantıklı konuşmuyordu, beni üzmüş ve sinirlendirmişti, bu yüzden orada kalmanın bir anlamı yoktu. Belli ki benden bıkmıştı ve aramızdaki her şey bitmişti.

bitti. Sonunda onun tutuşundan kurtulacak gücü buldum. Kollarımı havaya kaldırarak bağırdım, "Tamam, gidiyorum. Beni artık sürüklemek zorunda değilsin

"

"Sesini alnağ," diye tısladı yine. Eli belime indi ve beni arabama doğru yönlendirmeye devam etti.

Kapımın kilidini açtım, ona son bir kez sert bir bakış attım ve dedim ki, "Bugün neyin var bilmiyorum ama mesajını aldım. Seni bir daha rahatsız etmeyeceğim. Ama bir şeyi netleştirelim, Havoc. Bir kıza artık onunla bir şey istemediğini söylemenin çok daha nazik yolları var. Bunları öğrenmen gerek." Daha fazla uzatmadan arabama bindim ve arkama bakmadan hızla uzaklaştım. arkama bakmadan hızla uzaklaştım.

Ne pislik herif.

Yarım saat sonra eve vardım. Kursumu bitirene kadar annemle birlikte yaşıyordum, ama o gün dışarı çıkmıştı. Tanrıya şükür, çünkü sakinleşmek için biraz zamana ihtiyacım vardı. Annemi seviyordum, ama her zaman beni rahatsız eden bir şey olduğunda anlardı ve Havoc'u onunla konuşmak istemiyordum. Bunun yerine, banyoyu hazırladım, bir kadeh şarap doldurdum ve sıcak köpüklerin içine daldım, köpüklerin beni yıkamasını bekledim. Umarım vücudumdaki gerginliği giderirlerdi.

Okumak için postalarımı da yanıma almıştım ve beş mektubu hızla okudum. Son mektup beni küvette dik oturmaya ve küfürler savurmaya neden oldu. Lanet olası öğretmenim beni sınıfta bırakmıştı.

Orospu çocuğu.

Ayağa kalkıp bir havlu aldım. Kurulanadıktan sonra, aceleyle giyiniş üniversiteye inip ona haddini bildirmek için hazırlanmaya başladım. Kapıdan çıkarken telefonum çaldı.

"Alo," diye cevap verdim, kim olduğunu kontrol etmeden. "Hay aksi, kızım. Günün kötü mü geçti?"

Arayan kardeşim Velvet'ti. İç geçirdim. "Üzgünüm. Evet, kötü bir öğleden sonra geçiriyorum."

"Ne oldu?" diye sordu ve gerçekten bilmek istediğini biliyordum. Velvet altın bir kalbe sahipti ve birkaç ay önce ailemize katıldığından beri çok yakınlaşmıştık.

"Öğretmenimle yatmadığım için okulda dönemimi geçemediğimi öğrendim. Üstüne üstlük, birlikte olduğum adam da az önce bana çok kötü davrandı. Ah, erkekler."

"Öğretmenin bunu yapamaz!" diye bağırdı, benim öfkemi paylaşıyordu.

"Ama yaptı."

Bir an sessiz kaldı, ama sonra ağır silahları çıkardı. "Nash senin için onun icabına bakar."

Gülümsedim. Nash benim kardeşimdi ve Storm Motorcycle Club'da motosikletçiydi; öğretmenimin icabına kesinlikle bakardı. Şiddet eğilimi vardı ve bunu kullanmaktan çekinmezdi. Kulübü ve kulüpteki rolü hakkında pek bir şey bilmiyordum ama onun uğraşılmayacak bir adam olduğunu çok iyi biliyordum. Ve sevdiklerini her zaman korurdu. Öğretmenim boku yemişti.

"Şimdi, birlikte olduğun bu adam hakkında konuşalım. Ne yaptı? Kim o? Bana hiç bahsetmedin!"

Ona güldüm; Velvet'e hemen hemen her şeyi anlatırdım, ama Havoc'tan bahsetmemiştim. Neden bahsetmediğimi tam olarak bilmiyordum. "Ne yaptığı önemli değil, çünkü o sadece iki gecelik bir ilişkiydi. Onun beni etkilemesine izin vermemeliydim."

Şimdi gülme sırası ondaydı. "İki gecelik ilişki mi? Böyle bir şeyi ancak sen hayal edebilirsin."

"Kapa çeneni!" Zihnimde ona dilimi çıkardım.

Hâlâ gülüyordu. "Tanrım, seni seviyorum Carla. Nash'in saçlarını ağartmana şaşmamalı."

"O da benim için bu kadar endişelenmemeli." Nash benden on iki yaş büyüktü ve her zaman bir baba figürü olmuştu. Diğer kardeşim Jamison ile birlikte. Kız kardeşim Erika da bana göz kulak olurdu. Babamız annem bana hamileyken bizi terk etmişti ve o günden beri ondan hiç haber almamıştık.

"Onun endişelenmeyi asla bırakmayacağını biliyorsun, değil mi?"

İç geçirdim. "Biliyorum." Gülümsemek zorunda kaldım; beni sakinleştirmişti ve öğretmenimle yüzleşmemeye karar verdim. "Teşekkür ederim, Velvet," dedim yumuşak bir sesle.

"Ne için?"

"Sen olduğun için ve tam da doğru anda aradığın için. İhtiyacım olduğunda her zaman yanımda oluyorsun."

Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Bu sefer şans eseri oldu, ama yardım edebildiğime sevindim."

"Aslında neden aradın?"

"Kahretsin, neredeyse unutuyordum! Yarın akşam kızlar gecesi yapalım mı diye aramıştım?"

Gülümsedim. Velvet'le dışarı çıkmak en sevdiğim şeydi ve bunu kaçıramazdım. "Tabii ki!"

"Güzel. Evimde buluşalım, Nash bizi kulübe bırakır."

Hoşça kal dedik ve kapattık. Keyfim biraz yerine gelmişti ve o gece yine tek başıma kulübe dans etmeye gitmeye karar verdim. Dans etmek her zaman kendimi daha iyi hissettirirdi ve birkaç saatliğine berbat öğretmenimi unutmama yardımcı olurdu.

Barmen bana bir bardak su uzattı ve ben bir yudumda içtim. Son iki saattir dans ediyordum ve terlemiş ve susamıştım. Ayrıca keyfim yerindeydi ve hiçbir şeyin bu iyi ruh halimi bozamayacağını düşünüyordum. Ne kadar da yanılmışım.

Çantamdan telefonumun titrediğini hissettim, çıkardım ve kulağıma dayadım. "Alo?"

"Carla, neredesin?"

Kahretsin, Havoc'tu. Onu görmek istemiyordum, bu yüzden onu başımdan savmaya çalıştım. "Neden arıyorsun Havoc? Bu öğleden sonra söyleyeceğin her şeyi söylemedin mi?"

Ses tonunda hayal kırıklığı belliydi. "Bu öğleden sonra neler olduğunu bilmiyorsun ve sana açıklamak istiyorum. Nerede olduğunu söyle de gelip seni görebileyim."

"Gerek yok. Seni bir daha görmek istemiyorum."

"Bebeğim, beni tekrar göreceksin. Halletmemiz gereken şeyler var."

Sıra bana gelmişti. "Bak, iki gecelik bir ilişki yaşadık. Bitti, hadi hayatımıza devam edelim. Senin bilmem gerektiğini düşündüğün şeyleri bilmeme gerek yok."

"Lanet olsun kadın. Tanıdığın her erkekle bu kadar tartışkan mısın, yoksa senin tartışkanlığının tadını sadece ben mi çıkarıyorum?"

"Siktir git!" diye telefona bağırdım ve telefonu kapattım. *Lanet olası erkekler*. Barmen bana kaşlarını kaldırdı ve ben başımı salladım. "Sorma. Erkekler!"

O sırttı. "Anladım."

Dans pistine geri döndüm ve kendimi tekrar müziğe kaptırmaya çalıştım. Zaman geçti ve ne kadar süredir dans ettiğimi bilmiyordum ki, güçlü eller belime dolandı ve sıcak nefes

boynumu gıdıkladı. Havoc'un sesi müziğin arasından kulağıma ulaştı.
"Konuşma zamanı, bebeğim."

Ona dönmek için döndüm ve elleri kalçama kondu ve beni kendine çekti. Yüzlerimiz yakındı, gözlerimiz birbirini arıyordu. "Neden geldin?" diye sordum, ellerimi göğsüne koyarak.

"Gerçekten bilmiyorum," diye itiraf etti.

Telefon görüşmemizdeki öfke yok olmuştu ve yerine ikimizin de hissettiğine emin olduğum cinsel gerginlik gelmişti. Bu adamın, istemediğimi bildiğim halde beni nasıl arzulamaya ittiğini anlayamıyordum. Ama ona olan çekiciliğim inkar edilemezdi ve karnım arzu ile titriyordu.

"Gelmezdin," dedim, gözlerim hâlâ onun üzerinde. "Seks yaptık ve ikimiz de bundan daha fazlasını istemiyoruz, bu yüzden öğleden sonra bana neden pislik gibi davrandığını bilmeme gerek yok."

"Haklısın. Ama mesele şu ki, hayatımda ilk kez bir yanlış anlaşılmayı açıklığa kavuşturma ihtiyacı duyuyorum. Beni o pislik olarak görmemeni istiyorum."

Onun sözlerini dikkatle dinledim, gözlerini ve yüzünü izledim. Bununla mücadele ediyordu. Sanki benim yakınımda olmak istemiyor ve bana nedenlerini anlatmak arasında kalmış gibiydi. Onu anlayamıyordum. Ve bu durum, tam da bunu yapmak için zaman ayırmamı sağladı. Havoc'u neyin harekete geçirdiğini bilmek istedim.

Göğsüne hafifçe bastırarak kollarından kurtuldum. "Tamam, konuşalım," dedim ve birbirimizi duyabileceğimiz bir yere çıkalım işaret ettim.

Dışarı çıktığımızda, "Beni nasıl buldun?" diye sordum.

Omuz silkti. "Geçen seferki kulüpte olacağını tahmin ettim. Tahminim doğru çıktı."

"Tamam, konuş bakalım. Neden bana öyle davrandın?"

Omuzları gerildi ve elini saçlarının arasına geçirdi. "Storm'la birlikte olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Başımı sallayarak, devam etmesi için ihtiyaç duyduğu onayı verdim.

"Onlarla çalışmanın bir parçası da kulübü veya kulübe yakın insanları tehdit eden pislikleri ayıklamak. Bu öğleden sonra sen ortaya çıktığında bir durumla uğraşıyordum. Olaya karışan adam çok pis bir herif ve seni orada görmesini istemedim. Bu yüzden gitmeni sağlamaya çalışıyordum."

Kahretsin, bu beklediğimden çok farklıydı; durup düşünmemi sağladı. Başımı yana eğdim. "Demek kalbinde biraz sıcaklık var, Havoc?"

"Hadi abartmayalım, tatlım," diye mırıldandı.

Ona olan kızgınlığım azaldı, ama onu bu kadar kolay affetmeye niyetim yoktu. "Bana bu kadar kaba davranmana gerek yoktu. Bunu bana öğleden sonra söyleseydin, ben de giderdim."

Bana dik dik bakıyordu. Yine onu anlayamıyordum. Sanki sonsuza kadar süren bir bakıştan sonra, "Evet, söyleyebilirdim, ama o anın heyecanıyla içgüdülerime uyarak seni oradan bir an önce çıkarmak istedim. Sana açıklamaya çalışırsam soracağın onca soruyu cevaplayacak vaktim yoktu."

Her şey netleşti ve lanet olsun, onun hakkında hiç böyle düşünmemiştim. Ona yaklaştım ve yumuşak bir sesle, "Benim için endişelenmiştin. Bana ne olacağına önem vermiştin," dedim. Bu düşünceyle kalbim daha hızlı atmaya başladı. Ne yapacağımı bilmiyordum, ona neden bunu söylediğimi bile bilmiyordum.

Somurtarak, "Şu anda tek umursadığım şey senin içine girmek" dedi. Elleri kıcıma çarptı ve vücudumu kendine çekti. "Bunu halledebilir miyiz sence?" diye homurdandı.

Ereksiyonu bana baskı yaparken ve toprak kokusu duyularımı ele geçirirken, hayır demek için uğraştım. Onunla daha fazla bir şey istemediğim, ama diğer yandan sadece onu istediğim ve arzuladığım bir ikilem içindeydim. Havoc talepkar, otoriter, kaba ve öngörülemezdi; bir erkekte istemediğim tüm özelliklere sahipti. Yine de, bu özellikleri beni tahrik ediyor ve çılgına çeviriyordu. Beni heyecanlandırıyordu ve onu düşünmek bile kalbimi hızla attırıyordu. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum, ama her şeyi bilmek için çaresizce istiyordum... hayır, bilmem gerekiyordu.

Siktir.

Bana baktı ve bir cevap istedi. Parmağını yanağımdan boynuma ve göğüslerime doğru kaydırarak, "Bu göğüsleri tekrar ağzımda istiyorum, bebeğim. Ve sikimin dudaklarının arasında olmasını da istiyorum. Sen de aynı şeyi istediğini söyle." dedi.

Oh, Tanrım, bunu gerçekten istedim. Erkeklerle oyun oynamak benim doğamda yoktu, bu yüzden tamamen dürüst davrandım. "Havoc, şu anda senin için o kadar ıslakım ki, istesem bile hayır diyebileceğimi sanmıyorum. Ama senin sikini ağzımda istemiyorum. Onu lanet olası amımda istiyorum. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun

"

Hiçbir erkekten duymadığım bir homurtu sesi çıkardı, ama lanet olsun, bu şimdiye kadar duyduğum en seksi sestti. Bileğimden tutup beni

yürümeye başladı ve beni de peşinden sürükledi. Biraz sendeledim ama çabucak dengemi sağladım. Bisiklete doğru gittiğini görünce içim arzuyla titredi. Onu o motosiklette sikmek istedim.

Bana bir kask verdi ve ben fısıldadım, "Senin motosikletinde sevişmeyi hayal ediyordum."

Alnı hafifçe kırıştı. "Bebeğim, sana yapmak istediğim şeyleri lanet bir motosiklette yapamam, o fanteziyi kafandan çıkar."

"Gerçekten mi? Çok seksi olurdu ama."

Dudakları dudaklarıma çarptı ve ağzımı zorla aldı.

Beni bırakıp homurdanarak, "Hayır. Seksi olan şey, bütün gece ağzımı ve sikimi sadece hayal edebileceğin şekillerde kullanmam olurdu, bisiklet üzerinde yapamayacağın şekillerde." dedi. Kıçımı tokatladı ve "Şimdi bin" diye emretti.

Vücudumun her yeri karıncalandı. Motosiklette seksin sandığım gibi olmayacağına beni ikna etmemişti, ama dediğini yaptım ve sıkı sıkı tutundum çünkü kesin olarak bildiğim tek şey, Havoc'un yerine getiremeyeceği sözler vermediği idi.

Havoc

Elimi Carla'nın kalçasının kıvrımından beline doğru gezdirdim. Bana sırtını dönerek yan yatmış uyuyordu ve kışını görmek sabah uyanmak için en güzel manzaraydı. Bütün gece sevişmiştik ve sadece dört saat önce uykuya dalmıştık. Carla, seks konusunda benim kadar doyumsuzdu. Daha fazlasına hazırdım ve onu uyandırmak için elimi ona uzattım ve parmaklarımı amında gezdirdim. Uykusunda inledi, bacaklarını ayırdı ve sırt üstü döndü.

Dudaklarımı göğsüne indirip, meme ucunu emmeye devam ederken amını okşamaya devam ettim. Emirken yüzüne bakıp bana bakmasını bekledim. Bakmadı, ben de iki parmağımı içine sokup meme ucunu ısırdım. Sonunda gözlerini açıp bana baktı. Gülümsüyordu. Lanet olsun, o gülümseme sikimi titretti. Meme ucunu bıraktım ve "Günaydın" diye mırıldandım.

Elleri başımın üzerine indi ve parmaklarını saçlarımın arasında gezdirirken, kışını yataktan hafifçe kaldırarak kendini elime doğru itti. "Günaydın. Bugün ne tür bir kargaşa çıkaracaksın?"

Dudaklarımı dudaklarına değdirmek için yer değiştirdim. "Komik," diye fısıldadım, sonra daha yüksek sesle, "Günü senin amında dilimle başlatmak istedim. Evet?"

Aminu tekrar yukarı doğru itti ve saçımı çekti. "Bir kadının uyanması için en iyi yol bu bence."

Başımı salladım ve vücudunda aşağı doğru ilerledim. Dilim henüz içine girmişken, ön kapıda yüksek bir vuruş sesi duyuldu. Sesleri duymazdan geldim ve dilimi içinde döndürdüm, ama kapı çalma sesi devam etti ve daha yüksek, daha ısrarcı hale geldi.

Yataktan kalkarak bağırdım: "Orospu çocuğu!" Sonra Carla'ya dedim: "Sen orada kal. Kim o herifse onu halledeceğim, hemen gelip seni yiyeceğim."

O, kapüşonlu gözleriyle bana sıırttı ve elini bana doğru salladı. "Git. Ama çabuk dön."

Ön kapıya doğru yürüdüm ve "Ne istiyorsun lan?" diyerek kapıyı açtım. Karşımdaki manzara gözlerimi acıttı.

Lanet olası eski nişanım.

Kaşlarını kaldırdı ve bakışları vücudumda dolaştı, dikleşmiş sikimle çıplak vücuduma takıldı. "Bu günlerde kapıyı hep böyle mi açıyorsun Havoc?"

"Sadece am yalarken rahatsız edildiğimde. Burada ne halt ediyorsun?"

"Babanın hastanede olduğunu duyunca iyi misin diye bakmaya geldim." Eve girmek için bir adım attı.

Elimi omzuna sıkıca koyarak onu durdurdum. "Bir adım daha atma. Ve bana bu saçmalıkları anlatma. Babam umurunda bile değil."

Sözlerim onu üzmüş gibi göründü ama onu çok iyi tanıyordum. Kelly rol yapmada çok iyiydi; lanet olası ilişkimiz boyunca rol yapmıştı. "Tanrım, çok acımasız ve güvensiz olabiliyorsun. Babanı önemsiyorum."

"Güvensizim çünkü sen beni öyle yaptın. Senin tek umrunda olan şey, o öldüğünde onun lanet olası parasının yarısını miras almam."

Tartışırken etrafımızdaki hava gerginleşmişti. Kendimi kandırmıyordum; o sert bir savaşa girmişti. Kelly para düşkünü bir kaltaktı ve gözü benim mirasımda idi. Onun yalanlarına bir daha kanmamın imkanı yoktu.

Yanımda beliren Carla bizi böldü. Ona baktım; giyinmişti ve gitmek üzere gibi görünüyordu. Ona kaşlarımı çattım. "Ne yapıyorsun

bebeğim?"

Bana, Kelly'ye, sonra tekrar bana baktı. "Ben gidiyorum.
"Olur, ben de gidiyorum."

"Hayır, Kelly de çıkıyordu," dedim. Carla'nın gitmesi en son istediğim şeydi; sikim onun ilgisine ihtiyaç duyuyordu.

Ve sonra Kelly en iyi yaptığı şeyi yaptı; Carla'yı aslında olmayan bir şey olduğunu ikna etti. Elini koluma sürerek, "Anlayışın için teşekkürler. Havoc ve benim yapmamız gereken çok şey var" dedi. Tartışmamız ve çözmemiz gereken şeyler var, bu yüzden bunu bize bırakman benim için çok önemli.

Carla'nın bakışları Kelly'nin kolumdaki elime takıldı ve bizi iterek ayrıldı. "Görüşürüz, Havoc."

"Bebeğim, eve nasıl gideceksin? Arabaların burada yok." "Otobüse binerim, merak etme," diye omzunun üzerinden bakarak yürümeye devam etti.

Onu bırakıp gittim. Sertleşmiş aletimi halletmek için kalmasını ne kadar istesem de, kadın dramlarıyla uğraşacak sabrım yoktu ve bunun olacağını hissedebiliyordum. Bir kadının saçmalıklarıyla uğraşmaktansa kendime bakmayı tercih ederdim. Ama önce Kelly'yi aklı başına getirmem gerekiyordu.

Dikkatimi tekrar ona çevirdim. "Bir şeyi açıklığa kavuşturayım," diye bağırdım. "Beni siktiğin gün, sikim seninle bir daha dans etmemeye karar verdi. O kemikli kışını eve götür ve bir daha bana yaklaşma. Aramızda ne olacağını düşünüyorsan, olmayacak."

"Ama—"

Onu keserek sözünü kestim. "Ama lanet olası hiçbir şey yok, Kelly. Bana bir şans verdin ve onu mahvettin. Şimdi ben pişman olacağım bir şey yapmadan defol git." Ses tonum vahşiydi; o benim en kötü yanıımı ortaya çıkardı ve ben bunu kontrol edemiyordum. Kapıyı yüzüne çarptım ve eve geri girdim. Mutfığa vardığımda mutfığa girdiğimde, yumruğumu mutfak tezgahına vurdum.

"Siktir!" Boş odaya bağırdım. "Siktir!"

Dört saat sonra, babamın evinde kaybolmuş bir şekilde dolaşıyordum. Carla'yı kafamdan atamıyordum.

Tanrım.

Kelly'den beri hiçbir kadın benim düşüncelerimi onun kadar meşgul etmemişti. Dürüst olmak gerekirse, o benim düşüncelerimi daha çok meşgul ediyordu. Bunu istemiyordum, ama onu görmem gerekiyordu. Görmezsem akıl sağlığım tehlikeye girecekti.

Onu aradım ve ikinci çalınıştta cevap vermesine şaşırdım. "Ne istiyorsun, Havoc?" Sesi pes etmiş, yenilmiş gibiydi.

"Ne oldu?" Ona duyduğum endişe bile bana yabancı bir duyguydu, ama sözler ağzımdan çıkmadan duramadım.

"İş yerindeyim ve patronumla berbat bir gün geçiriyorum. Sen ve ben, bu her neyse, bunu gerçekten bitirmeliyiz. Belli ki o kadınla bir şeylerin var ve ben bunun arasına girmek istemiyorum."

"Siktir, bebeğim. Bu sabah açıklamama izin verseydin, o kadının benim eski sevgilim olduğunu ve bir daha görmek istemediğimi bilirdin. Patronun ne yapıyor?"

Bir an sessiz kaldıktan sonra cevap verdi: "Oh." "Evet, oh."

"Üzgünüm, beklemeliydim." Sesi sessiz ve tereddütlüydü.

"Evet, beklemeliydin. Ama artık oldu." Şok olmuşum. Kadınların genelde yaptığı gibi bu konuyu uzatacağını sanmışım. Öyle yapmaması onu daha da çok istememe neden oldu.

"Öğle molasındayım ve bitmek üzere, gitmem gerek." "Nerede çalıştığını söyle. Vardiyan bitince gelip seni görürüm."

"Gossip Café. Biliyorsun, değil mi?"

"Gossip Café. Biliyor musun?"

"Evet, saat kaçta çıkıyorsun?" "Üçte."

"Orada olacağım," diye söz verdim ve telefonu kapattım.

İki saat sonra Gossip Café'ye girdim ve arka masada Carla'yı gördüğümde içim sıkıştı. Bir saat erken gelmişim ama daha fazla uzak kalamazdım.

Müşterileriyle işini bitirip bana doğru yürüdü.

Beni görünce durakladı ve yavaşladı. Gözlerimi ondan ayırmadım. Kalabalık bir kafede, her yerden gelen sesler ve dikkatimi dağıtan şeyler olmasına rağmen, tek gördüğüm oydu. O çok güzeldi. Üzerinde un lekeleri olan siyah pantolon ve bluz giymiş, uzun kahverengi saçları

at kuyruğuna toplanmış, yüzünde yorgun bir ifade vardı, kusurlarıyla bile mükemmeldi.

O, tüm dikkatini bana vermiş bir şekilde bana doğru yürümeye devam etti, ama aniden dikkati bazı müşterilere kaydı ve hareketini durdurdu. Her şeyi görebilmek için gözlerimi kısarak baktım.

"Bayım, burada ne oluyor?" diye tek başına oturan bir kadına ters ters bakan bir adama sordu.

Adamın öfkeli bakışları Carla'ya kaydı ve başparmağıyla yalnız kadını işaret etti. "Bu lezbiyen kadını izleyerek rahatsız ediyor, artık yeter."

Yalnız kadın da ayağa kalktı, yüzünde öfke vardı, ama cevap vermeden Carla konuştu. "Böyle bir dil kullanmanız çok kaba
"Senin gibi birinin böyle bir dil kullanması çok kaba," dedi adama.

"Senin ne düşündüğün umurumda değil, kaltak. Sadece bu lanet lezbiyenin gözlerini kadınımdan çekmesini istiyorum."

Bu pislik herif artık tüm sınırları aşmıştı ve ben onlara doğru ilerledim, kışını tekmelemeye hazırdım. Carla konuşmaya devam etti ve beni çok etkiledi. "Birincisi, bana orospu diyip paçayı kurtaramazsın, pislik. İkincisi, lezbiyenlere hakaret edip paçayı kurtaramazsın. Üçüncüsü, bu bayanın senin kadınına bakmadığını hiç düşündün mü? Belki de senin kadınının ötesine bakıyordu."

Onun lezbiyen olarak nitelendirdiği kadın sesini yükseltti. "Teşekkürler, ama kendimi savunabilirim," dedi Carla'ya ve sonra pisliğe baktı. "Senin kadına bakmıyordum. Aslında onun arkasındaki kadına bakıyordum, dostum. Senin kadın benim tipim değil."

Carla sıırttı. "Harika." Adamın yanına döndü. "Şimdi yargılayıcı kışını oturt ve bu bayanı rahat bırak."

Ona öfkeyle baktı. "Patronuna şikayet etmeden olmaz."

Carla elini havada sallayarak ona işaret etti. "Ne istersen yap, gerizekalı. Eğer seni dinlerse, o zaman benim çalışmak isteyeceğim türde bir adam değildir."

Bunun üzerine, dönüp benim durduğum yere doğru yürüdü. Mutlu görünmüyordu.

"Bunun için muhtemelen kovulacağım," dedi, başını eğip salladıktan sonra bana tekrar baktı. Gözlerinde yorgunluk vardı.

"Eğer seni bu yüzden kovarsa, onun için çalışmamak senin için daha iyi olabilir."

Başını sallayarak kabul etti. "Tek sorun, paraya ihtiyacım olması." Omuz silktim. "Eminim başka bir garsonluk işi bulabilirsin."

Dudaklarını sıkıştırdı ve içini çekti. Elini saçlarında gezdirerek sordu, "Neden hayat bazen bu kadar zor olmak zorunda?"

Cevap veremeden, patronu bağırdı: "Carla! Hemen ofisime gel!"

"Siktir," diye mırıldandı ve ekledi, "Evet, beni kovacak.

Birazdan gelirim."

Ne olduğunu bildiğini düşündüm, bu yüzden dışarıda onu bekledim. Çok geçmeden geldi ve hayal kırıklığı yüzüne yansımıştı. "Beni buradan çıkar, Havoc. Beni çok uzaklara götür," dedi.

O anda, kurduğum engeller yıkılmaya başladı. Uzun zaman önce, artık hiçbir pisiğin bana yaklaşmasını istemediğime karar vermiştim; onların üzerimde hiçbir gücü olmasını istemiyordum ve kesinlikle onların hayatlarındaki sorunlarla uğraşmalarına yardım etmek istemiyordum. Hayatta çok şey istemiş ve yıllar önce uğruna çok çalışarak elde ettiğim her şeyi kaybetmişken, bu günlerde tek istediğim sırtımdaki gömlek ve motosikletimdi. Yine de, yorgun ve bitkin bir havayla karşımda duran Carla, engellerimi yıkmakla tehdit ediyordu.

Tüm sağduyuma ve zihnimde haykıran "*Hayır*" sesine karşı, başımı salladım, bisikletime bindim ve ona arkama binmesini söyledim. Ellerini belime sıkıca dolayarak, "Umarım uzun bir yolculuğa hazırsın, tatlım, çünkü kafandaki pisliklerden kurtulmanın tek yolu bu" dedim.

Carla

Yaklaşık bir buçuk saat sürmüş olmalıyız ki Havoc yolun kenarına çekip motoru durdurdu. Sunshine Coast'un iç kesimlerinde bir yerdeydik ve durduğu kafe davetkar görünüyordu. Dağların serin havasına uygun giyinmemiştim, bu yüzden içeri girdiğimizde hissettiğim sıcaklık hoşuma gitti.

"Ne içmek istersin?" diye sordu Havoc.

"Kahve, beyaz ve bir tane lütfen. Ve kek. Kek istiyorum." Kararlıydım. Kek her zaman kendimi daha iyi hissettirirdi.

O gülümsedi. "Ne tür kek, bebeğim?"

Düşünerek dudaklarımı yaladım. "Beyaz çikolatalı kek varsa . Ama yoksa, kuru üzüm ve meyve yoksa herhangi biri olur." Ona sertçe işaret ettim. "Bana herhangi bir meyveli kek getirirsen, cehennemi boylarsın."

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi ve midem takla attı. Havoc'un gülümsediğini hiç görmemişim. Bir kez bile. Aslında, o ana kadar onun güldüğünü ya da kıkırdadığını bile duymamıştım. Çok hoşuma gitti. Beni döndürdü ve popoma şaplak attı, sonra ellerini omuzlarıma koydu ve kulağıma fısıldadı, "Git ve o muhteşem poponu oturt, ben de

sana meyve içermeyen pasta getireceğim. Güven bana tatlım, son istediğim şey senin öfkeni çekmek."

Sıcaklık içimi kapladı. Bu, Havoc'un gerçekten sevdiğim bir yönüydü. Onun dediğini yaptım ve sabırla onu beklerken kafeye göz attım. Ahşap ağırlıklı, köşesinde soba yanan, kırsal tarzda bir kafe idi. İçerinin bu kadar sıcak olmasına şaşmamalı. Neredeyse tüm masalar doluydu ve insanlar gülüp eğleniyorlardı. Personel de neşeli görünüyordu. Eminim harika bir patronları vardı.

Tam bu hafta hayatımın aldığı yön hakkında kendime acımaya başlarken, Havoc bir sandalye çekip yanıma oturdu. Ona baktım ve bu manzaradan duyduğum heyecanı içimde hissettim. "Siktir, çok çok yakışıklısın," dedim, sözler ağzımdan çıkmadan önce sansürleyemedim. Sansürlemek ve ben pek uyumlu değildik, bu yüzden söylememem gereken şeyleri söylemeye alışkındım ve nadiren bundan utanırdım.

Bana seksi bir gülümseme attı. "Aklından geçenleri söylüyorsun, değil mi?" Omuz silktim. "Evet, birçok iyi özelliğimden biri," dedim ve göz kırpım. Sırıltısı kahkahaya dönüştü. "Bu konuda sana katılıyorum, bebeğim.

Kendine güvenen ve bunu söylemekten çekinmeyen bir kadından daha seksi bir şey yoktur.

Öne eğildim ve sordum, "Bana ne kek aldın?"

"Meyveli kek olmadığı kesin, ama getirene kadar seni bekleteceğim."

"Şimdi benimle oynuyorsun, değil mi?"

"Belki," diye kabul etti. Sonra o da öne eğildi ve ekledi, "Seninle oynamak hızla en sevdiğim aktivitelerden biri haline geliyor."

Siktir.

Arzunun vücudumun her yerini aynı anda sarması gibi bir şeydi. Bu adam çok çekiciydi ve etrafımızı saran sıcaklıktan alev alacağımı hissediyordum.

Aklımı topladım ve dedim ki, "Sen çok tatlı dilin var, Havoc. Eminim nereye gidersen git, kimseyi tavlama konusunda zorlanmıyorsundur."

Sandalyesinde geriye yaslandı, bakışları benim üzerimdeydi. Gözlerinin derinliği beni etkiledi. Havoc sığ bir adam değildi, bundan emindim. Söylediklerimi düşünerek yavaşça başını salladı. "Haklısın. O konuda ama bebeğim, çok sık evet demem."

Şaşkınlığımı gizleyemedim. "Ne? Seks yapmayı reddediyor musun?"

"Evet."

Koltuğuma yerleşip bu sohbetin tadını çıkardım, çünkü bu sohbet bana onun kim olduğu hakkında küçük bir fikir veriyordu. "Tamam, peki ne sıklıkla seks yapıyorsun?"

"Saymıyorum ki, Carla. Demek istediğim, bir kadının ilgimi çekmesi için çok şey olması gerekiyor. Sırf göğüsleri güzel ya da kıcı seksi diye biriyle yatmam. Benim için daha fazlası olması lazım. Kadında bir şey olması lazım."

Sözlerini sindirdim ve içime çektim. Çünkü bana az önce büyük bir iltifat etmişti. Kendimi iyi hissettirdi ve bu hafta geçirdiğim günlerden sonra buna çok ihtiyacım vardı.

Ben bunu sindirirken, o konuyu değiştirdi. "Neden bu kadar moralin bozuk, söyle bana."

Uzun bir nefes verdim. "Benim hakkımda konuşmak zorunda mıyız? Senin hakkında konuşmayı tercih ederim. O çok daha ilginç."

O anda garson kahve ve keklerimizi getirdi ve onun siparişini görünce ona gülümsedim. "Vay canına, Havoc, ne kadar sert bir imajın var. Kim tahmin edebilirdi?" Meyveli kek hariç, menüdeki tüm keklerden küçük birer parça sipariş etmişti. Önümde altı farklı mini kek vardı.

"Kapa çeneni de ye kadın," diye mırıldandı, benim ikiyüzlü iltifatımdan açıkça rahatsız olmuş.

Gülerek onun dediğini yaptım. Aklım milyonlarca farklı yöne dağılmıştı. Beni yine kafamın karışmasına neden olmuştu. Eski sevgilisi ortaya çıktığında biraz rahatlamıştım. Onun bir ilişkisi olduğunu sanmıştım ve bu düşünce o anda kaçıp gitme kararını vermeme yardımcı olmuştu. Onunla ilgili olarak almaya çalıştığım karardı, ama bunu uygulamakta zorlanıyordum. Onun kim olduğunu öğrendikten ve onun bu diğer yüzünü gördükten sonra, yine kafam karışmıştı.

Bir süre sessizce yedik ve içtik. Kekler çok lezzetliydi ve ben onları hızla yedim. O da sırtarak, "Beğendin galiba?" dedi.

Son parçayı bitirince ona baktım ve cevap verdim: "harikaydı. Bu kafe 'ziyaret etmek istediğim yerler' listeme eklenmeli. Teşekkür ederim."

"Şimdi bana borçlusun."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ödemeyi nasıl alacağını ancak tahmin edebilirim."
Bana bakarak, "Ödeme olarak, sana üzüntü veren şeyi duymak istiyorum"
dedi.

Derin bir nefes aldım. "Peki. Madem bilmek istiyorsun, üniversitede
dönemimi geçemedim, buna işimi kaybetmemi de ekleyince, berbat bir hafta
oldu."

"Senin yatmayı reddettiğin öğretmen seni gerçekten sınıfta mı
bıraktı?" "Evet."

Yüzü öfkeyle kaplandı. "Adı ne?"

Havoc'u iyi tanıımıyordum, ama öğretmenimin adını vermek kötü bir fikir
olacağını biliyordum. Nash onu serbest bırakırsam, adamı birazcık incitmekle
kalmazdı.

Havoc'un çok daha kötüsünü yapacağını tahmin ettim. Kulüp onu sorunları
halletmesi için gönderdiyse, bunun ne anlama geldiğini tahmin edebiliyordum.

Başımı sallayarak, "Hayır, sana veremem" dedim.

Öfkeyle, sarsıntılı hareketlerle göğsünün inip kalkmasını izledim. Öfkesini
kontrol etmek için mücadele ediyor gibiydi. "O ismi öğreneceğim, tatlım. Sen
söylersen çok daha kolay olur."

Kaşlarımı çattım. "Hayır, Havoc, benim savaşlarımı sana bırakmayacağım.
Sakın

"Bunu takip et." Sesim kararlıydı, ama onun dinleyecek türde bir adam
olduğunu sanmıyordum.

"O pislik bir ders almalı. Kadınları seks için manipüle etmek iğrenç bir şey.
Umarım onu ihbar etmişsindir."

Bunu öylece bırakmayacağı belliydi; içimden hissediyordum. "Havoc, bu
işe karışmanı istemediğimden çok ciddiym. Kardeşime söyleyeceğim, o
halleder."

Aniden ayağa kalktı. "Gitmeliyiz," dedi, sevdiğim ama nefret ettiğim o
otoriter sesiyle.

Beni beklemeden motosikletine doğru yürüdü. Sinirli bir şekilde onu takip
ettim. Ona yetiştiğimde, "Ne oldu sana? Kahvemi içmemiştim" diye sordum.

Beni kendine çekerek, "Senin bana emir vermeye çalışmanı dinlemek beni
tahrik ediyor. Ve bebeğim, sana yapmak istediğim şey, kahveden daha fazla
zevk verecek

kahveden daha fazla zevk verecek, ama ben işimi bitirdikten sonra hala kahve
istiyorsan, lanet olsun, gidip sana kahve alacağım." Bir an durdu ve bana
baktı. "Şimdi, gidebilir miyiz?"

Kahretsin, düşünce tarzını sevdim. "Evet, Havoc, gidebiliriz."

Havoc

Babam hastaneden eve geleli dört gün olmuştu ve sonunda sinirlerime dokunmaya başlamıştı. İlişkımız hep böyleydi , bu yüzden bunu bekliyordum. Kendini daha iyi hissediyordu, bu da artı bir şeydi. Doktorlar ona stent takmışlardı ve bunun tekrarlanmamasını umuyordum çünkü Brisbane'de uzun süre kalmak Zaman, sabırsızlıkla beklediğim şeylerin listesinde üst sıralarda değildi. Öte yandan, kalmak Carla'yı tekrar görmek anlamına geliyordu ve bu da listemin üst sıralarında yer alıyordu. Onunla yaptığım seks, hayatımda yaşadığım en iyi seksti ve ayrıldığımda özleyecektim.

Babamın ilaçlarını düzenlemesine yardım ederken telefonum çaldı. Arayan numaraya baktığımda, King olduğunu görünce şaşırdım. Sydney Storm'un başkanı. Sık sık görüştüğüm bir adam değildi, ama aradığında cevap verdim.

"King," dedim telefona, babamı ilaçlarıyla baş başa bırakarak. Bu, onun duyması gereken bir arama değildi. King'in beni aradığı işler, kimsenin bilmesi gereken işler değildi.

"Havoc. Bir sorun var ve senin halletmen gerekiyor." "Tahmin etmiştim, kardeşim. Nerede?"

"Sydney. İki hafta önce uğraştığın o aptal." "Ne? Sana daha fazla borcu mu var?"

"Hayır, meğer o pislik bizim tedarikçilerimizden birinin kuzeniymiş ve şimdi bizi kesmekle tehdit ediyor. Jackson Jones. Çocuklar senin onu iyi tanıdığını söylediler

onu iyi tanıdığını söylediler, belki bize yardım edebilirsin diye düşündüm."

Jackson'ı tanıyordum. Psikopat bir uyuşturucu satıcısı. "Siktir, King. Jackson deli bir orospu çocuğu."

O içini çekti. "Bana mı söylüyorsun, kardeşim. Birkaç gün içinde ya da daha erken gelebilir misin?"

"Evet, bu gece yola çıkarım, hiç durmadan giderim. Yarın görüşürüz."

"İyi," dedi ve telefonu kapattı.

Telefonumu cebime attım, sonra hemen çıkarıp Carla'ya mesaj attım.

Ben: Evde misin?

Carla: Evet.

Ben: Bir saat sonra görüşürüz.

Carla: Tabii ki.

Gülümsedim ve telefonumu cebime geri koydum, bir saat dayanabileceğimden emin değildim. Onun sayesinde pantolonumda sanki yaşayan bir şişkinlik, beni daha erken oraya gitmeye zorlayabilirdi.

Carla

"Carla!" Nash ön kapıdan bağırdı.

Kahretsin, başım çok ağrıyordu ve onun bağırması ağrıyı daha da şiddetlendiriyordu. Velvet ve ben dün gece içmeye çıkmıştık ve ben korkunç bir akşamdan kalma halindeydim. Neyse ki baş ağrım biraz hafiflemişti ama hala devam ediyordu.

Ona cevap vermedim; beni bulacaktı.

Bir dakika sonra, yüzünde somurtkan bir ifadeyle mutfakta belirdi.

Ben de kaşlarımı çattım. "Ne oldu?"

"Havoc Caldwell lanet olası. Sorun bu," diye bağırdı.

Kahretsin.

Öğrenirse sinirleneceğini düşündüm. Bu yüzden ona söylememiştim, ama onun öfkesi tahmin ettiğimden çok daha şiddetliydi. Yıkadığım tabakları bırakıp tüm dikkatimi ona verdim. "Sana söyledi mi?"

"Hayır, söylemedi. Velvet dün gece sarhoş halde eve geldiğinde yanlışlıkla ağzından kaçırdı. Orada kiminle uğraştığını bilmiyorsun ve ne yapıyorsan onu hemen kesmelisin."

Kaşlarımı kaldırdım. "Öyle mi? Öyle mi? Ve sana benim hayatımı nasıl yaşayacağımı söyleme hakkını ne veriyor?" Bu, aramızda sıkça yaşanan bir tartışmaydı; Nash hayatım boyunca bana nasıl yaşamam gerektiğini söylemişti ve ben onun karışmasından bıkmıştım.

Parmağını havaya kaldırıp bana doğru işaret etti. "Havoc'u tanıyorum ve senin için uygun bir adam olmadığını biliyorum. Lanet olsun, Carla, onunla nasıl takıldın ki?"

"Onunla bir barda tanıştım. Gerisi malum." Ona ayrıntılı olarak anlatmayacaktım.

"Ve şimdi onunla çıkıyorsun? Havoc'un eski sevgilisiyle yaşadığı onca şeyden sonra onunla çıkacak bir adam olduğunu düşünmemiştim."

Eski sevgilisi hakkında hiçbir fikrim yoktu; bunu hiç konuşmamıştık. Bilmek de istemiyordum. Ve kesinlikle çıkmıyorduk. "Nash, çıkmıyoruz. Sadece seks."

Gözleri çılgına dönmüştü. "İyi. O zaman onunla görüşmeyi bırakacaksın, değil mi?"

"Bunu yapmam için bana tek bir iyi neden söyle," diye meydan okudum, ama aslında Havoc'la sevişmekten vazgeçmeye hiç niyetim yoktu; bu çok güzel bir şeydi, vazgeçemezdim.

Bana sert bir bakış attı. Sanki kafasında bir şeyleri tartıyormuş gibi görünüyordu. "Havoc'un şiddet eğilimleri var. Onun yanında olmak senin için güvenli değil." Sözleri beni çok korkutmalıydı, ama korkutmadı.

Havoc'ta bunu hissetmişim; içinde karanlık bir şeyin gizlendiğini biliyordum.

O. Yine de beni korkutmadı. Onunla birlikteyken tam tersini hissettim.

Kendimi güvende hissettim.

Kardeşimle göz göze geldiğimde dünya durdu.

Şu anda, o kadar çok şeyin farkında değildim. Kardeşimin hayatında büyük bir değişiklik olacağını bilmiyordum.

Gözleri yuvalarından fırladı ve boynundaki damarlar patladı.

"Siktir!" Arkasını döndü ve arkasındaki duvara vurdu. Bana tekrar

baktığında, kararlıydı. "Onu görmeyi bırakacaksın. Ben

Bir şekilde bunu yapacağım," diye bağırdı ve evden çıkarken ön kapıyı sertçe kapattı.

Kahretsin.

Nash'in öfkeli bir tarafı vardı, ama onu uzun zamandır bu kadar kızgın görmemiştim. Havoc'u görmemi engellemek için ne yapmayı planladığını bilmiyordum, ama bu işe karışacak olması beni çok sinirlendirmişti.

Telefonum çaldı ve Havoc'tan olduğunu umarak hemen açtım; dostça bir ses duymaya ihtiyacım vardı. "Alo?"

"Alo. Carla?"

Sesi tanıyamadım. "Benim."

"Merhaba, ben Coffee Club'dan Justin. Dün katıldığınız mülakatla ilgili arıyorum. Maalesef mülakatta başarılı olamadığınızı bildirmek için aradım. İş arama sürecinde başarılar dileriz."

"Bildığınız için teşekkürler." Telefonu kapattım ve mutfak masasındaki sandalyeye çöktüm.

Bu, geçen hafta gittiğim beşinci mülketti ve hepsi beni reddetmişti. Asla başka bir iş bulamayacağımı düşünmeye başlamıştım. Belki de dünyayı dışlayıp hayatımın paramparça olmadığını varsayabilirdim. Ve belki de domuzlar uçardı.

"Carla!"

Ön kapı yine çalındı, ama bu sefer Havoc'un sesini duyduğuma sevindim.

"Girin," diye bağırdım, koltuğumdan kalkmadan. Hayır, kendi küçük acıma partisi balonumda kalmaya karar vermiştim.

Koridorda ağır botlarının sesini duydum ve vücudum heyecanla titredi. Evet, Havoc her şeyi düzeltecekti, en azından birkaç saatliğine unutmamı sağlayacaktı. Birkaç saniye sonra mutfak kapısında durduğunda, sözleri midemi burktu.

"Konuşmamız gerek," dedi.

Derin bir nefes aldım. Sandalyemden kalkmadan, "Tabii" dedim. Neden olmasın. Hayatımın kötülüklerine bir kötülük daha ekle," diye mırıldandım.

Bana kaşlarını çatarak sordu, "Ne oldu şimdi?"

Hayal kırıklığından sarhoş olmuştum ve kendimi tutamadım. "Kardeşim hayatımı kontrol etmeye çalışıyor, ne yapıp ne yapamayacağımı söylüyor, sonra bir de lanet olası bir iş bulamadığımı öğrendim. Bunları hayatımda olan diğer boktan şeylere ekle de, diyelim ki, bıktım artık. Bıktım. Yeter artık. Hadi, Havoc. Haberlerini söyle." Elimle devam etmesini işaret ettim.

Ayağa kalktı, bana bakarak tek kelime etmedi. Ben de onun bakışını karşılayarak bekledim.

Hiçbir şey. Hiçbir şey söylemedi. Ama odadaki hava değişmişti. Aramızda yeni bir şey vardı.

Bir
ihtiyaç.

Bir
istek.

Bu duygu etrafımızda titreşiyor, onu kabul etmemiz için bizi çekiyordu.

"Bir süreliğine Sidney'e gitmem gerek," dedi ve sonra ekledi, "Benimle gel." Gözleri onu ele verdi. Ne dediğinden emin değildi.

Nefesim hızlandı. Bunu istediğimi kendime bile itiraf etmek istemiyordum. Ona başımı salladım. "Sen benim peşinde olmamı istemiyorsun, Havoc."

"İstemeseydim önermezdim."

Zihnim kafamın içinde dönüyor gibiydi. Bunu yapacaktım.

Şimdiye kadar hayatımı bir plana göre yaşamıştım, ama şimdi her şeyi bir kenara atıp bunu yapacaktım. Bunun beni nereye götüreceğini görecektim. Lanet olası bir motorcuyu başka bir şehre kadar takip edecektim, sonuçları ne olursa olsun.

Havoc

Ağzımdan ne çıkıyordu böyle? *Benimle gel?*

Siktir.

Ama Carla'ya olan bu çekimi artık inkar edemezdim. Onu istiyordum, bu kadar basit. Bunun nereye varacağını, bir yere varacak mı bilmiyordum, ama onu istiyordum. Bu gerçeği inkar edemezdim.

Ayağa kalktı ve bana gülümsedi. "Tamam, seninle gelirim. Ama bir şartım var."

Tabii ki bir şartı vardı; o olmadan o olmazdı. "Ben şart kabul etmem, Carla. Ya geliyorsun ya da gelmiyorsun."

O lanet olası seksi gülümsemesi dudaklarında yayıldı. O gülümseme benim aletimin sonu olacaktı. "Oh, bu koşulu çok seveceksin, Havoc."

"Tanrım, kadın. Söyle lanet olasıca."

Kişisel alanıma girdi, elini boynumun arkasına doladı ve yüzümü kendine yaklaştırdı, kulağıma fısıldayabilmek için.

"Brisbane ile Sydney arasında bir yerde, beni motosikletinde sikeceksin. Aksi takdirde gelmiyorum."

Elimi hızla uzattım ve boynunu sertçe kavradım. "Anlaştık, bebeğim."

Onun şartını kabul ederken, inanmadığım bir Tanrı'ya, bu kararın ve bu kadının, hayatıma giren son kadın gibi beni mahvetmemesi için dua ettim.

Havoc

Bir kadın tuvalete ne kadar süre gider?

Saatime tekrar baktım.

Siktir.

Port Macquarie yakınlarındaki berbat bir benzin istasyonundaydık ve Carla beni yaklaşık on dakika önce bırakmıştı, bu yüzden motosikletimden indim ve tuvaletlere doğru yöneldim.

Gecenin karanlığı ve etrafta aydınlatma olmaması nedeniyle dikkatli adımlarla yürüdüm ve tuvaletlerin yakınındaki alanı aydınlatan tek ışığın bozuk olduğunu fark edince içimden küfrettim.

Bir erkek sesi duyunca adımlarım hızlandı. Ne dediğini anlayamadım ama kesinlikle riske girmeyecektim.

"Fikrini değiştirirsen, bebeğim, kamyonumda her zaman boş bir yer var." Yaklaştığımda adam teklifini yaptı ve ben rahat bir nefes aldım.

Parmağımı saçlarımın arasına geçirerek, "Tanrım" diye mırıldandım.

Bu kadın ne zaman bu kadar değer verdiği biri haline gelmişti?

Kamyon şoförü bir dakika sonra tuvaletin hemen dışında yanımdan geçti ve ben karanlıkta onu göremese de ona kızgın bir bakış attım.

"Havoc," diye mırıldandı Carla, yanına vardığımda. Sesindeki kafa karışıklığını duydum ve bu benim hissettiğim kafa karışıklığıyla aynıydı.

Bu sadece seks.

"Geliyordum," diye ekledi, tuvaletleri otoparka bağlayan beton yolun çatlaklarında sendeleyerek.

Elimi beline dolayarak onu dengeledim ve vücudunu kendime yaklaştırdım. "Böyle bir yerde vakit kaybetmek akıllıca değil." Gözlerim karanlığa alışmıştı ve onun yüz hatlarını seçebiliyordum. Dudakları bir an için sıkıştı ve zihninde bir öfke biriktiğini hayal ettim. Carla ateşli bir kadındı — bu beni tahrik eden özelliklerinden biriydi — ama lanet olsun, beni sınavan anları da vardı ve bu da onlardan biri olabilirdi. Kendini bu duruma sokan çok fazla kadın görmüştüm. tehlikeli durumlarla karşılaşır ve sonuçlarıyla başa çıkmak zorunda kalırız. Aptallığa hiç tahammülüm yoktu.

Sonunda konuştuğunda, sözleri beni şaşırttı. "Seni endişelendirdiğim için özür dilerim. İşimi bitirmiştım, ama çıkarken o adama çarptım ve düştüm. Bileğim burkuldu ve o da bana yardım etmek için durdu. Biraz sohbet ettik ve zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim." Sesinde beklediğim öfke yoktu ve bunun sonucunda hayal kırıklığım azaldı. Yine de gerginlik hala vücudumu sarmıştı.

O seni etkiliyor.

Birkaç saniye birbirimize baktık, sonra onu bırakıp başımı salladım. "Gitmeye hazır mısın, yoksa bir şeyler yiyip biraz daha dinlenmek ister misin?" Yaklaşık yedi saattir yoldaydık ve sadece bir kez mola verip dinlenmiştik, bu yüzden motosiklete binmeden önce biraz daha dinlenmek isteyebileceğini düşündüm.

Alt dudağını ısırarak kıvırdı, tam benim tişörtümü tutmak üzereyken. Elini tişörtün altına sokup belime doladı ve "Sözünü tutana kadar hiçbir yere gitmeyeceğim" dedi.

Aramızdaki küçük mesafeyi kapattı ve ben cevap veremedim parmak uçlarına yükseldi ve beni öptü. Dili dilimi buldu ve ben ellerimle kalçalarını kavrayarak inledim.

Ona doyamıyorum.

"Havoc..." Sesini duyamıyordum, parmakları çılgınca kot pantolonumu açmaya çalışıyordu.

Onu arkasındaki duvara yaslayarak, sikimi serbest bırakmaya yardım ettim ve o elini etrafıma doladığında zevkimi dışarıya çıkardım. Gözlerim

bir an için sıktım ve vücudum onun vücuduna karşı gevşedi.

Evet.

Siktir evet.

Eli daha hızlı hareket etti ve ben de kalçalarını daha sıkı kavradım. Göğüslerini ağzıma almak için duyduğum arzu, sadece hareketsiz durup içimde titreyen her bir mutluluk damlasını hissetme ihtiyacımla savaşıyordu.

Mutluluk galip geldi ve ağzımı ona değdirmeden orgazma ulaşması için ona izin verdim.

Carla'nın elleri hızlıca sihrini yaptı ve ben boşalmaya yakın olduğumda, elini durdurarak gözlerimi açtım. Ağzımı kulağına yaklaştırarak emrettim, "Pantolonunu çıkar ve parmaklarını amına sok. Benim için ne kadar ıslak olduğunu görmek istiyorum."

Dudaklarından çıkan inilti, ne kadar tahrik olduğunu gösterdi ve ellerinin bana itaat etmek için hızlıca çalışmasını çok sevdim. Bakışlarım aşağıya indi ve ıslaklığı içinde kayan parmaklarını açgözlülükle takip ettim.

Gözleri benimkilere takıldığında, "Beni tatmak ister misin?" diye fısıldadı.

Siktir, evet, seni tatmak istiyorum.

Elini tutarken gözlerine baktım. Elini ağzımın önüne getirip parmağını dilimle okşadıktan sonra ağzıma aldım. Dilimin üzerinde hissetmek sikimi daha da sertleştirdi. Onun içine girme arzusunu bastırarak nefes almaya odaklandım.

Her şeyin bir zamanı vardı.

Parmağını ağzımdan çıkardığımda, "Sanırım bu evet demekti" dedi. Küstahlığı, ona girme isteğimi daha da artırdı ve kendimi kontrol etmek için mücadele ettim.

Onu duvara dönük hale getirip, sikimi kığına sürüp kulağına "Bu lanet olası bir evet'ti" diye homurdandım. Ve bil diye söyleyeyim, bir kez tatmak yetmedi. Eğer karanlıkta, otoyolun kenarında, kamyonların yanımızdan hızla geçerken duruyor olmasaydık, seni yere yatırıp saatlerce yerdim. Seni bu kadar saat boyunca motosikletimin arkasına oturtmak, amını kığıma dayamak, hayatımda yaptığım en iyi hareket değildi. Yedi saat boyunca bunu yaptım ve tek düşünebildiğim şey senin içine girmek."

Vücudu duvara yaslandı ve tekrar inledi. "Beni motosikletinde sikmeni istiyorum."

Arka cebimden cüzdanımı çıkardım ve bir prezervatif aldım. Yerine yerleştirdikten sonra, kot pantolonunu ve külotunu aşağı indirdim. "Bu sefer olmaz.

Daha fazla beklersem sikim beni reddeder."

Dudaklarının arasından bir şey mırıldandı ama tam duyamadım, ama onu duymazdan gelerek bir elimi beline doladım ve onu yerinde tutarken diğer elimle onu hazırladım.

İçine girdiğimde, tatlı amcığı beni karşıladı ve bunun hızlı bir sikiş olacağını anladım. Orgazmımı kontrol etme yeteneğim Carla tarafından sınandı. Onun içindeyken, tek düşünebildiğim, amının sikimi sarmaladığı hissinin ne kadar iyi olduğuydu. Boşalmamı geciktirme çabalarım boşunaydı. Sanki beynim kısa devre yapmış ve zihnimle sikim arasındaki bağlantı kesilmişti. Tek önemli olan, onu akılsızca sikmek ve sadece onunla yaşadığım zevki tatmaktı.

"Siktir... Havoc, geliyorum..." Bir elini duvara dayamış, diğer eliyle boynumu kavrayıp yüzümü kendine doğru çekerek boynuna gömmüştü. O da benim kadar orgazm olmak için çabalıyordu. Vücutlarımızın çıkardığı sesler ve inlemeler otoyoldan gelen gürültüyle boğuluyordu ve orgazm olduğunda, geceye yayıldı, sadece ben duyabiliyordum.

Boşalırken onu kavradım, vücudumdan geçen zevk dalgaları arasında onun adını inleyerek haykırdım. O da boynumu daha sıkı kavradı, parmakları sertçe batıyordu. Tam da sevdiğim gibi. Nefeslerimiz hızlanmıştı ve birkaç dakika boyunca, orgazmın etkisinden kurtulmaya çalışırken kıpırdamadık.

Sonunda içinden çıktığımda, dönüp bakışlarımız buluştu. "Güzeldi, ama motosikletinde daha iyi olurdu."

O, külotunu ve kot pantolonunu çekmek için eğildiğinde onu izledim. "Bebeğim, seni iyi etmek için bisikletin üzerinde sikmeme gerek yok." Kot pantolonunu giyerken gözleri tekrar benimkilere takıldı ve kaşlarını kaldırdığında, ona yaklaştım ve elini düğmesinden çektim. Fermuarını açtım ve elimi

içine kaydurdım. Parmağım klitorisini ve ıslak amını okşadığında, "Hoşuna gitti *mi*?" diye homurdandım.

Göz kapakları titreyerek kapandı ve dudağını ısırды, ama bana cevap vermedi

Serbest elimi kığına göturdüm ve onu sertçe kavradım, . Yüzümü onun yüzüne yaklaştırdım ve dudaklarını öperek iz bırakacak kadar sertçe öptüm. Carla da benim kadar sert sevişmeyi seviyordu. Vücudu benimkine yapıştı ve dudaklarından düşük bir inilti çıktı.

"Cevap ver," diye talep ettim. "Hoşuna gidiyor mu?"

Gözleri açıldı ve başını salladı. Elini göğsüme koydu ve bana istediğimi verdi. "Evet."

Parmaklarım onun içinde hareket ederek, amının sevdiği bir ritim buldu. Zaten ıslak olduğunu sanıyordum, ama daha derine ve daha sert bastıkça tahriki daha da arttı. Onu tekrar öptüm ve öpücüğü bitirirken dudağını hafifçe ısırdım. "Karar verdiğimde seni motosikletimde sikeceğim." Bir şey söylemek için ağzını açtığı anda başımı salladım. "Bu tartışmaya açık değil. Beğenmezsen seni otobüs durağına bırakırım, Brisbane'e geri dönersin."

Siktir.

Bir pislik olduğumu biliyordum, ama yıllarca kurduğum savunma mekanizmaları davranışlarımı belirliyordu. Ona yapacağımı söylemiş olsam da, onu motosikletimde sikmem imkansızdı. Ruhumdaki yaraları açmayı reddediyordum ve bunu düşünmek bile o yaraları kaşıyıp yakıyordu. Son birkaç yıldır kendimi koruma modundaydım ve orada olmak hoşuma gidiyordu. Oradan bir adım bile atmak aklımın ucundan bile geçmiyordu.

Sözlerim onu incitmişti. Yüzündeki ifadeyle bunu anladım. Her zamanki güçlü maskesi geri dönmeden önce sadece bir anlığına ortaya çıkmıştı, ama ben görmüştüm. Karanlık bile onun acıdan oluşan morluğunu gizleyememişti.

Benim neden olduğum geçici bir iz.

Tanrım, neden bu boktan şeyi düşünüyorsun ki?

Parmaklarımı daha derine bastırırken, aynı anda başparmağımla klitorisini daireler çizerek okşadım. O kadar ıslaktı ki, amcığı parmaklarımın etrafında nabız gibi atıyordu; bu uzun sürmeyecekti.

Orgazm geldi ve onu sararken sessiz kaldı. Gözlerini kapattı ve birkaç saniye dudaklarını ısırıdıktan sonra uzun bir nefes verdi. Gözlerini tekrar açtığı anda, bir süre bakışlarımı karşıladı ve sonunda, "Sen bir pislik olabilirsin Havoc, ama amcığı iyi biliyorsun," dedi.

Bununla birlikte, beni nazikçe kenara itip kadınlar tuvaletine geri döndü. Bir anlığına ona baktım. Beni çok şaşırtmıştı. Kararsızlık beni olduğum yere çiviledi.

O anda onu kendimden olabildiğince uzaklaştırmak istedim. Ama aynı zamanda onun benimle *olmasını* istiyordum.

Uzun zaman önce, çok iyi bir sebepten dolayı kadınlardan vazgeçmiştin.

Bir dahaki sefere, sakin onun içindeyken ve kafan şaşkınlık ve arzuyla karışmışken bunu hatırla.

Prezervatifi atmak için onun girdiği tuvaletin karşısındaki tuvalete girdim. Kafamı toparlamam ve bunun sadece seks olduğunu kendime hatırlatmamın zamanı gelmişti. Daha fazlası değil.

Carla

Bu sadece seks.

Ellerimi lavaboya koydum ve kirli, küçük tuvaletin aynasına baktım. Havoc'un beni otobüs durağında bırakacağını söylemesi, kalbimin aklımın yerine geçmesine izin vermemem gerektiğini hatırlattı. Bunun farkında bile değildim, ama o sözler ağzından çıkar çıkmaz, başımın belada olduğunu anladım. Bana karşı bir an önce gösterdiği ilgiyle, bir anda beni sikmekten başka bir şey düşünmeyen tavırları arasındaki fark beni hayal kırıklığına uğrattı.

Zaten bir motorcu istemiyorsun.

Derin bir nefes alıp kendimi
toparladım. *Kesinlikle bir motorcu
istemiyorum.*

Sadece doğru erkeği bulana kadar iyi seks yapmak istiyorum.

Ve Havoc sevişmeyi çok iyi biliyordu. Hiç bu kadar iyi seks yapmamıştım.

Musluğu açıp ellerimi ve yüzümü yıkadım. Kurulamak için kağıt havluya uzanırken aynadaki yansımama tekrar baktım. Az önce sevişmiş gibi parıldıyordum, ama altında hala bir hayal kırıklığı vardı.

Kahretsin.

"Carla."

Havoc'un sesi beni kendine getirdi ve dönüp onu tuvaletin kapısında bana bakarken buldum.

Cevap vermediğimde devam etti. "Yola çıkmalıyız."

Sesinde, onun için tanıdığım o sert, emir veren ton vardı.

Başımı salladım ve ellerimi ve yüzümü kuruladım. Ona doğru yaklaşıp, "Sadece çikolata alacağım, sonra hazırım," dedim.

Kaşlarını çattı. "Çikolata mı?" Onda bir tuhaflık vardı ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyordum. Kararlı ses tonuyla konuşmasına rağmen, dikkati dağınık gibiydi.

Başımı eğdim. "İyi misin?"

"Evet. Neden?" Bakışları benimkini delip geçti ve yüzünde sert bir ifade belirdi.

"Bilmiyorum. Sadece tuhaf görünüyorsun."

"Ben iyiyim," dedi ve gözlerini benden kaçırmasından yalan söylediğini anladım, ama bunu sorgulamanın zamanı olmadığını da biliyordum. Bir adım geri attı ve "Çikolatayı alıp yola çıkabilir miyiz?" diye mırıldandı.

"Huysuzlanmana gerek yok," dedim ve onu geçip servis istasyonunun dükkânına doğru yürüdüm. Onu beklemedim, ama botlarının çakıl taşlarını ezme sesi onun hemen arkamda olduğunu belli ediyordu.

Beni dükkana kadar takip etti, bu beni şaşırttı. Bisikletinin yanında bekleyeceğini sanmışım. Tezgaha bir Snickers çikolata koyduğumda, parasını ödemek için bana beş dolar uzattı. Hiçbir şey söylemedim ve beni bisikletine kadar götürmesine izin verdim. Onu kesinlikle bir şey sarsmıştı ve ben bunun ne olduğunu öğrenmek istiyordum. Havoc, çözmek istediğim bir gizemdi.

"Gitmem gerek," dedi Havoc kemerini bağlarken.

Beş saat kadar önce Sydney'de bir motele yerleştik ve on üç saatlik yolculuktan sonra ikimizin de yapabileceğine şaşırdığımız akıllara durgunluk veren bir seksin ardından ikimiz de sızıp kaldık.

Ayağa kalkabilmek için yuvarlandım ve bacaklarımı yatağın kenarına salladım.

Çıplak vücudumu ona bastırarak kollarımı boynuna doladım ve elleri kalçama konup beni kendine sıkıca çektiğinde sııttım.

"Ne kadar sürer sence? Dırdır etmek için sormuyorum, ama senin için hazır olmak istiyorum."

Kaşları kalktı. "Planın mı var, tatlım?" Bunu sorarken, bir eli sırtımdan yukarı kayarak önüme geldi ve göğüslerimden birini avuçladı. Nipelime yavaşça daireler çizdiğinde karnımda şehvet uyandı.

Dişlerimi fırçalamadığımı görmezden gelerek onu öptüm. Sabah nefesimin kokusunu umursamadı ve öpücüğümüzü derinleştirdi, dili hızla benimkini buldu.

Tanrım.

Onu çok istiyorum.

İnleyerek öpüşmeyi sonlandırdım. "Bunu kesmezsek, yakın zamanda gitmen imkansız. Ve soruna cevap vermek gerekirse, seninle ve senin sikinle ilgili olarak her zaman planlarım vardır."

senin ve sikinle ilgili."

Öpücüğü bitirmeme izin verdi, ama beni sıkıca tuttu, benden uzaklaşamazdım. Parmağı meme ucumu okşamaya devam etti. "Senin benim sikim için planlar yaptığın bir video izlemek isterim," diye kulağıma fısıldadı.

Karnımdaki şehvet bir anda kalbime sıçradı.

"Yani hepsini yazıp videoya çekip sana göndermemi mi istiyorsun?"

Onunla oynayarak, gitmeden önce onu biraz tahrik etmek istedim.

Ancak, kendime dürüst olursam, onun ayrılmasını geciktiriyordum. Onun tüm zamanını ve ilgisini arzuluyordum.

Kulağıma gülerek fısıldadıktan sonra geri çekilip gözlerime baktı. Orada gördüğüm arzuyu çok sevdim. "Liste de seksi olabilir ama ben senin o tatlı amcığını benim için hazırladığın bir video izlemeyi tercih ederim."

Vücudumda bir şehvet dalgası daha geçti.

Gülümsedim. Havoc bir video istiyorsa, bir video alacaktı.

Elini benden çekip, "Gitmelisin. Hazırlamam gereken bir video var," dedim.

Bir adım geri çekildi ve bakışlarını göğüslerime indirdi. Orada dururken sessizlik bizi sardı. Daha sonra bana ne yapacağını düşünmekle meşgulken nefesim hızlandı.

Sonunda gözlerini tekrar bana çevirdiğinde, sesi arzuyla doluydu. "Ne kadar sürecek bilmiyorum, ama döndüğümde o amcığın benim için şişmiş ve ıslak olmasını istiyorum. Yola çıktığımda sana mesaj atarım, sen de çıplak olarak yatakta bekleyebilirsin. Ve Carla?" Heyecanımı bastırarak başımı salladım. "Sertçe almaya hazır ol."

Sadece bu sözleriyle zihnim mutluluktan patlamak üzereydi. Öyle ki, cevap vermekte zorlandım.

O dönüp motel odasından çıkarken onu izledim. Kapı arkasından kapandığında yatağa çöktüm.

Bu sadece seks.

Bu sadece seks.

Bu sadece seks.

Havoc

Carla'dan ayrıldıktan yaklaşık yarım saat sonra kulüp evinde Hyde beni karşıladı ve "King yaklaşık on beş dakika sonra gelir" dedi.

Onu kulüp barına kadar takip ettim. Sabahın o saatinde bar oldukça sakindi, neredeyse tek başımıza kalmıştık. Yıpranmış kanepelerden birine oturarak hemen konuya girdim. "Jackson'dan yeni bir gelişme var mı?"

Hyde kanepeye yaslanıp bir bacağını diğerinin üzerine attı ve kollarını kanepenin üzerine uzattı. Sert bakışları, ciddi bir şey konuşacakmış gibi benimkilerle buluştu. "O orospu çocuğu ölmeli."

"Jackson mı? O yola girmeni tavsiye etmem kardeşim. Onun etkisi çok geniş. Bunu yaparsak başımıza büyük bela alırız."

Kafasını salladı. "Hayır, Jackson değil. Onun lanet kuzeni. Bize bize çok fazla acı veriyor."

Cevap veremeden, kulüp üyelerinden biri olan Kick bize katıldı. "Hazır mısın kardeşim?" Yüzündeki sırıtış, hazır olduğunu gösteriyordu.

"Her zaman hazırım."

"King, bizi hayal kırıklığına uğratmayacağını söyledi. Bu sefer ne kadar kalacaksın?"

"King'in bana ne kadar ihtiyacı olduğuna bağlı. O kadar kalacağım."

"Brisbane'e dönmen gerekiyor mu?"

"Tanrım, Kick, bu da ne lan? Yirmi soru mu soruyorsun?"

Bir an sessiz kaldı. "Brisbane'e geri döneceğini düşünüyor musun?"

"Oradan yeni geldim."

Hyde araya girerek sabahımı mahvetti. Hayatım bana aitti ve sadece bana aitti, sorgulanamazdı. Bu konuyla ilgili konuşmalara karışmamaya özen gösteriyordum. "İşimize dönebilir miyiz, Kick?" Yüzünde sinirli bir ifade vardı ve Kick'in yüzünde de aynı siniri gördüm. Bu ikisi sık sık çatışırdı ve pek bir şeyin değişmediğini görebiliyordum.

"Bana uyar," diye mırıldandım, bunu yapmaktan çok mutluydum.

"Havoc!" King odaya girerken sesi gürledi.

bana doğru ilerledi ve gözlerindeki parıltıyı kaçırmadım. King tahmin edilemez biriydi, kafasında ne tür çılgın şeyler döndüğünü kimse bilemezdi.

"King," diye selamladım ayağa kalkarak.

"Hyde sana durumumuzu anlattı mı?"

"Ben de tam anlatacaktım."

King devrildi ve bana son gelişmeleri anlattı. "Dün seni aradığımda Jackson kokain tedarikimizi kesmekle tehdit ediyordu. Bu sabah tehdidini yerine getirdi. Beş gün içinde teslim etmemiz gereken büyük bir sipariş var ve onun teslimatı gerekiyor. Sen ve ben onu ziyaret edeceğiz."

"Bir planın var mı?" diye sordum. King'i tanıyorsam, yoktu. Ancak ben, işler ters gittiğinde seçenekler içeren bir planı tercih ederdim.

"Plana gerek yok Havoc. Planım *sensin*."

"Tanrım," diye mırıldandım. "*Ben* lanet olası bir plan değilim."

"Evet, öylesin. İşler ters gittiğinde hızlı düşünürsün. Ama bugün onunla uğraşmayı düşünmüyorum. Sadece içeri girip adamla konuşmamız ve bu sorunu onunla nasıl çözebileceğimizi bulmamız gerekiyor. Bugün istediğimiz sonucu alamazsak, *o zaman* bir plan yaparız."

Umarım Jackson uslu durur ve siparişleri geri alır, böylece ben de daha önemli işlere dönebilirim.

Kulüp işlerini halletmekten daha önemli ne olabilir ki?

Kafamdaki saçları parmaklarımla taradım, zihnimi dolduran boktan şeyleri düşünmek istemiyordum.

Birkaç saat sonra Jackson, King'i çılgın bir parıltıyla izliyordu — King'in meşhur olduğu parıltıyla.

Sanki ruh ikizlerinin buluşması gibiydi.

İkisinin de birbirinin isteklerinin yerine getirilmesini istememesi dışında.

Jackson, uyuşturucu tedariki konusunda taviz vermek istemiyor gibi görünüyordu. Nedense, her zaman sadece kendini düşünen bir adam olarak bilinen bu adam, kuzenine karşı bir zaafı vardı ve bu zaafına sıkı sıkı sarılıyordu.

"Bu iş, Jackson," dedi King. "Aile, iyi iş kararlarına karışmaz."

Jackson kaşlarını kaldırdı ve sanki dünyayı umursamıyormuş gibi koltuğuna yaslandı.

"Yani, bir kuzenin olsaydı ve iş ilişkisi içinde olduğun biri ona zarar verseydi, onun aileden olması gerçeğinin araya girmesine izin vermez miydin? Buna inanmakta zorlanıyorum."

Jackson'ı sokakta görseniz, sıradan bir iş adamı olduğunu düşünürdünüz. Takım elbise giyerdi ve bakımlıydı. Ve zihni genellikle keskindi. Çılgın, ama keskin. Hayatım boyunca, kuzenini bu kadar desteklemesinin nedenini anlayamadım.

Konuşmaya dahil olarak, "Kuzenin King'e yirmi bin dolar borcu vardı. Ona ödeme yapması için teşvik ettik ve o da ödedi. Borç kapatıldı ve hepimiz hayatımıza devam ettik. Neden şimdi bu işe karışıyorsun?" dedim.

Jackson bakışlarını bana çevirdi. "Havoc, birbirimizi birkaç yıldır tanıyoruz ve seni her zaman sevmişimdir. Bugün bu toplantıya katılmayı kabul etmemin ve soruna cevap vermemin tek nedeni budur. soruna cevap vermemin tek nedeni bu." Bir an durakladıktan sonra King'e döndü. "Davey, kuzenim, kendini belaya sokmaktan başka bir şey bilmeyen bir pislik. Beni güldürdüğünden çok sinirlendirir, ama her zaman yanımda olan tek aile üyesidir. Çocukken her öğleden sonra okuldan sonra kafama her gün okuldan sonra dayak yediğimde, Davey beni koruyan ve o pisliklerle kavga eden tek kişiydi, kendisi de dayak yese bile. O yüzden şimdi o dayak yiyorsa, ben onun arkasındayım. Ona zarar veren herkesin canına okurum.

onunla birlikte. Ve senin emrinle eve morluklar içinde geldiğini gördüğümde, sana zarar vermenin en iyi yolunun kokain kaynağını kesmek olduğunu düşündüm."

Sözlerini zar zor bitirmişti ki ayağa kalktı ve kapıya doğru el salladı. "Şimdi ikinizden de gitmenizi rica ediyorum, çünkü benim için bu görüşme bitmiştir."

Bu, hayal ettiğimden çok daha zor olacaktı. Jackson'ı, işi ailesinin üstünde tutacak biri olarak hiç düşünmemiştim.

King de aynı sonuca varmıştı. Ayağa kalktı, yüzünde hiçbir duygu yoktu. Ama çenesinin titrediğini gördüm ve bu titreme, sinirli olduğunu ve bir sonraki hamlesini planladığını gösteriyordu.

"Nasıl istersen," dedi King. "Ama bu işin sonu bu kadarla kalmayacak. Sana söz veriyorum."

Jackson, King'in bakışlarını karşıladı. "Ne planlıyorsan çok dikkatli ol, King. Eğer bu bir tehditse, tehditleri hoş karşılamam."

"Ben tehdit etmem, Jackson. Beni biraz tanısaydın, bunu bilirdin."

King yalan söylemiyordu. Tehdit etmekle uğraşmazdı; tehdit edeceği şeyi doğrudan yapardı. En iyi yaptığı şey intikam almaktı ve çılgın zihninin ne tür bir plan yaptığını merak ettim.

Motolarımıza doğru yürürken ona tam da bu soruyu sordum.

Bana döndü ve vahşi gözleri benimkilere delici bir şekilde baktı. "Çok basit, Havoc. Hayatta istediğimi alamazsam, alırım. Yıllarca her şeyden mahrum kaldım. Ondan sonra kimsenin bana ne yapıp ne yapamayacağını söylemesine izin vermeyeceğime yemin ettim."

Planının kan ve acı içereceği belliydi. Bu düşünce ruhumu ısıttı.

"Bugün izin al, Havoc. İhtiyacım olursa ararım," dedi King, kulüp evinin kanepesine çökerek.

Oraya yarım saat önce gelmiştik ve o yarım saatin çoğunu, bana eve gitmemi söylerken kucağına oturduğu kulüp fahişelerinden biriyle geçirmişti. Jackson'la görüşmesinden sonra sandığımdan daha rahat görünüyordu. Ama King'in kafasının nasıl çalıştığını kim bilebilirdi ki? Benim tahminim, kafasını boşaltmak için bir çıkışa ihtiyacı olduğu yönündeydi.

Cevabımı beklemeden yüzünü kadının göğüslerine gömdü ve ben de barda diğer kulüp üyeleriyle vakit geçirmek istemediğimden motosikletime doğru yürüdüm.

Kulüp binasından çıkarken telefonum bir mesajla titredi ve Carla'nın bana gönderdiği videoyu izlerken sikim sertleşti. Tam olarak istediğim şeyi yapmış ve kendini benim için kaydetmişti. Video tamamen am, parmaklar ve memelerden ibaretti.

Şişmiş, lezzetli amcık.

Siktir.

Telefonumu cebime geri koymadan önce videoyu bir kez daha izledim. Motel'e geri dönüp onu sikmek istesem de, önce halletmem gereken bazı kulüp işleri vardı.

Ve kulüp işleri her zaman önce gelirdi.

Telefonum çalarken motosikletime ulaştım.

Carla.

"İzledin mi?" diye sordu.

Sesindeki nefes nefese tonu beni derinden etkiledi, içimde arzuyu uyandırdı.

"Evet."

"Tek söyleyeceğin bu mu? Tanrım, Havoc, bir kadın sana böyle bir mesaj gönderdiğinde, 'evet'ten daha fazla bir tepki bekler."

"Ben burada çalışıyorum, Carla." Sinir bozukluğu göğsümü keskin bir şekilde sardı ve arzumla çatıştı.

"Biliyorum, ama en azından bir cevap vermeyi hak ettiğini düşündüm."

Onu takdir etmem gerekirdi, kızgın gibi gelmiyordu. Duyduğum şey kızgınlıktan çok hayal kırıklığıydı.

Uzun bir nefes verdim. "Bana iki saat kadar zaman ver. Cevabını alacaksın, tatlım."

"Hazır olacağım."

Telefonu kapattık ve midemin düğümlenmesini görmezden gelmeye çalıştım.

Ne halt ediyorum ben?

"Uzun zaman oldu, Havoc."

İyi bir nedeni vardı.

Nikolas Petrova, karşılaşmamak için elimden geleni yaptığım bir adamdı. Tabii bir şeye ihtiyacım olmadığı sürece. O, güvenilmez, hırsız ve yalancı bir pislikti, ama bağlantıları vardı. Bazen o bağlantılara ihtiyacım oluyordu.

Pitt Caddesi'nde sahibi olduğu küçük kafenin arka köşesindeki masasına oturarak, "Beş aydır şehirde değildim. Nasılsın Nikolas?" diye sordum. Sohbet etmekten nefret ediyordum, ama Nikolas ısrar etti.

Yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi. "Hayat güzel, dostum."

Her zaman bizim arkadaş olduğumuzu düşünmüştü.

Ama değildik.

Benim arkadaşım yoktu.

"Buna sevindim." Onu kendinden uzak tutmak için bu oyunu sürdürdüm.

Koltuğunda kıpırdanarak dirseklerini masaya dayadı ve gözlerini bana dikti. "Ne bilgi arıyorsun?"

Önceden arayıp evde olup olmadığını ve yardımına ihtiyacım olduğunu söylemiştim. "Jackson Jones'un kuzeni Davey'i tanıyor musun?"

Yavaşça başını salladı. "Evet. Neden?"

Öne doğru eğildim. "Adresini ve onun hakkında bildiğin her şeyi öğrenmem gerekiyor."

"Bundan bana ne çıkacak, Havoc?"

"Ne istiyorsun?" Ona istediğini verme niyetim pek yoktu, ama bu her zaman iyi bir başlangıç noktasıdır.

Sorumu bir an düşündü. "Bir kız."

"Ne kızı?" Cevabının ne olacağını düşünmek bile beni ürpertti. Genç kızlara düşkünlüğü vardı.

Gözlerinde heyecan parladı ve midem bulandı. "Gördüğüm şu sarışın kız..."

Elimi kaldırıp ona ters ters baktım. "Sana kız bulmayacağım lan."

Heyecanı yerini tiksintiye bıraktı ve çenesini sıktı. "O zaman sana hiçbir bilgi vermeyeceğim."

Ne zaman gitsem çalışıyor gibi görünen kızıl saçlı garson, elinde kalem ve kağıtla yanımıza geldi. "Beyler, bir şey içmek veya yemek ister misiniz?"

Nikolas başını sallarken gözlerini benden ayırmadı. "Hayır, Havoc çıkmak üzereydi."

Kız, onun sert ses tonunu açıkça anladı ve uzaklaştı.

"Yakında ayrılacağım, ama hala konuşmamız gereken küçük bir mesele var, bunu konuşmak istemiyordum," dedim ve sözlerimin etkisini beklemek için bir süre bekledim.

Alnında kırışıklıklar belirdi. "Ne meselesi?"

Eğer gülümseyen biri olsaydım, o anda gülümserdim çünkü elimde ona karşı çok değerli bir koz vardı. Ama gülümseyen biri değildim, bu yüzden yüzüm ifadesiz kaldı. "Geçen ay Eric Bones'un kızını uyuşturup partide sikmiş olman gibi küçük bir mesele." Eric, Sydney'in en acımasız adamlarından biriydi. Öyle bir adamdı ki, ya çaresiz ya da aptal olsan, borcunu ödeyemezsen seni öldürecek bir adamdan borç almak en iyi seçenek olduğunu düşünebilirdin.

"Kızı on sekiz yaşında, Havoc. Elinde hiçbir şey yok."

"İşte bu yüzden önce araştırmanı yapmalıydın, Nikolas.

Eric kızlarına karşı son derece koruyucudur ve onu uyuşturmakla kalmayıp, ona tecavüz ettiğini de öğrenirse, seni parçalara ayırır.

Bana nefretle baktı, birkaç saniye boyunca tek kelime etmedi. Uzun bir nefes verdikten sonra ayağa kalktı ve tükürdü: "Davey hakkında adresinden başka hiçbir şey bilmiyorum. Sana mesaj atarım. Ve bir daha buraya ." Bunun üzerine, kızıl saçlı garsonun durduğu yere doğru uzaklaştı. Ona bir şeyler mırıldandıktan sonra kafeden çıktı.

Bir dakika sonra mesajı geldi.

Nikolas: Arkadaş olduğumuzu sanıyordum.

Ben: Arkadaşlık abartılıyor. Benim hiç arkadaşım yok.

Nikolas: Anlaşılan öyle.

Bisikletimi park ettiğim yere doğru giderken Davey'nin adresini Google'da aradım. Kaldığım motelden yaklaşık yarım saat uzaklıkta oturuyordu, bu yüzden Carla'ya gitmeden önce oraya uğramaya karar verdim.

Telefonum çaldı ve düşüncelerimi böldü. Arayanı kontrol edip cevap verdim, "J. Ne haber, kardeşim?"

Uzun bir nefes verdiğini duydum, sonra şöyle dedi: "Siktir, Havoc, Nash'in kız kardeşiyle ne yapıyorsun? Seni parçalamaya hazır koparacak."

Nash'in kız

kardeşi mi?

Ne oluyor lan?

"Sakin ol, J. Nash'in kız kardeşi kim?"

Bir an sessizlik oldu. "Tanrım, bilmiyorsun, değil mi? Carla, Nash'in kız kardeşi."

Siktir.

Parmağımı saçlarımın arasına geçirdim.

Tanrım, lanet olsun.

"Hiç bilmiyordum dostum," diye cevap verdim, içimi dolduran öfkeyi bastırmaya çalışarak. *Ne halt ediyordu bu kız?*

"Onu bırakmalısın, Havoc. Onu eve gönder ve hayatına devam et."

Biliyorum.

"Aradığın için teşekkürler."

"Ben de Brisbane'e aceleyle dönmezdim. Ya da dönersen, Nash'ten uzak dur."

"Anladım. Kapatmam lazım." Telefonu kapattım ve motosikletime oturarak düşüncelere daldım.

İki yıl önce hayatımdaki tüm bağları koparmıştım. Sorun istemiyordum ve kulüp üyeleriyle sorun yaşamak istemiyordum. Carla'yı hayatıma sokmak pek akıllıca bir hareket olmamış olabilir.

Onu eve göndermek istesem de, içimden bir ses bunu yapamayacağımı söylüyordu.

Göndermem mümkün değildi.

O, içimde derin bir şeyi harekete geçirmişti. Nasıl ya da ne olduğunu hiç bilmiyordum. Tek bildiğim, ne kadar direnirsem direnin, *ona karşı savaşırsam savaşıyım*, lanet olası kalbim geri dönmüş ve kafamı yönetmeye başlamıştı.

Carla

"Neden bana söylemedin?"

Havoc önümde duruyordu, giydiği dar siyah tişört ve kot pantolonun altında vücudu gergin, burun delikleri genişlemişti. Beş dakika önce motele dönmüştü ve beraberinde öfke dalgası getirmişti. En az kırk dakika daha gelmesini beklemiyordum ve beni hazırlıksız yakalamıştı.

Öfkesi beni şaşırttı.

Kaşlarımı çatarak cevap verdim, "O anda önemli görünmemişti. Bu aramızda eğlenmeden başka bir şey değil. Nash'in bunu bilmesine gerek yoktu, ayrıca kardeşime seks hayatımın ayrıntılarını anlatmak alışkanlığım değil." hayatımın ayrıntılarını anlatmam."

"Tanrım, Carla, anlamıyorsun, değil mi?" Boynunun arkasını ovuşturdu ve cevabımı bekleyerek bana baktı.

Onun öfkesinin ağırlığı üzerimde ezici bir şekilde hissedilirken nefesim hızlandı. Yerimden kıpırdamadım. "Hayır, anlamıyorum Havoc. Nash'in yaptığı bu aptalca erkeklik saçmalığını anlamıyorum. Tanrı aşkına, ben yirmi üç yaşında bir kadını. Kendi hayatımı kendim yaşayabilirim."

"Bu ikinizin arasında. Benim ilgilendiğim şey, bir kulüp üyesinin kız kardeşiyle yattığım ve onun bundan memnun olmadığı gerçeği. Bir kardeşle ilgili bir sorun

hayatımda ihtiyacım olan son şey."

Elimi kalçama koyarak, "Yani, şimdi ayrı yollara gitmemiz gerektiğini mi söylüyorsun?" diye bağırdım. Sinirden kanım deli gibi atıyordu.

Neden onunla Sydney'e geldim ki? Nasıl

bu kadar aptal olabildim?

Vücudu hareketsiz kaldı ve gözlerini kırptı, ama öfkesi yüzünden kaybolmadı. "Seni bu şehirde yalnız bırakmayacağım," diye tersledi, beni daha da karıştırdı.

Kollarımı havaya kaldırdım. "Eğer benimle bir şey istemiyorsan, ama beni burada yalnız bırakmayacaksan, başka ne yapabileceğimi bilmiyorum."

Küçük motel odasında volta atarak uzun ve sert bir nefes verdi. Havoc gerçekten çelişkili biriydi. Bu konuşmanın nereye varacağını bilemeden, o volta atarken sessiz kaldım.

Sonunda, volta atmayı bırakıp bana baktı. "Buraya gelme sebebimi halledeceğim, sonra seni eve götüreceğim. Sonra da işimiz bitecek."

"Biz yok, unuttun mu? Yani *yapılacak* bir şey yok." Ondan uzaklaştım ve çantamı ve telefonumu aldım. "İyi bir kahve içeceğim. Belki döndüğümde sakinleşmiş ve kendini toparlamış olursun."

Kapıya doğru bir adım attığımda, kolunu uzattı ve elini bileğime doladı. Beni kendine doğru çekti ve sonra parmaklarını saçlarıma arasına soktu ve beni orada tuttu. Vahşi gözleri benimkilere dikildi. "Belki geri döndüğünde seni bayılana kadar sikerim," diye homurdandı.

Onun sözleriyle içimi beyaz bir arzu kapladı.

Öfkeli seks.

En iyisi.

Kollarımı onun omuzlarına koyup onu orada tutabilmek için hareket ettirdiğimde saçımı daha da sıkı tuttu. "Belki de yapmalısın." Sözlerim nefes nefese çıktı. "Kötü ruh halin için harikalar yaratır bence."

Göğsünden başka bir homurtu çıktı ve saçımı çekerek başımı geriye doğru çekti. Birbirimize şehvet dolu gözlerle baktık. Birbirimize duyduğumuz çekiciliği inkar edemezdik.

Saçımı son bir kez sıkıca kavrayarak, "Git" diye boğuk bir sesle söyledi. Benden birkaç adım uzaklaşırken beni bıraktı.

O kelimeyi söyleme şekli, sanki benim yapmamı istediği son şey, ama aynı zamanda yapmamı *istediği* tek şey gibi geldi. Havoc daha önce beni hiç korkutmamıştı, ama o anda korkuttum.

Motel odasından çıkarken, endişe beni sararken nefesimi düzenlemeye çalıştım.

Ona ne oldu böyle?

"Bazen erkekleri anlamıyorum," bir saat sonra Velvet'e telefonda şikayet ettim. Motel odasına döndüğümde Havoc gitmişti. Bu beni şaşırtmamıştı. Beni şaşırtan, yatağın üzerine bıraktığı nottu.

Birkaç saat sonra dönerim.

***Biraz kafamı boşaltmam
lazım. Ben bir pisliğim.***

"Sence ne oldu ona?" diye sordu Velvet.

Bacaklarımı çaprazlayarak yatağın ortasına oturdum. "Hiçbir fikrim yok. Sanki eğlenmek ve seks yapmak için benimle gelmemi isteyen adamdan, sebepsiz yere sinirlenen karamsar bir adama dönüştü."

"Nash olayı yüzünden kızgın olduğunu anlıyorum. Kardeşinin Storm üyesi olduğunu ona söylemediğin için hatalı olduğunu kabul etmelisin."

İç geçirdim. "Tamam, tamam, muhtemelen ona söylemeliydim, ama bisikletinde seks yapmak istediğim için bana çok kötü davrandı. Brisbane'den ayrılmadan önce kabul etmişti, ama ben konuyu açtığımda bana bağırды ve ısrar edersem beni eve göndereceğini söyledi."

Velvet bir an sessiz kaldı. "Carla, onunla ne yapıyorsun?"

Düşünceli ses tonundan ne demek istediğini anladım, ama bu konuyu onunla tartışmak istemedim. Kahretsin, *kendimle bile* tartışmak istemiyordum.

"Sadece eğleniyorum. Ve iyi seks yapıyorum. Hepsi bu."

"Bana kalırsa, onunla çok eğleniyor gibi görünmüyorsun. Seks konusunda ise, gerçekten istiyorsan başka bir erkek bulabilirsin."

Yatağın başına yaslanabilmek için yukarı doğru kaydım. bacaklarımı göğsüme doğru çektim, serbest kolumu bacaklarımın etrafına doladım ve inledim.

O haklı. "Artık bilmiyorum," diye mırıldandım. "Ne demek istiyorsun?"

Aah.

"*Hayatımda* ne yaptığımı artık bilmiyorum. İşimi kaybettim, öğretmenim beni sınıfta bıraktı, bu da planlarımı alt üst etti ve aynı anda Havoc'la yatmaya başladım. Onu sevmeye hiç niyetim yoktu. Yani, o benim evleneceğim türde bir erkek değil, ama sanırım onu sevmeye başladım."

"O zaman işler karmaşılaşmadan, ona karşı gerçek hisler beslemeye başlamadan uzaklaş. Eğer o senin istediğin erkek değilse, onunla birlikte olma." Söyledikleri mantıklıydı ve kafam da dinliyordu, ama kalbim aynı şekilde davranmak istemiyor gibiydi.

"Bunun akıllıca bir şey olduğunu biliyorum..." Düşüncelerim beni sararken sesim yavaşça kesildi. Havoc, benim "mükemmel" erkeğimden olabildiğince uzaktı, ama ideal erkeğimin var olup olmadığını kim bilebilirdi ki?

"Nash, onun senin birlikte olmak isteyeceğin son erkek olduğunu söyledi."

Nash'in adı geçince sinirlerim gerildi ve yatakta bacaklarımı birbirine katarak öne doğru eğildim. "Nash ne dedi?"

"Havoc'un sana yakın olmasını istemiyor. Şiddet eğilimi olduğunu söyledi ama ayrıntılara girmede. Yine de söyledikleri, bu konuda iki kez düşünmen gerektiğini düşünmeme yetti." Velvet'in yargılamadan fikrini söylemesini seviyordum. Hangi yolu seçersem seçeyim, benim yanımda olacağını biliyordum.

"Havoc'un şiddet eğilimli olduğunu biliyorum, ama bana karşı hiç şiddet uygulamadı."

Son konuşmamızın görüntüleri zihnimde canlandı ve bunları kafamdan atmak için elimden geleni yaptım. Onun hakkında şimdiye kadar gördüğüm her şeyden, ruh hali değişiklikleri karakterine uymuyordu ve ben ikinci şanslara inanan bir insandım. Ve daha önce ne kadar korkmuş olsam da, onun korkmam gereken bir adam olmadığına inanıyordum.

"Ben onu hiç tanımıyorum, onunla tüm bu zamanı geçiren sensin, sen daha iyi bilirsin. Ayrıca, erkeklerin hayatlarındaki kadınlara, hayatlarındaki erkeklere gösterdiklerinden farklı bir yüz gösterdiklerini de biliyorum. Havoc'un Nash'in bile varlığından haberdar olmadığı bir tarafı olduğunu varsayıyorum."

erkeklerin hayatlarındaki kadınlara, hayatlarındaki erkeklere gösterdiklerinden farklı bir yüz gösterdiklerini biliyorum. Havoc'un Nash'in varlığından bile haberdar olmadığı bir tarafı olduğunu varsayıyorum. Sadece bana, onunla ilgili konularda yavaş ve akıllı davranacağına söz ver."

İç geçirdim. Çoğunlukla haklı olduğu için. Erkeklerle kötü bir geçmişim vardı, hep yanlış olanları seçiyordum. Ama aynı zamanda Havoc konusunda içimde sadece çatışma hissediyordum.

Bacaklarımı yatağın kenarından sallayarak ayağa kalktım ve ani bir karar verdim. "Çok haklısın. Brisbane'e döner dönmez buradan gitmeliyim. Hayatımda istikrara ihtiyacım var ve Havoc bir göçebe, Tanrı aşkına. Göçebe hayatında istikrar olmaz."

"Döndüğünde sana tanıştırmak istediğim biri var. Sanırım aradığın kişi o olabilir. Kendi muayenehanesi olan bir veteriner.

Çocuğu yok ve ailesi istikrarlı. Onunla tanıştım ve iyi birine benziyor."

Bana verdiği bu bilgi karşısında sevinmem gerekirdi.

O tam da istediğim adam.

İşi ve istikrarı olan bir adam.

Yine de içimde bir şey istemediğime dair bir his vardı.

Bu duygunun nereden geldiğini anlayamadım, bu yüzden coşkuyu zorladım. "Onunla nerede tanıştın?"

"Müşterilerimden birinin kardeşi, bir gün onu almaya gelmişti. Çok arkadaş canlısı biridir."

Kafamdaki karışıklığı çözmek için telefonu kapatmam gerekiyordu.

"İyi gibi görünüyor, Vi. Ben gidip banyo yapacağım, ama seninle irtibat halinde kalacağım ve eve çıkınca haber veririm. Nash'i benim için uzak tutabilir misin?"

Hatta bir kıkırdama duyuldu. "Dalga geçiyorsun, değil mi? Kimse kardeşini senden uzak tutamaz. Şu anda onun Sydney'de olmasını engelleyen tek şey Griff. Nash'in Havoc'un hayalarını koparmaya hazır olduğunu öğrendince, ona kuralları koydu ve Brisbane'de kalması gerektiğini söyledi. Sanırım emrine uymazsa ona bir şey yapacağını söyledi. Sonra ben de onu biraz

ama dikkatli ol, geri döndüğünde cezasını çekeceksin. Havoc'a seni bırakıp devam etmesini söylemeni öneririm."

Telefonu kapattım ve onun söylediklerini düşündüm. Nash bazen başımın belasıydı ve ona boyun eğmekten nefret ediyordum, ama en son istediğim şey

istediğim şey, ona kulüpte sorun çıkarmak değildi.

Sydney'e gelmeyi kabul etmeden önce bunu düşünmeliydin.

Banyoya girdim ve musluğu açtım. Kendime, başımı belaya sokan düşüncesiz kararlar verdiğim için kızdığım zamanlarda, banyo yapmayı, yüzüme maske yapmayı ve dünyayı unutmayı severdim.

O da o zamanlardan biriydi.

Velvet'ten sonra, tam banyoya girmek üzereyken aldığım telefon, bunu daha da kanıtladı.

Havoc

Carla'ya sinirlenip oradan ayrıldıktan birkaç saat sonra motel odama döndüğümde beni sessizlik karşıladı.

Siktir, nerede bu kız?

Kesik yerimi omuzlarımdan silkeledim ve yatağın üzerine attım, sonra banyoya girip duş almaya karar verdim. Duştan çıkınca onu arayacaktım.

Ancak banyo kapısından içeri girdiğimde onu gördüm. Küvetteydi, gözleri kapalı, başını küvetin kenarına dayamış, müzik dinliyordu.

Durup, kollarımı göğsümde kavuşturarak duvara yaslandım. Bakışlarım vücudunun her yerini dolaştı. Beni asla hayal kırıklığına uğratmayan sikim, onun güzelliğini içime çekerken sertleşti.

"Siktir," diye mırıldandım, onu tekrar sikmenin akıllıca olup olmadığını düşünürken.

İstiyordum.

Kahretsin, buna ihtiyacım vardı.

O benim kardeşimin kız kardeşi lan.

Son birkaç saati bu gerçeği kafamda tekrar tekrar düşünerek geçirmiştim. Kararım, motele geri dönüp kanepede uyumak ve bir daha asla onun amını tatmamaktı.

Döndüğüm anda onun çıplak vücudunu göreceğimi hesaba katmamıştım.
Kahretsin.

"Ne kadar süre orada durup bana bakacaksın?" diye sordu, gözlerini aralayıp bana bakarak.

"Çıkıp beni sikmene izin verene kadar." İki gözü de açılmıştı ve ben de bakışlarımı ondan ayırmadan ona bakmaya devam ettim.

Kaşları kalktı. "Benden vazgeçtin sanmıştım." "Meğer vazgeçmemişim."

Ayağa kalktı ve dışarı çıkmadan önce havlusuna uzandı. Gözlerimi ondan ayırmadan, yavaşça kendini kuruladı.

Sikimi deli gibi tahrik ediyordu.

Elini uzatıp havluyu ellerinden kapma isteğiyle mücadele ettim. Özenle inşa ettiğim özdenetimim sınanıyordu ve çok geçmeden pes edip istediğimi alacağımı biliyordum.

Sonunda, sonunda kurulanmayı bitirdi ve aramızdaki mesafeyi kapattı. "Ya *ben* senden bıktıysam?" Nefes nefese konuşması ve vücudunun benimkine biraz fazla yaklaşmasından onun yalan söylediğini anladım. yakın eğilmesinden. Sanki kendini tutmaya çalışıyordu, ama vücudu kendi iradesine sahipti ve uzak duramıyordu.

Kaşlarımı kaldırdım. "Öyle mi?"

"Öyle olmalı. Bana davranışlarından sonra, gerçekten öyle olmalı." Hala nefes nefese.

Hâlâ benimle birlikte.

Kollarımı açtım ve ellerimi boynuna doladım. Onu sıkıca tutarak, "Evet, öyle olmalısın, ama değilsin" dedim.

Ben de aynı şekilde hissediyorum.

Yüzlerimiz o kadar yakındı ki, nefesleri tenimde fısıldıyordu, uzun süre birbirimize baktık. Küçük banyonun hareketsiz havası, endişemizi parça parça yok etti, geriye sadece açlığımızı gidermek için bitmeyen bir istek kaldı.

Onun yumuşadığının ilk işaretini görünce, boynunu daha sıkı tuttum ve ağzını ağzıma çektim. O da tereddüt etmedi ve bir saniye sonra, vücutlarımız ağızlarımız kadar sert bir şekilde birbirine yapıştı.

Onun uyarılmasının kokusu beni sarstı ve boynunu bırakıp ellerimi kalçalarına kaydırarak onu kaldırdım. Dönerek onu duvara dayadım ve bacaklarını bacaklarımın etrafına doladığında inledim.

Onun tatlı amına sikimi olabildiğince sert ve hızlı sokma dürtüsü, zihnimdeki tek düşünce haline gelmek üzereydi ve bir an durup kendimi kontrol altına almaya çalıştım.

Alnımı alnına dayayarak, kendime konuşurken nefes almaya odaklandım.

Odaklan.

Başarabilirsin.

Bunu yeterince yaptın, kendini kontrol etmeyi biliyorsun.

Ama yapamamıştım.

Carla gibi bir kadınla hiç yatmamıştım.

Hiçbir kadın benim kontrolümü onun gibi elinden almamıştı.

O, doğruyu yanlış, yukarıyı aşağıyı, kırmızıyı maviyi ayırt edemeyecek hale gelene kadar tüm duyularımı istila etti.

"Kargaşa."

Başımı kaldırdım ve onun bana baktığını gördüm.

Kararsızdı.

"İyi misin?" diye sordu, alnında kırılganlıklar oluşurken başını eğip bana kaşlarını çatarak.

Bir adım geri çekildim ve onu bıraktım. "Bu işi biraz yavaşlatmam lazım."

Yarısı şaşkınlık, yarısı hayal kırıklığı gibi bir ifadeyle çıplak bir şekilde önümde duruyordu. "Bu ne anlama geliyor?"

Ben de tam olarak bilmiyordum.

"Bu, ben bir dakika uğraşırken sen yatakta bacak bacak üstüne atıp beni beklemeni istiyorum demek," dedim sertçe. Kafam o kadar doluydu ki, gerçekten patlayacak sandım.

Çok fazla düşünce.

Çok fazla lanet olası duygu.

Çenemi ona doğru salladım ve "Git" diye bağırdım.

Gözleri bir anlığına büyüdü ve ben onun itaat etmesini beklerken nefesimi verdim. Etmediğinde, "Carla, git ve yatağa otur. Hemen." diye bağırdım.

"Kafanı toparlaman için sana beş dakika veriyorum. Otoriter olmaya karşı değilim ama şu anda yaptığın şeye ne dersen de, benim için sınırını aştın. Bana emirler yağdırmak, beni domine etmekten çok farklı bir şey." Bunun üzerine, banyodan çıktı.

Tanrıya şükür.

Yere çöktüm ve yere çömeldi. Ellerimi kaldırıp başımı eğdim,
parmaklarımı saçlarımın arasına geçirdim ve başımı göğsüme yasladım.

Ne halt ediyorsun sen? Merhaba,

Kelly'yi hatırlıyor musun?

Bu sadece seks.

Ama Nash.

Aklımdan binbir türlü düşünce geçerken nefesim hızlanmıştı.

Akıllıca olan şey, motel odasından çıkıp başka bir oda tutmaktı. Carla ile olan bu şey sadece seks değildi. Öyle olsaydı bu kadar kafayı yemem. Sadece seks için olsaydı, günümün bu kadar çok dakikasını bunu düşünerek harcamazdım.

Sikişmek için her yerde bulabilirdim.

Carla'yı hiçbir yere götüremedim.

Onun beni bu kadar çeken neydi? Çünkü bir kulüp üyesinin kız kardeşini benim düşündüğüm şekilde düşünmek bile...

lanet olası bir şeydi.

Ayağa kalktım.

Ellerimi makyaj masasının kenarına dayadım ve aynada kendime baktım.

Otuz bir yıllık hayatım yüzüme kazınmıştı. Bir sürü kargaşa ile birlikte.

Ve ihtiyaç.

Yüzüme su sıçrattım.

Sadece onu sik ve sonra çekip git.

Carla

"Buraya gel," diye emretti Havoc.

Beş dakikasını aldı - aslında altı dakika ve birkaç saniye, ama kim sayıyordu ki - ve sonunda banyodan çıkıp yatağın önüne geldi. Sert gözleri bana bakıyordu ve bana bu şekilde bakmak için kafasında ne tür bir plan yaptığını merak ettim. O gözleri daha önce hiç görmemiştim ve beni biraz korkuttu. Yine.

Ama o sesi...

Beni hiç korkutmadı. Beni daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde tahrik etti ve bu, yataktan kalkıp onun önüne dikilmem için yeterliydi.

Gözleri bir dakika boyunca benimkilerle buluştu, sonra boğazıma indi. Ben de aynı anda aşağı baktım ve ellerinin yanlarında sıkı sıkı kenetlendiğini gördüm.

Aman Tanrım.

Evet.

O ellerin neler yapabileceğini biliyordum ve onların verebileceği her şeyi istiyordum.

Biraz acı çekmek gerekse bile.

O öğleden sonra annemden aldığım telefonun ardından, ruhum acı ile dolmuştu ve tecrübelerime göre acıyı dindirebilecek tek şey

daha fazla acıydı. Farklı bir acı. Ve daha önce ondan hiç almamış olsam da, Havoc'un bana bunu verebileceğini biliyordum.

"Bana acı ver," dedim, bakışları boğazımda takılı kalmışken.

Başını kaldırdı ve gözlerimiz tekrar buluştu. "Ne dedin?" "Bana acı ver dedim."

Yüzünde hiçbir duygu belirmedi. Sert, donuk gözleriyle bana bakmaya devam etti. "En son isteyeceğin şey, benim bunu düşünmem bile."

Sesi bile düzdü. Sert.

Soğuk.

Mükemmel.

"İşte burada yanılıyorsun, Havoc." Dik durdum. "Tek düşünmeni istediğim şey bu." O öğleden sonra o yokken tek düşündüğüm şey buydu. Onunla olan bu iş bitmeden, onun o yönünü görmek istiyordum.

Beni biraz daha izledi. Beyninin çalıştığını neredeyse duyabiliyordum.

Tam yapmayacağını düşünmeye başlamıştım ki, elini boğazıma doladı. Parmakları derime batmış, nefes alamayacak kadar sıkı tutuyordu. Düz bakışları gözlerime dikilmişti.

"Ne kadar acı istersin?"

Başparmağı daha da sertçe bastırdığında boynumdan aşağıya doğru acı yayıldı ve nefes almaya çalıştım. Başım da zonklamaya başladı ve tek yapabildiğim bunu kabul etmektir. "Senin bana vermek istediğin kadar." çünkü onun sıkı tutuşu konuşmamı engelliyordu.

Şakak damarı seğirdiği anda gözlerinde bir şey parladı. Ancak her neyse, ortaya çıktığı kadar çabuk kayboldu. Ancak damar tekrar seğirdi ve çenesini sıktı. Boğazımı son bir kez sıktıktan sonra beni bıraktı. Dudaklarından "Siktir" diye bir mırıldanma kaçtı ve sonra gömleğini yırttı.

Ciğerlerime hava çekerek, göğsünün hızlıca inip kalkışını izledim, kaslarının mükemmelliğini hayranlıkla seyrettim. elleri kot pantolonunun düğmesine doğru hareket ettiğinde, bakışlarım isteyerek onu takip etti ve bana sikini gösterdiğinde karnımda arzu uyandı. Sık konusunda seçici değildim

, ama Havoc'un ki gördükten sonra bu sorgulanabilir hale gelmişti. O, iyi donanımlıydı ve onu nasıl kullanacağını biliyordu ve ben

gelecekte yatacağım tüm erkeklerin onun belirlediği standarda ulaşamayacağından biraz endişeliydim.

Onun yetenekleri ve varlıklarını düşünürken dikkatim dağıldı, bu yüzden beni kendine çekerek beni şaşırttı. Vücudumuz birbirine çarptı ve elleri beni sertçe kavradı, bu da içimde daha fazla arzu uyandırdı.

"Seks sırasında kadına acı çektirmeyi seven bir erkek olduğumu nereden çıkardığını bilmiyorum, bu yüzden bunu sadece bir kez söyleyeceğim." Gözleri artık donuk değildi. Beni heyecanlandıran vahşi bir bakış vardı. "Bir daha benden bunu isteme. Seks sırasında seni domine etmekten mutluluk duyarım, ama sana asla, *asla* zarar vermeyeceğim. Kendimi açıkça ifade ettim mi?"

Cevap vermedim.

Bana istediğimi verebilecek gücü olduğunu biliyordum, bu yüzden neden reddettiğini anlayamıyordum.

"Kendimi açıkça ifade ettim mi?" Sesi bu sefer daha sert, daha hırıltılıydı ve beni irkiltti.

"Neden?"

Kaşlarını çattı. Beni tutan ellerini gevşetip beni döndürdü. sırtım ona dönük olacak şekilde sarıldı. Kolları beni sıkıca sardı ve ağzı kulağıma yaklaştı. "Sert ve kirli seviyorum, ama ne yaparsan yap, istediğini yapmayacağım. Şimdi anladığını söyle, çünkü beni buna zorlarsan, şu anda bu odadan çıkıp bir daha asla geri dönmem."

İsteğim onu kızdırmıştı ve içgüdülerim bunu bırakmamı söylüyordu. Havoc'un iyi ile kötü arasında ince bir çizgide yürüdüğünden emindim ve ondan acı çekmek istesem de, içten içe onun kontrolünü kaybetmesini istemediğimi biliyordum.

Başımı salladım. "Anladım."

"İyi."

Beni bırakmadı ve kıpırdamadı. Kolları hala beni sarmış, yüzü yüzüme yakındı. Ağır nefeslerini duyabiliyordum. Benimkilerle aynıydı.

Onlar onun içsel mücadelesini bu şekilde ortaya çıkardılar. Ona bunu yaptığım için kendimden nefret ettim.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, bunu hiç gündeme getirmemiş olmayı diledim. Bir şekilde onu yanlış anlamıştım.

Kollarını biraz gevşetti ve başını salladığını hissettim. "Evet." Sesi etrafımızdaki havaya karışırken, benim isteğimin uyandırdığı düşünce ve duyguları hala sindirmeye çalıştığını anladım. Havoc, tanıdığım tüm erkeklerden daha fazla düşünen biriydi.

"Belki bu gecelik bu kadar yeter," dedim, her ne kadar bunu istemese de.

Hareketsiz kaldı. "Bu fena olacağı kesin. Sen bu kadar uzun süredir çıplakken ve benim aletim bu kadar sertken olmaz." Bir an durakladıktan sonra ekledi, "Tabii sen istemiyorsan başka."

Uzun bir nefes verdim. "Havoc, eminim ki sen sikini teklif ettiğin her an, ben de onu isteyeceğim."

Vücudu benimkine biraz yaslandı ve ellerinden biri göğsümü avuçladı. Yüzümü eğip parmaklarının meme ucumu okşamasını izledim. Havoc'un elleri, onun en sevdiğim özelliklerinden biriydi. Büyük ve güçlüydü. Güçlüydü. Ama benim için aynı zamanda güven vericiydi. Onun kollarında kendimi her zaman güvende hissedirdim. Onu çok uzun süredir tanımadığım için bu duyguyu anlamaya bile başlayamıyordum, ama elleri bana dokunduğunda, onunla birlikteyken bana hiçbir zarar gelmeyeceğine dair sarsılmaz bir hisse kapılıyordum.

Elimi onun elinin üzerine koydum ve parmaklarımla parmaklarını birbirine kenetlemek için taktığı kalın yüzüğü okşadım.

parmaklarımı birbirine kenetlemek için taktığı kalın yüzüğü okşadım. Her iki elinde de kalın yüzükler vardı ve sağ bileğinde deri bir bileklik takıyordu. Ayrıca yin yang kolye ucu olan gümüş bir kolye takıyordu. O kadar erkeksi bir adamın bu kadar takı takması beni şaşırttı, ama bu da Havoc'un görüldüğünden daha fazlası olduğunu kanıtladı.

Parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirdiğimde, derin bir nefes aldı ve diğer elini vücudumun aşağısına kaydırarak parmağını ıslaklığımın üzerinden gezdirdi. Islaklığımı keşfettiğinde inleyerek parmağını içime derinlemesine soktu.

"Oh, Tanrım..." Başımı geriye yaslayıp omzuna dayadım. Gözlerimi kapatıp, bana verdiği her damla zevki içime çektim.

"Yaklaştın, değil mi?" Boğuk sesi cildimde titreşerek daha fazla mutluluk getirdi.

Henüz boşalmak istemiyordum ama çok uzun sürmeyeceğini biliyordum. "Evet."

"Yapma." Sesindeki emir netti ve gözlerimi açtım.

"Durduramam, Havoc." Bu sözleri söylerken, başka bir zevk dalgası vücudumu sardı ve beni doruğa yaklaştırdı.

Yaptığı şeyi bırakıp beni döndürdü. "Nefes al ve tut." Hâlâ çok emrediciydi.

Bütün vücudum arzuyla dolmuştu ve onun emir verici sesi arzumu daha da şiddetlendirdi. Ona bakarak başımı salladım ama tek kelime bile etmedim. Edemedim. Nefes almaya odaklanmakla meşguldüm, ağzımdan tek kelime bile çıkmıyordu.

Benim başımı salladığımı fark etti ve sonra gözlerini vücuduma indirdi. Başını eğip bir meme ucumu ağzına alırken aynı anda vücudumu kendine doğru çektiğinde inledim. Elleri kalçalarımı kavradı ve dişleri göğsümü sıyırdı. Ona sarıldım, parmaklarımı beline geçirdim. Onun penisini tutup onu tatmin etmek istedim, ama boşalmamak için mücadele ederken zihnim kapanıyordu. O anda tek yapabildiğim sıkı sıkı tutunmak ve nefes almaktı.

Havoc, göğüslerimi emip yalayıp ısırırken nefes alış hızlandı. Ve kıcıma sıkıca tutunurken, aniden göğüslerimi bırakıp beni kollarının arasına aldı. Bir an sonra, beni yatağa yatırdı ve kalan kıyafetlerini çıkardı.

"Sırt üstü yat," diye emretti ve üzerime çıktı.

Bacaklarını benim bacaklarımın arasına yerleştirip, elini uyluklarımdan aşağı kaydırıp ve bacağıma kaldırıp kendine doladı. Ben de içgüdüsel olarak diğer bacağımla aynısını yaptım. O elini bacağımda tutarken, diğer elini yanımda yatağa sıkıca dayayarak kendini destekledi. Gözleri benimkilerle buluştu

beni öpmek için başını eğmeden önce.

Sert.

Talepkar.

Mutluluk.

Havoc'un öpücüğü, ihtiyacı olanı alırken dudaklarımdan bir inilti kopardı. Öpücüğü neredeyse şiddetliydi, sanki tüm öfkesini ve hayal kırıklığını içine katmış gibiydi. Ben de tüm kafa karışıklığımı ve acımı öpücüğe döktüm ve birbirimizin daha fazlasını istemesine karşılık verdik.

Dudakları dudaklarımı morarttı.

Tırnaklarım onun vücuduna yapıştı.

Güçlü vücudu beni ezmekle tehdit ediyordu.

Bacaklarım onun gövdesini sıktı.

Öpüştük, sarıldık ve öfkelenedik.

Vücudum, ruhumdaki acıyı alması için ona yalvardı.

Onun vücudu, beni domine etmesine izin vermem için yalvardı.

Nefes nefese.

Tutku.

Öfke.

İhtiyaç.

Birbirimize verebileceğimiz her şeyi verdik. Ve

alabileceğimiz her şeyi aldık.

Bir öpücükten.

Duvarlarımızı yıkan bir öpücükten.

Ve inkarlarımızı parçalayan bir

öpücükten.

Bunun seksten çok daha fazlası olduğunu söyleyen bir öpücük.

Siktir.

Havoc bıçak gibi saplandı.

Yıkılmış gözlerle bana bakarak, boğuk bir sesle "Siktir" dedi.

O da hissediyordu.

Yatağın ortasına, bacaklarımın arasına diz çöküp bana bakıyordu, gözleri çılgındı ve nefes nefeseydi.

Yukarı iterek, bacaklarımı genişçe açarak onun önüne oturdum.

Yüzünü tutarak yalvardım, "Şimdi durma. Beni sıkmen lazım."

Nefesini yavaşlatırken, bakışları uzun süre yüzümde dolaştı. Sonunda gözlerime tekrar baktığında, "Ne halt ediyoruz biz, Carla?" dedi.

Ne sorduğunu çok iyi biliyordum, ama kabul etmek istemiyordum.

Henüz değil. Yüzünü tutmaya devam ettim. "Bu gece sorulacak bir soru değil." Sözlerim bir cevap ve aynı zamanda bir yalvarıştı.

Şu anda bunu düşünme.

Sadece beni sikmeyi düşün.

Sonunda başını salladı ve yataktan kalktı. Bana uzanarak elimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı. Sonra beni kaldırdı ve banyoya taşıdı.

Tek bir hareketle, makyaj malzemelerimi üst çekmeceye kaldırdı ve beni boşalan yere oturttu. "Orada bekle," dedi diye emretti ve diğer odaya geri döndü. Geri döndüğünde, üzerinde prezervatif vardı ve sonunda bana arzuladığım şeyi vereceği düşüncesiyle içim kıpır kıpır oldu.

Karşımda durarak, "Ellerini boynuma dolan" dedi. Sesi çok sert ve boğuktu.

Yıpranmıştı.

Havoc yıpranmıştı.

Dediğini yaptım ve o da yavaşça bacaklarımı kaldırıp omuzlarına koydu. Pilates yapmaya harcadığım onca saat için Tanrı'ya şükrettim, özellikle de o kollarını belime dolayıp beni kendine çektiğinde.

Ve sonra içime girdi.

Oh. Tanrım.

İlahi bir zevk beni sardı ve vajinam onun penisi etrafında titredi.

İlk seferinde yavaşça içime girdi.

İkinci seferinde ise sertçe içime girdi.

Üçüncüsü, beni ikiye böleceğinden emindim. O kendini kaybederken ben ona sarıldım.

Daha önce yıpranmış olduğunu düşünüyorsam, beni sikmesi onu daha da parçalamaya yaradı. Her itişinde homurdanarak, daha hızlı ve daha hızlı hareket ederek ama hiç yaklaşıyor gibi görünmüyordu.

Hızla boşaldım, zihnim beyaz bir ışıkla parladı ve zevkten başka hiçbir şey düşünemedim. Havoc'un bana vurmaya devam ettiğini biliyordum ve ona hala tutunuyordum, ama farkında olduğum tek şey buydu. Uzun süre o zevk halinde kaldım.

Bana daha önce hiç yaşamadığım bir zevk vermişti ve bu son seksimiz olsaydı bile umurumda olmazdı çünkü bu her şeydi.

Bu acıdan kurtardı beni.

Nefes alabiliyordum.

Sevinç.

Her zaman içimde taşıdığım reddedilme acısı yok olmuştu.

Kısa bir süre için olsa bile, istediğim ve ihtiyacım olan her şeydi. Havoc tarafından bana teslim edildi.

"Siktir!" Boşalırken bağırdı.

Gözlerimi açtığımda, bana bakan bir duygu fırtınası gördüm. Nefesini toplayıp vücudundaki zevkin azalmasını beklerken, fırtınalı gözleriyle bakışlarımı yakaladı. Konuşmadık, sadece birbirimizi izledik.

İşini bitirdiğinde içimden çıktı ve beni makyaj masasından indirip banyodan çıktı.

Onun gidişini izledim.

Aramızda hala tek kelime bile konuşulmamıştı, ama duygular fırtınası kopmuştu.

Banyo kapısını kapatıp duşta yalnız kalabilmek için gözlerimi kısa bir süre kapattım.

Ne halt ettik biz?

Carla

Ertesi sabah saat dörtte uykusuz bir uykudan uyandım. Arkamda, Havoc'un vücudu benimkine sıkıca bastırıyordu ve kolları beni sıkıca sarıyordu.

Onun kollarından kurtulmaya çalışırken, "Uykunda konuşuyordun" dedi.

Banyo dolabında beni becerdikten sonra bana söylediği ilk sözlerdi. Duş aldıktan sonra banyodan çıktığımda odada yoktu. Onun yokluğunda içimi bir acı kapladı ama ben bu duyguyu bir kenara ittim. Onun kalbimde daha fazla yer almasına izin vermek istemiyordum. Zaten onun için hiç yer ayırmamıştım.

Yatağa gidip hemen uykuya daldım. Beni hem fiziksel hem de duygusal olarak bitkin düşürmüştü.

Kollarında hareketsiz kaldım. "Ne dedim?" Çocukken uykumda çok konuşurdum, ama bildiğim kadarıyla yıllardır yapmamıştım.

"Çoğunlukla rastgele kelimeler, ama birkaç kez babanızdan bahsettiniz."

Kalp atışlarım bir an yavaşladı, sonra hızlandı.

Hayır.

Onun kollarından kurtulup yatağın kenarına oturdum. ellerim yatağın iki yanına yerleştirilmiş, eğilmiş ve nefesimi kontrol altına almaya çalışıyordum.

Bu olamaz.

Havoc arkamdaki yatakta kıpırdadı ve elini belime koydu. "Sürekli 'hayır' diyordun, Carla." Sesinde endişe duyuyordum ve sözleri kalbime işledi.

Ona dönerek baktım. Oda karanlıktı ama perdelerin birleştiği yerden güneşin ilk ışınları sızıyordu ve onun yüzünü seçebiliyordum. "Nash'in kardeşim olduğunu sana söylemediğim için özür dilerim. En son istediğim şey, senin kulüpte sorun yaşaman."

Kaşlarını çattı. "Konuyu değiştiriyorsun."

"Hayır, sadece dün başladığımız konuşmaya devam ediyorum. Haklı olduğunu bilmeni istiyorum. Sana söylemeliydim."

Bana sanki iki kafam varmış gibi baktı. Yatakta oturarak parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Siktir, bir şeyde haklı olduğumu söyleyebilen bir kadın."

Gözlerime ulaşmayan bir gülümseme dudaklarımın köşelerine yayıldı. "Evet, ama bunun çok sık olacağını sanma. Genelde erkekler haklı olmaz."

Kıkırdadı ve sonunda çok uzun süredir yüzünde olan ciddi ifadeyi kaybetti. "Öyle derler, hayatım." Kolunu uzattı ve elini ön koluma koydu. "Baban neyin var?"

Başımı salladım. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum, Havoc."

"Bebeğim, son birkaç gündür mırıldandığın kadarıyla Birkaç saat ve o mırıldanmanın eşlik ettiği şiddetli hareketler, bana kalırsa bunu konuşmanız gerekiyor."

"Yatakta çırpınıyor muydum?"

"Neden seni bu kadar sıkı tuttum sence? Bir an beni bayılttıracak sandım." Derin bir nefes aldım.

Kahretsin.

O haklı.

"Babamı hiç tanımadım. Annem bana hamileyken terk etti. Üç çocukları vardı. Anlaşılan, annem bir gün uyandığında babam gece kaçmış."

Bu bilgiyi paylaşırken, sesinde duyduğum endişe gözlerine de yansdı. "Hiç geri gelmedi mi?"

"Hayır, hiç." Bir an durakladım. "Bu yüzden Nash bana karşı çok koruyucu. O, kardeşim ve ablam beni büyüttü. Hayatım boyunca bana babam gibi davrandı, her zaman beni korudu."

"Daha önce yanında uyuduğumda hiç böyle olmamıştın. Ne oldu da böyle oldun?"

Derin bir nefes vererek, önceki gün annemin telefonda bana söylediklerini ona anlattım. "Bunca yıl sonra, babam kısa bir süre önce annemle iletişime geçti. Hepimizi görmek istiyor." Sesim titreyerek ekledim, "Benimle tanışmak istiyor."

Havoc'un gözleri benimkileri aradı. "Annen onu görecektir mi?"

Annemin bununla uğraşmak zorunda kalacağı düşüncesi beni neredeyse boğdu. Babam onu bir kez paramparça etmişti ve o kendini yeniden toparlamıştı, ama telefonda onun ıstırabını duymuştum. Annem tanıdığım en dirençli kadınlardan biriydi, ama o telefon görüşmesinden sonra babamın onu yıkma gücüne sahip olduğunu da biliyordum. "Annem hayatında tek bir adamı sevdi, o da babamdı. Nash'in anlattığına göre, babamın onu terk etmesi onu neredeyse öldürüyordu.

Bana onu bir daha görmeyeceğini söyledi, ama lanet olsun, erkekler kadınları mahvetme ve asla yapmayacağımıza yemin ettiğimiz şeyleri yaptırma konusunda ustadırlar. Umarım kararından vazgeçmez."

Adam başını salladı ve konuşurken sesi kısılmıştı. "Evet, erkekler yapar." "Bunu yapma konusunda yeteneğin var." Daha fazla bir şey söyleyecek gibi göründü, ama kendini durdurdu ve derin bir nefes aldı.

Bir süre sessizce oturduk, her birimiz kendi düşüncelerine dalmıştık, ta ki o sorana kadar: "Onu görmek ister misin?"

Acı içimi parçaladı.

Ha

yır.

Eve

t.

Ha

yır.

Kafamı salladım.

Hâliyle.

"Hayır, beni tanımadan benden uzaklaşmayı seçen ve sonra benimle hiçbir ilgisi olmamayı seçen adamı görmek istemiyorum..." Sözlerim, kontrol edemediğim öfkeli, nefes nefese bir sel gibi döküldü.

Kalbime asla iyileşmeyecek yaralar açan adam.

Nefesim hızlı ve zor geliyordu, nefret göğsümü o kadar sıkı sarmıştı ki nefes almakta zorlanmaya başladım. Siyah bir sis

üzerime çöktüğü anda, güçlü kollar beni sardı ve sıcak bir vücuda çekti.

Koruyucu bir beden.

Ona yaslanıp nefesimi toparlarken gözyaşlarım akmaya başladı.

Parmakları saçlarımı okşadı ve dudakları alnıma değdi. Ağlarken beni tuttu, bir an bile kollarını gevşetmedi.

Sonunda ona baktığımda, bana şefkatle bakan gözler gördüm. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

O da başını salladı, hala beni bırakmıyordu. Bunun yerine beni yatak üzerine yatırdı ve vücudunu benim vücuduma doladı. "Daha fazla uyuman lazım."

Gözlerimi kapattım ve uykuya dalmaya başladım.

Beklemiş olsam da, aklımdan geçen son düşünce babamla ilgili değildi.

Havoc'taydı.

Belki bu işin nereye varacağını görebiliriz.

"Kulüp işlerini halletmem lazım."

Havoc'un yatak ucunda oturup birine mesaj yazmasını izledim. Saat yedi biraz geçe beni seks için uyandırmış ve sert ve hızlı bir sevişmenin ardından duşa girip ona katılmışım.

Telefonunu bitirince, bacaklarımı onun bacaklarının üzerine atıp kucağına oturdum ve ellerimi boynuna doladım. Gözleri çıplak vücudumda dolaştı ve inledi. "Tanrım, bebeğim, biraz giyinir misin?"

Gülümsedim. "Bu senden garip bir istek."

"İnan bana, yapacak bir işim olmasaydı, o kıyafetleri alıp yakardım."

Aramızda bir şey değişmişti. Ne olduğunu tam olarak bilmiyordum, ama onun huysuz

tutumu ortadan kalkmış ve biraz yumuşamıştı. "Yumuşak" ve "Havoc" kelimeleri birbirine uymuyordu ve bunu başka kimse fark etmezdi, ama ben fark ettim. Seks yaptıktan sonra banyodan çıkarken alnıma öpücük kondurması ve motel odasından çıkıp yolun karşısındaki kafeden bana kahve getirmesi, çünkü moteldeki kahveyi sevmediğimi biliyordu. Ayrıca, ben onun üzerine otururken başparmağını belimin alt kısmında ileri geri okşaması da öyle.

Onun kucağından kalkıp yatağın kenarında duran bornozu aldım. Bornozu üzerime sıkıca sararken, "Bugün bir süpermarket bulacağım. Bir şey ister misin?" dedim.

Ayağa kalktı ve telefonunu cebine soktu. "Biraz daha prezervatif. Bitmek üzere."

"Buradaki işin ne kadar sürer?" "Eve gitmeye hazır mısınız?"

"Hayır, ama Nash'le ilgili tüm bu olaylar yüzünden, bunu halledip yoluna devam etmek isteyeceğini düşündüm."

Bir dakika boyunca sessizce beni izledi. "Şimdilik durumu görerek hareket edelim. Ama soruna cevap vermek gerekirse, bugün işimi bitirmeyi umuyorum."

Dudaklarımı ısırdım. "Tamam."

Gözleri bana dikildi ve bir şey söylemek için ağzını açtı, ama hemen kapattı. Motelin kapısına doğru yürürken botlarının halıya çarpma sesi duyuluyordu.

Bana dönüp, "Sonra görüşürüz," dedi. Ve sonra gitti.

Yatağa oturdum ve kollarımı bedenime doladım.

Tanrı onun ne kadar çalışacağını biliyordu. Muhtemelen uzun bir gün beni bekliyordu. Babamı ve ailemi düşünmek için uzun saatler.

Zamanımı dolduracak bir şey bulmam gerekiyordu çünkü o adamı düşünmek, yapmak istediğim en son şeydi.

Havoc

Tanrım, zamanımı mı boşa harcıyorum?

Bütün gün Davey'i takip ettim, şehrin her yerini dolaştım ama King'e yardımcı olabilecek hiçbir şey öğrenemedim. Gününü kuru temizlemeye, bir kadınla öğle yemeğine, X-Box oyunları ve market alışverişine harcadı ve şu anda kütüphanede.

Lanet olası kütüphanede.

King'den henüz haber almamıştım, bu yüzden bir şey yapmanın hiçbir şey yapmamaktan daha iyi olacağını düşündüm. Onu önceki gün de takip etmiştim ama başarısız olmuşum ve King'e yardım etmenin anahtarının Davey'de olmadığını düşünmeye başlamıştım.

Belki de Jackson hakkında kirli çamaşırlarını aramam gerekecekti.

Siktir, bir şeylerde yanılmaya alışkın değildim. Davey'nin dolabında derin bir sır sakladığından emindim.

Telefonum çaldı.

Carla.

Tereddüt etmeden cevap verdim. "İyi misin?"

"Senin sevdiğim özelliklerinden biri, Havoc, laf kalabalığı yapmaman. Hemen sadede geliyorsun." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum ve bu beni sakinleştirdi. Onun için duyduğum endişenin bir kısmı azaldı. O sabah yatakta deli gibi debeleniyordu ve benim tecrübeme göre

böyle bir davranışa neden olabilecek tek şey derin duygular olabilirdi.

"Senin hakkında sevdiğim şeylerden biri de, anlamsız saçmalıklarla beni sürekli rahatsız etmemendir. Ne var?"

"Biftek mi tavuk mu?"

"Ne?" Ne demek istediğini hiç anlamadım. "Biftek mi tavuk mu istersin?"

"Biftek." Davey'nin cevap verirken kütüphaneden çıkmasını takip ettim. Park ettiği yere ters yönde yürümeye başladığında, dikkatim telefon görüşmesinden ona kaydı.

Nereye gidiyor lan?

"Tamam, biftek olsun," dedi. "Sonra görüşürüz."

"Tamam."

Davey kütüphanenin yanındaki parka girerken telefonu kapattık. Ben geride kalıp onun ne yapacağını görmek için bekledim. Park küçük bir parktı, birkaç salıncak ve oturmak için gölgeli bir masa vardı. Birkaç anne çocuklarıyla birlikte oradaydı ve Davey'nin yanlarından geçerken başka bir adam gözüme çarptı.

Ne yaptıklarını görebilmek için gözlerimi kısarak baktım.

Adam ilk konuştu, sonra Davey onun gömleğini tuttu ve onu tehdit ediyor gibi göründü, çünkü adamın yüzünde korku belirdi. Bir an sonra, ceketinden bir paket çıkardı ve Davey'e uzattı.

Bingo.

Davey kendini beğenmiş bir ifadeyle parktan çıkarken, ben yönümü değiştirdim. Diğer adamı takip ettim.

Jackson için mi çalışıyor?

Adamın Jackson'ın deposuna kadar takip ettim ve motosikletimin motorunu durdururken, Davey ile ne işi olduğunu merak ettim. Ayrıca onu dışarıda ne kadar bekleyeceğimi de merak ettim.

Saat dörde yaklaşıyordu ve Carla'ya dönmek için can atıyordum. O gece için planlarım vardı ve bu planlar, mümkün olduğunca çabuk motele dönmeyi içeriyordu. Jackson'ın deposunda bir salakla uğraşırken oturup onu beklemek gibi planlar yoktu.

Deponun kapısı açıldı ve adam dışarı çıktı.

Siktir, belki de bu iş o kadar da uzun sürmez.

Arabasına doğru yürüdü ve ben de onu takip ettim. Sydney sokaklarından geçerek yaklaşık on beş dakika uzaklıktaki küçük bir eve vardık. O eve girdikten sonra, motosikletimi park ettim ve arka tarafa doğru yürüdüm. Bakımlı bir bahçeden geçerek, sütyenlerin asılı olduğu bir arka bahçeye vardım.

Çamaşır ipinde asılı külotları görünce, ya bir kadınla birlikte yaşıyor ya da burası bir kadının evi diye düşündüm.

Dikkatli olmam gerekiyordu.

Arka kapı kilitli değildi ve kolayca eve girdim. Koridordan erkek ve kadın sesleri geliyordu ve ben onların yönüne doğru yürüdüm.

Mutfığa girdiğimde şaşkın gözler benimkilerle buluştu.

"Sen de kimsin?" Adam bana doğru ilerledi, ama kadın onun gömleğini tutup geri çekti.

Ellerimi kaldırdım. "Sakin ol dostum. Sana birkaç soru sormak istiyorum."

Kaşları kalktı. "Bunu yapmak için evime mi girdin? Kim yapar böyle bir şeyi?"

Kadının korku dolu yalvarışlarını duymazdan geldim. Onlara zarar vermek niyetinde değildim, ama bunu henüz bilmelerine gerek yoktu.

"Jackson Jones için çalışıyorsun, değil mi?"

Kadının eli ağzına uçtu ve çığlık attı, "Aman Tanrım, Paul! Bana asla öğrenmeyeceğini söylemiştin!"

Kadının kendini kaybetmeye başladığını izledim. Yüzünden gözyaşları akıyordu ve vücudu titriyordu. Onu teselli etmek için kolunu ona dolayan adama sarıldı.

Paul'un soğuk gözleri benimkilerle buluştu. "Biliyor, değil mi? Lanet olsun! Davey bana hiçbir şey söylemeyeceğine söz vermişti, ama o işe yaramaz pisliğin sözünü tutmayacağını bilmeliydim."

"Eğer öyle düşünüyorsan, ben Jackson için çalışmıyorum." Konuşmaya devam etmelerini istedim, ama fazla bilgi vermek istemedim.

Alnı çatıldı. "Peki, sen kimin için çalışıyorsun?"

"Bu bilgiyi paylaşmak istemiyorum, ama senden istediğim şey, bugün Davey'e verdiğin paketin içinde ne olduğunu bilmek."

Kaşları yavaşça gevşedi ve yüzünde rahatlama belirdi. "Hiçbir şey yok, değil mi?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Buna bahse girer misin?"

Kadın beni izlerken gözlerinden yaşları sildi. "Söyle ona, Paul. Belki bize yardım edebilir."

Paul bana uzun bir süre baktı ve ben o bakışta Yüzünde umutsuzluk vardı. Onlara ne haltlar dönüyorduydu, onu açıkça yiyip bitiriyordu. Sonunda, bir nefes verip mırıldandı, "Siktir." Boynunun arkasını ovuşturarak kadından uzaklaştı ve küçük mutfakta volta atmaya başladı. Gözleri tekrar benimkilere takıldığında, bana ihtiyacım olan şeyi vereceğini anladım. "Ben Jackson'ın sağ kolu adamlarından biriyim. Davey, Jackson'ın eski sevgilisi Marnie ile çıktığını öğrendiğinde bize şantaj yaptı. Jackson'ın bizim çıktığımızı öğrenirse çılgına döneceğini ve Marnie'ye ne yapacağını Tanrı bilir."

Haklıydı. Jackson'ın eski sevgililerini unutmadığını duymuştum. Eski sevgilisi yüzünden bir adamın penisini kestiği hikayeleri dolaşıyordu ve ben Buna inanıp inanmamak konusunda emin değildi, ama Jackson bunun doğru olabilecek kadar psikopat biriydi. "Ya da sana ne yapacağı konusunda."

O da başını salladı. "Doğru. Ama ben Marnie için daha çok endişeleniyorum."

"Jackson'dan ne kadar oldu?" diye sordum. "Yaklaşık altı ay."

"Ve yeni bir kadın mı var?"

Kız başını salladı. "Benden sonra üç kadınla çıktı ve şu ankiyle üç aydır birlikte."

Şantajı düşünürken bunu kafamda işledim. "Paketin içinde ne vardı, Paul?"

"Nakit para ve uyuşturucu."

"Siktir," diye mırıldandım. "Davey'e ödemek için Jackson'dan mı çalışıyorsun?"

Ayaklarında kıpırdanarak rahatsız görünüyordu, ama olması gerektiği kadar rahatsız değildi. Jackson onu hırsızlık için muhtemelen öldürecekti. "Davey istedi. Panikledim."

"Lütfen ona söyleme," diye yalvardı Marnie, gözleri yine korkuyla açılmıştı. "Üzgünüm, ama bu bir seçenek değil. Sizin yerinizde olsam, ve kasabadan ayrılırdım." Paul, Jackson'dan çaldığını söyleyene kadar, onların onun öfkesinden kaçabileceklerini ummuştum. Artık o umudu taşıımıyordum. Başları belaya girmişti, ama bunu kendileri yapmıştı. İnsanlar eylemlerinin sonuçlarını daha iyi düşünmeliydi.

Paul'un öfkesi patladı ve bana yumruk attı. Ama ben bunu bekliyordum ve onu kolaylıkla engelledim. Adam kavgaya etmek için yaratılmamıştı.

Onu kendime çekip, döndürdüm ve kolumu göğsüne koyarak yerinde tutmaya çalıştım. Onu sıkıca sıkarak, "Kavga edecek zamanın kalmadı, pislik. Yatağını sen yaptın, şimdi yatmak zorundasın yatmak zorundasın. Bu geceyi sana bırakacağım ama yarın sabah ilk iş olarak bu bilgiyi patronuma götüreceğim." Onu bir kez daha sıkıca sıkarak sordum: "Anladın mı?"

Onu bırakıp itekledim. Marnie'nin yanına sendeleyerek geri dönerken boğuk bir sesle, "Evet. Şimdi evimden defol git."

Memnuniyetle.

Şu anda yapacak daha iyi işlerim var.

Havoc

O gece motel odasının kapısından içeri girdiğimde saat altıya yakındı. Uzun bir gün geçirmiş olmama rağmen, Carla ile ilişkilendirmeye başladığım bir heyecan hissi içimi kaplamıştı. Yıllardır böyle bir his yaşamamıştım. Ne yapacağımı bilemedim, bu yüzden onu görmezden gelmeye çalıştım. Sorun şu ki, sakin bu hissi çok seviyorsa bunu yapmak çok zordu.

"Carla?" Banyoya doğru yürürken seslendim. Hiçbir yerde görünmüyordu.

Telefonumu çıkardım ve ona nerede olduğunu soran bir mesaj attım. Bir saniye sonra, yatağın onun tarafındaki komodinden bir mesaj sesi geldi.

Siktir.

Nerede bu kadın?

Kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı açtım. Ve onunla yüz yüze geldim.

Kaşlarımı çattım.

"Felaket! Çabuk, içeri girin, bunlar sıcak!"

Onun geçmesi için kenara çekildim ve ardından kapıyı kapattım. Alüminyum folyo ile kaplı iki yemek tabağı taşıyordu ve bunları hızla

televizyonun yanındaki masaya hızlıca boşalttı.

Bana dönerek sıırttı. "Aç mısın?"

Gördüğüm şeyin ne olduğunu anlamadığım için yine kaşlarımı çattım. Çenemi tabaklara doğru sallayarak sordum, "O ne?"

Başını yana eğdi. "Akşam yemeği. Başka ne olabilir ki?"

Ona yaklaştım. "Onu anladım ama nereden aldığını anlayamıyorum?"

Bildiğim kadarıyla motelde

restoran ve onun rahatça gidip iki sıcak tabak getirebilecek kadar yakın bir restoran hatırlamıyordum.

"Ben pişirdim." Sanki ona en aptalca soruyu sormuşum gibi cevap verdi.

"Hayatım, mutfağı olmayan bir motelde kalıyoruz ve insanların akşam yemeği pişirmek için kullanabilecekleri mutfaklar olduğunu hiç duymadım, bu yüzden akşam yemeğini *nerede ve nasıl* pişirdiğini anlamadığım için beni affet."

Anladığını fark etti ve dudaklarıyla "O" harfi yaptı. "Ah, ne demek istediğini anladım. Ev yapımı bir akşam yemeği istersin diye düşündüm, bu yüzden motel sahiplerine mutfağını kullanabilir miyim diye sordum. Çok tatlı yaşlı bir çift ve izin verdiler."

Ev yapımı bir akşam yemeği hoşunuza gider diye düşündüm.

Hatırlayabildiğim kadarıyla çok uzun zamandır ev yapımı yemek yememiştim.

Aklım çalışmaya başladı ve o günün erken saatlerinde yaptığımız telefon görüşmesini hatırladım. "Biftek mi tavuk mu?" diye mırıldandım.

O kaşlarını çattı. "Evet, biftek almıştık, hatırlamıyor musun?"

Ev yapımı bir yemek.

"Havoc?"

Gözlerimi

kırıptım.

"Biftek doğruydu, değil mi?" diye sordu. "Biftek dediğine yemin edebilirim." Başımı salladım. "Evet, biftek dedim." Sesim duygularım kadar sert çıkmıştı.

Gülümsedi ve odayı aydınlattı. "Oh, şükürler olsun, çünkü geri dönüp senin için başka bir şey pişirecek halim yok."

Hâlâ düşüncelerimi toparlamaya çalışıyordum. "Yemek yapmayı sevmez misin?" "Tabii ki hayır! Garson olabilirim ama yemek servisi yapmakla yemek pişirmek iki farklı şey.

farklı şeyler. Ayrıca, sonsuza kadar garson olmak istemiyorum."

"Dışarıda akşam yemeği yiyebilirdik, bebeğim."

Bir an durakladı. "Evet, biliyorum, ama sürekli yollarda olduğun için, sana yemek pişiren biri uzun zamandır yok herhalde.

Fast food'dan farklı bir şey istersin diye düşündüm." İki tabağı işaret etti.
"Soğumadan yiyelim."

Sonraki on dakika boyunca yemek yedik ve ben duygularımı kontrol etmek için elimden geleni yaptım. Carla saçma sapan şeyler hakkında konuşup durdu, ama ben neredeyse hiç dikkatimi vermedim. Yemek yapmaktan hoşlanmayan bir kadın için, yemek yapmayı çok iyi biliyordu. Yemekler çok lezzetliydi. Ama o yemeklerin içinde, dokunmak istemediğim düşünceler ve dokunmak istemediğim duygular vardı.

Annem. Kelly.

Yıkım ve ihanet.

Umut.

"Bu gece iyi misin? Tuhaf görünüyorsun."

Dikkatimi, endişeyle bana bakan Carla'ya geri verdim.

Çatal bıçakları masaya bırakıp başımı salladım. "Evet, kafamda bazı şeyler var."

"Konuşmak ister misin?"

Sandalyeyi geri çekip ayağa kalktım. "Hayır. Duş alacağım." O başka bir şey söylemeden banyoya doğru yöneldim.

Biraz yalnız kalmam gerekiyordu.

Kapıyı arkamdan kapatıp kıyafetlerimi çıkardım ve duşu açtım.

Sessizli

k.

Huzur.

"Havoc."

Kapı açıldı ve kendimi Carla'ya bakarken buldum, buhar küçük odayı doldurmuştu.

"Şimdi olmaz," dedim, beni rahat bırakması için

çaresizce. O ise bırakmadı.

"Evet, şimdi," diye tersledi. "Sana akşam yemeği pişirdim. Senin için zahmet ettim. Teşekkür etmek için havaya zıplamanı beklemiyorum ama en azından bir teşekkür etsen iyi olur. Yemeği beğendiğini bilmek bile yeter."

O konuşmaya devam etti ve zihnimdeki karışık anılar beni boğmak üzereydi.

İyi.

Kötü.

Yarım kalmış işler.

Bunu

yapamam.

Yine olmaz.

"Havoc!"

diye

bağırdım.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak, giydiği elbiseyi çektim. Bir an sonra, elbise, külotuyla ve sütyeniyle birlikte yerde yatıyordu. Konuşmak için ağzını açtığında, parmağımı dudaklarına bastırdım. "Konuşma."

Sesim beni saran keskin duyguları ele verdi ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Sözlerini yuttu ve sessiz kaldı.

Onu duşu çekip fayanslı duvara ittim. Ağzımı onun ağzına yaklaştıırıp dudaklarından bir öpücük çaldım.

Siktir.

Her seferinde aynı şey.

O kollarımda olduğuunda sakinlik beni sardı. Ruhumda yaşayan öfke o anlarda yatıştı ve zihnimde parlak bir ışık çıktı. Bir adama umut veren türden bir ışık.

Hissetmek istemediğim, ama artık inkar edemeyeceğim bir umut.

Çünkü onunla birlikte olduğum her lanet seferinde içimi parçalıyordu.

Ben onu öperken o benim sikimi okşamaya başladı ve ben inledim.

Bir kadın beni nasıl bu kadar iyi hissettirebilir?

Nasıl hayatıma girip kararlılığımı bu kadar kolayca yıkabilir?

Ellerim vücudunda dolaşırken öpücüğümüzü derinleştirdim. En çok hangi kısmına dokunmak istediğime karar veremediğim için her yerine dokunmaya karar verdim.

Ağzlarımız birbirinden hiç ayrılmadı.

Ellerimiz birbirimize zevk vermek için çılgınca çalışıyordu.

Ve ruhlarımız birbirimize teselli vermek için birleşti.

O benim sığınağım ve mutluluğumdu ve o anda her şeyi kucakladım.

Onun içine girdiğimde, bana yapıştı ve adımı inleyerek söyledi.

Dudaklarından çıkan adımın sesi beni kendime getirdi. "Siktir, prezervatif lazım," diye mırıldandım ve içinden çıktım.

"İkimiz de temiziz." Sözleri neredeyse yalvarır gibiydi, sanki prezervatif almam için bir dakika bile bekleyemeyecekmiş gibi.

Benim ihtiyacım da onunkiyle aynıydı. "Devam etmemi ister misin?"

O başını salladı ve ben tereddüt etmedim. Tekrar içine girdim ve onun sevdiğini bildiğim şekilde onu siktim.

Boşaldığımızda, birlikte boşaldık.

Parmaklar ete gömüldü.

Dişler deride.

Vücutlar birbirine çarpıyordu.

Kararlar bozuldu.

Carla

Havoc, banyo aynasının önünde dururken arkamdan kollarıyla beni sardı. Vücudu benimkine yapıştı. Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve karnım kıpır kıpır oldu.

"Bu, yıllardır yediğim en iyi akşam yemeğiydi," dedi, karnımdaki sıcak ve heyecanlı hissi daha da artırarak.

"Bunu anlamak için seks mi gerekti?"

"Ukala," diye mırıldandı.

Yemeği takdir etmediğini söylemek için banyoya girdiğimde, ondan böyle bir tepki almayı beklemiyordum. Gözleri benimkilerle buluştuğu anda, bir şeyle mücadele ettiğini anladım. Konuşmamamı söylediğinde, her ne olursa olsun kırılma noktasına geldiğini fark ettim. Ve içinde bir şey kırılmıştı. Bundan emindim, çünkü o andan itibaren bana bakışı hiç de eskisi gibi değildi.

Onu rahatsız eden şeyi ne kadar bilmek istesem de, Havoc zorlanacak bir adam değildi. Bir ara açılabilir diye düşündüm; sabırlı olmam gerekiyordu. Konuyu açmak yerine, "Gloria Pritchett hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Gloria Pritchett hakkında ne düşünüyorsun?"

"Gloria Pritchett de kim lan?"

Gülümsedim. "Oh, onu seveceksin. Seni tanıştırayım."

Gözlerinde şaşkınlık belirdi ve ben gülmemeye çalıştım. Havoc'un Gloria tipi bir adam olmadığına emindim, ama *Modern Family*'yi izleme ihtiyacım vardı, bu yüzden gerçeğin buna engel olmasına izin vermeyecektim. "O Sydney'de mi?" diye sordu ve ben gülmemek için dudaklarımı ısırdım.

"Hayır, o bir televizyon dizisindeki karakter." Onu televizyonun ve televizyonu açtım, ona yatağa oturmasını işaret ettim.

Bana eğlenceli bir bakış attı — bu bakışını çok seviyordum — ama tartışmadı. Televizyon kumandasını aldım ve yatağın kenarına oturarak yanına geçtim.

Birkaç saniye sonra kolunu omuzlarıma doladı ve beni kendine çekti, bu hareketinin yarattığı gülümsemeyi saklayamadım. Daha önce hiç bu kadar evcil bir şey yapmamıştık ve bunu sevdiğime karar verdim.

Bölüm henüz başlamamıştı. Reklamları izlerken Havoc, "Nash bugün telefonuma mesaj bıraktı. Ondan haber aldın mı?" dedi.

"Bana birkaç mesaj bıraktı ama ben aramadım." Ondan elimden geldiğince kaçınıyordum.

"Onu aramayacağım ama Brisbane'e döndüğümüzde onu görmeye gideceğim."

Ona bakabilmek için yerimi değiştirdim. "Gerçekten mi? Belki de beni bırakıp yoluna devam etmelisin." Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz canımı yaktı, ama Nash beni Havoc'tan uzak tutmaya kararlıysa, ona ya da kulübe sorun çıkarmak istemedim.

Söylediklerimi dinledi ama hemen cevap vermedi. "Bir erkek sorunlarından kaçmaz, Carla. Onunla konuşurum. Kulüp ile aramda sorun çıkması için buna gerek yok.

Kulüp ile aramda sorun çıkmasını istemiyorum. Bununla ilgilenmezsem, sorun çıkacaktır."

O anda televizyondan Gloria'nın sesi yükseldi ve onun dikkatini konuşmadan uzaklaştırdı. O, duyduğum en belirgin seslerden birine sahipti ve bazı insanları çıldırtsa da beni rahatsız etmiyordu.

Birkaç saniye sonra bana döndü. "Tanrım," diye mırıldandı.

Gülmemeye çalıştım. "İzlemeye devam et. Sana söz veriyorum, bu televizyondaki en komik programlardan biri. Onun sesine alışırsın."

Kaşlarını kaldırışından ikna olmadığıнын anlaşılıyordu, ama dediğimi yaptı ve programa dikkatini verdi. Hatta bölümün bir yerinde güldü bile.

Program bittiğinde, kucağına tırmandım ve bacaklarımı onun bacaklarının üzerine attım. "Teşekkür ederim."

Elleri kalçamı kavradı. "Ne için?"

"Bunu izlememe izin verdiğin için. En sevdiğim programlardan biri."

Alnında kırışıklıklar belirdi. "Bebeğim, benim izin vermeme gerek yok. Ne yapmak istiyorsan yap."

Gülümsedim. "Birkaç pislikle çıktım ve çoğunun bana ne yapıp ne yapamayacağımı dikte etmeye çalıştığına inan bana."

"Carla, sen bana hiçbir erkeğin saçmalıklarını sineye çekecek bir kadın gibi gelmiyorsun. O adamların seni kontrol etmesine izin verdiğini ciddi olarak söylemiyorsun, değil mi?"

İç çekerek cevap verdim, "Hayır, ama birlikte olduğum erkeklerin bazıları benim yapmak istediğim bir şeye ilgi duymadıklarını açıkça belirtmişlerdi ve ben de onların istediğini yapmalarına izin verdim. Bir erkeğin benim yapmak istediğim her şeyi yapmasını beklemiyorum... Sanırım söylemem gereken şey, benimle birlikte izlediği için teşekkür etmektir."

Dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Gloria olayı ilgimi çekti."

"Onun hakkında ne düşündün?"

"Seksi bir poposu ve göğüsleri var, ama o sesi beş dakikadan fazla dinleyemem."

Onun dürüstlüğünü sevdim. Kafamı yana eğerek sordum, "Ne tür dizileri seversin? Seni *Game of Thrones* ya da *The Walking Dead* tarzı bir adam olarak görüyorum."

Dudakları gülümsemeyle seğirdi. "O dizileri severim. Ya da gerçek hayattaki seri katil belgesellerini. Ne kadar şiddetli olursa o kadar iyi."

Gözlerimi ona dikip, "Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?" dedim.

Güldü ve lanet olsun, Havoc güldüğünde çok güzeldi.

"Evet, seninle dalga geçiyorum, tatlım. Çok fazla televizyon izlemem. Ama casuslarla ilgili filmleri ve dizileri severim. Aksiyon filmlerinden çok gerilim filmlerini."

"Senin hakkında bunu tahmin etmeliydim." "Neden?"

"Çünkü senin derin düşünceli biri olduğuna eminim, bu yüzden senin için aksiyon filmlerinden çok iyi bir gerilim filminin cazibesini anlayabiliyorum."

Öne doğru eğildi ve tek bir hareketle beni sırt üstü yatırdı, dizlerini bacakları arasına yerleştirip ellerini iki yanına koydu. Gözlerinde aşırı öfkeyle bana bakarak, "Aklımı karıştırıyorsun, bebeğim. Oraya girmek iyi bir fikir değil." diye homurdandı.

Bir dakika önce benimle glen Havoc yoktu, onun yerine çok iyi tanıdığım yoğun Havoc vardı. Beni kol mesafesinde tutan adam. Yüzüne uzandım ve iki elimle tuttum. "Orada bulacağım Şeyden korkuyor musun?" Nefesim kesik kesikti ve kalp atışları hızlanmıştı.

Gözleri benimkileri aradı. "Orada bulacağın Şey hoşuna gitmeyecek, Carla." Nefesimi tuttum. "Belki de bunu kendim karar vermeli."

O beni izlemeye devam etti ve ben onu yeterince tanıyıp, aklından neler geçtiğini biraz olsun anlayabilmeyi diledim. Bunun yerine, sanki hangi yöne atlayacağımı bilmediğim bir boşlukta asılı kalmış gibiydım ve onun bana bir Şey vermesini bekleyerek öylece durdum.

Herhangi bir Şey.

O ana kadar onu hiç zorlamamıştım.

Belki de zorlamanın zamanı gelmişti.

Yüzünü daha sıkı tuttum. "Eğer zihninin derinliklerine inersen, hoşuma gitmeyecek tek Şeyi söyle."

Nefesimi tekrar tuttum.

Bekledim.

Umutla.

Vücudu gerildi ve çenesi sıkıldı. Uzun bir nefes verdi.

"Kendi dedemi öldürdüm. Çıplak ellerimle. Ve bunu tekrar yapmaktan ekinmezdim." Sözleri homurtuyla ıktı. Neredeyse vahşi bir Şekilde.

Onun sözleri bizi karanlıkla boğarken birbirimize baktık. "Neden?"

Homurdandı ve üzerime çıkmak için hareket etti. "Onu neden öldürdüm ya da neden tekrar yapardım?"

"Neden tüm bunları yaptın? *Söyle bana.* Senin gstermediğin çok daha fazla Şey olduğunu biliyorum." Onun altından kurtulup önünde diz çöktüm. Elimi göğsüne, kalbinin üzerine koyarak yalvardım, "Bana kim olduğunu söyle. İçindekileri göster bana."

Söylediğim bir Şey onu kapatmasına neden oldu ve yataktan kalkıp dışarı ıktı. Kapının arpması beni sarsmıştı.

Hayır, yapma.

Yataktan atladım ve onu dışarıya kadar takip ettim. Onu, ellerini korkuluğa sıkıca tutmuş, yola bakarken buldum. Karanlık gözleri benimkilerle buluştu, ama konuşmadı.

"Neden beni içeri almıyorsun?" diye sordum, motelin önünden geçen arabaların gürültüsü gece havasını doldururken.

"Neden içeri girmek istiyorsun?"

"Tanrım, Havoc, bağlantı kurmak insanın doğasında yok mu? Lanet olsun, bedenlerimiz çoğu insanın sadece hayal edebileceği şekilde birbirine bağlandı. Neden geri kalanımız da bağlanamıyoruz?"

"Bağlanmak istemiyorum, Carla. Sadece seni sikmek istiyorum." Ağzından bu sözler çıkıyordu, ama bir an bile inanmadım.

"Saçmalıyorsun. Bir dakika bile kendine dürüst olabilirsin?"

Nefesleri hızlı ve zorlu bir şekilde gelip giderken göğsü yukarı aşağı inip çıkıyordu. "Tamam, dürüstlük mü istiyorsun? Sana dürüstlük vereceğim, ne yapacağına sen karar ver." Bakışlarını benden ayırıp birkaç saniye boyunca karanlık geceye daldı. Sonunda tekrar bana dönüp baktığında, istediğimi verdi. "Annemin babası Storm'un bir üyesiydi. Büyürken onun yürüdüğü yeri taparcasına sevdiğimi hatırlıyorum. Motosikletleri severdim, onu severdim ve Storm'u severdim. Her zaman kulübe katılacağımı biliyordum. On sekizinci doğum günümde o bana bu konuda yardım etti. Sonra beni şiddet eğiliminin övüldüğü ve teşvik edildiği karanlık bir yola sürükledi."

Konuşmayı kesip arkasını döndü. Ne yapacağımı bilemedim, birkaç saniye bekledim, sonra boşver dedim. Elimi sırtına koyduğumda kaya gibi sert bir duvarla karşılaştım.

O irkildi ve keskin bir nefes aldığını duydum. "Kulüp işleri uğruna kaç adamı incittiğimi sana anlatamam bile. Bana Havoc ismini nereden aldığımı sordun... Bu isimle çok fazla yıkım yarattım. Gerçek adım Callum, ama kulüp bana özellikle şiddetli bir gecenin ardından Havoc adını verdi," diye devam etti, gözlerine bakmadan. "Ve bunun için özür dilemiyorum, Carla. Ben artık buyum."

"Senden kendini değiştirmeni istemiyorum. Bana o şeyleri anlatmanı bile istemiyorum. Tek istediğim, bana karşı kendini açman."

Aramızda sessizlik hakim oldu ve onun duvarlarını yıkmanın gerçekten mümkün olup olmadığını merak ettim. Hayatında en az bir kadınla ilişkisi olduğunu biliyordum — bir sabah ben oradayken evine gelen sarışın kadın — ama o ilişkinin derinliğini bilmiyordum.

Belki de kendini kapatmış ve bana elinden gelenin fazlasını veremiyor.

"Büyükbabam iyi bir adam değildi." Gözlerine baktım ve orada gördüğüm acı nefesimi kesti. "İlk başta çok genç ve aptaldım, hiçbir şeyi anlamıyordum, ama büyüdükçe onun sandığım gibi biri olmadığını anladım. Onu Storm'u dolandırırken yakaladığım gün , onun gerçek yüzünü gördüm. Ve annemi, bana zarar vermemesi için yalvarırken, *kendi babası tarafından* yarı ölü dövülmüş halde bulduğum gün, geri dönüşü olmayan bir noktaya geldim." Nefes almak için durakladı. "Annem o dayaktan bir gün sonra öldü ve ben de onun canını almaktan çekinmedim."

Sözleri dudaklarından dökülürken, vücudu biraz çöktü. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı ve ben de ona bakmaya devam ettim, ona hiçbir yere gitmeyeceğimi belli etmek istedim. Storm'un nasıl çalıştığı hakkında hiçbir bilgim yoktu, ama kişisel inanç ve değerlerim sadakat, aile ve sevdiklerine göz kulak olmaya inanıyordu. Ayrıca göze göz, dişe diş ilkesine de inanıyordum. Bana veya sevdiklerime zarar verersen, benim de sana zarar vermeye hazır ol.

Genelde kelimelerle uğraşmam ama o anda aklıma hiçbir şey gelmedi. Havoc'un yaşadıklarını yaşamış birine ne söylenir ki? Bunun yerine, ona en çok istediği şeyi vermeye karar verdim: dokunmak.

Elimi uzattım, boynuna doladım ve ağzını ağzıma çektim. Dudaklarımız birleştiğinde ağzını açtı ve beni içeri aldı. Acısı aramızda akıp gitti ve ben onu daha sıkı sarıldım. O acıyı ondan asla alamazdım, ama yükünü hafifletmeye çalışabilirdim.

Ona sevgi verebilirdim.

Tanrı onun buna ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Öpücüğü bitirip alnını alnıma dayadı. "Bunu kulüp ve ailem dışında kimseye söylemedim."

"Eski sevgiline söylemedin mi? Ona da söylemedin mi?"

Başını kaldırdı ve yüzündeki somurtkan ifadeyi gördüm. "O kaltak, tam o sırada benden ayrıldı."

"Ve senin iyi olup olmadığını görmek için geri gelmedi mi?"

Kafasını salladı. "Hayır. İşimi ve tüm paramı kaybettim, Kelly de benim artık ona layık olmadığımı düşündü. Arkasını bile dönmeden gitti ve benden daha zengin başka bir adamla birlikte yaşamaya başladı. Beş yıllık bir ilişki ve ondan bir daha haber almadım. Ta ki iki yıl önce Brisbane'e dönene kadar."

Bir kadının bir erkeğe böyle bir şey yapabilmesine öfke duydum. Ve kalbim eşini, işini, servetini, annesini ve dedesini aynı anda kaybetmiş olması kırdı. Duvarlarını örmesi hiç de şaşırtıcı değildi.

"Biliyor musun... şimdi düşününce, o sabah senin evine uğradığında ona kaba davrandığını düşünmüştüm. Şimdi mantıklı geldi."

Sözlerim onun ruh halini değiştirdi. Konuştuğunda, sözleri daha hafifti ve alaycı bir ton vardı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Dudaklarımdan yavaşça bir gülümseme yayıldı. "O zamanlar sadece her zamanki pislik, "bana bulaşma" tavırlarını sergiliyorsun sanmıştım, ama şimdi farklı görüyorum."

Başını sallayarak bana gülümsemeye başladı. "Siktir, bunu nasıl yapıyorsun?"

"Neyi?"

Beni belimden tutup kendine çekti. "Öfkemin ya da içinde bulunduğum boktan ruh halimin üstesinden gelip yüzüme bir gülümseme kondurman. Yıllardır hissetmediğim bir duyguyu bana yaşatan şey."

Gülümsedim. "Ben çok yetenekli bir kadıyım. Bunu şimdiye kadar anlamış olmalısın."

Yavaşça başını salladı. "Evet, bunu fark etmeye başlıyorum, hayatım."

"Bana tüm bunları anlattığın için teşekkür ederim." Sesim yumuşaktı, ama hissettiğim duyguları yansıtıyordu. Kendisi hakkında pek çok insanla paylaşmadığı bir yanını benimle paylaşmıştı.

Parmağını dudaklarımdan üzerinde gezdirdi.

Dokunuşunda tanıdığım Havoc'tan hiçbir iz yoktu. Bu yeni bir dokunuştı.

Yumuş

ak.

Nazik.

Sevgi dolu.

Söylediklerime verdiği tek cevap buydu, ama benim için yeterliydi. Havoc'un duygularını nadiren dile getirdiğini yavaş yavaş öğreniyordum; duygularını dokunarak ifade ediyordu.

Beni yavaşça öptü, geri çekildi ve "Hala burada olduğun için teşekkür ederim" dedi.

Başka hiçbir yerde olmak istemezdim.

Dudakları dudaklarıma geri döndü ve beni motel odasına çekti. Sığınağımıza.

Acı, reddedilme ve yaraların katmanlarını soyup atmaya başladığımız yere.
Sonunda birbirimize sevgi ve kabul görme ihtiyacımızı gösterdiğimiz yere.

Havoc

"Siktir!"

King ve benim az önce paylaştığımız bilgileri sindirmeye çalışan Jackson'a baktım. Her zaman desteklediğin ve koruduğun kuzeninin seni soyduğunu öğrenmek kolay olamazdı.

Elini aramızdaki ofis masasına vurdu. "İkisini de öldüreceğim!"

"Peki Storm teslimat konusunda ne durumda?" diye sordu King.

Jackson'ın öfkeli bakışları ona yöneldi. "Aklımın ucunda bile yok!"

King hırladı. "Peki, bunu önceliklerin listesinde yukarıya almalısın.

O teslimatı yapmalısın ve çok acil." "Senin teslimatın umurumda bile değil."

King'in dikkatle kontrol ettiği öfke patladı ve sonunda kendini kaybetti. Ben bunu bekliyordum ve Jackson'ın bu sorunu umursamadığını görünce çok şaşırmıştım.

ama onun da nedenleri olduğunu düşündüm. King'in her zaman nedenleri vardı.

Hızlı bir hareketle Jackson'ın masasındaki her şeyi temizledi ve masanın üzerine atladı. Eğilerek Jackson'ın boğazına uzandı.

ve elini onun etrafına dolayarak, Jackson'ın yüzü kızarana ve nefes almakta zorlanana kadar sıkıca sıktı.

Jackson çaresizce King'i iteklerken, King bağırdı: "Sana iyi davrandım, orospu çocuğu, sokakta barışı korumaya çalıştım, ama sabrımın sonuna geldim. Bu hafta o teslimatı bize yapacaksın, yoksa bu kararını derinden pişman edeceğim." Jackson'ın boğazını tekrar sıktı. "Derinden derken, lanet olası toprağın derinliklerinden demek istiyorum." Jackson'ı bıraktı ve botunu göğsüne dayayarak onu yere itti. Masadan atlayarak yanına çömeldi. "Ve seni alt edemeyeceğimi sanıyorsan, beni ciddi şekilde hafife alıyorsun."

Jackson, King'e öfkeyle baktıktan sonra sonunda başını salladı. "Teslimatı yapacağım," diye tükürdü. "Şimdi benim mülkünden defol."

King'in dudakları, çılgın gözlerine uyan şeytani bir sırıtışa dönüştü. Ayağa kalkarak, "Benim için zevk olur," dedi. Bunun üzerine dönüp çenesini bana doğru salladı. "Görünüşe göre bugün iyi bir gün olacak, Havoc."

Onu bisikletlerimize kadar takip ederken, "Neden benim yardımımı istedin, pek anlamadım. Bana kalırsa, bensiz de işleri halledebiliyorsun" dedim.

Bana dönüp yine sırıttı. "Ne zaman yardıma ihtiyacım olacağı belli olmaz. Ayrıca Davey'nin ondan çaldığını ortaya çıkaran sendin. Bizi kurtaran sendin kardeşim."

Başımı salladım. "O bilgiye ihtiyacın yoktu, King. Hala neden Jackson'ı kendin halletmedin anlamıyorum. Sokaklarda barışı sağlamak gibi saçmalıklar senin söyleyeceğin sözlere benzemiyor."

"Evet, Storm'un şu anda herhangi bir karmaşaya ihtiyacı yok diyelim. Bir sürü sorun var ve mümkün olduğunca çok insanı tarafımızda tutmamız gerekiyor. Kulüp evine geri dönecek misin, yoksa bu iş halloldu diye Sydney'den ayrılıyor musun?"

Sırıttım. "Şehre geldiğimde görüşürüz. Şimdi işim var."

O da gülümsedi. "Bir kadın mı var? Erkekler kadınları düşündüklerinde yüzleri böyle olur."

Bisikletime ulaştığımda, "Bugün beni ararsan, cevap bekleme" diye cevap verdim.

Çenesini bana doğru kaldırdı. "Git yemek ye dostum. Bir dahaki sefere ihtiyacımız olduğunda görüşürüz."

Beş dakika sonra motele dönüyordum. Önümüzdeki yirmi dört saat boyunca dünyadan uzaklaşıp Carla'yı her şekilde sikmeyi planlıyordum.

Telefonuma gelen mesaja baktım.

Yvette: Babamın durumu iyi değil. Bir an önce eve gelmelisin.

Ben: Yine kalp krizi mi geçirdi?

Yvette: Doktorlar henüz emin değil. Eve gel, Havoc.

Ben: Hemen geliyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Carla, dikkatimi tekrar kendisine çekerek.

Üç saat önce motele dönmüştüm ve o zamandan beri tüm dikkatim onda idi. Kahve içmek istediği için kafeye gitmiştim ve mesaj geldiğinde yeni dönmüştüm.

"Eve gitmeliyiz, hayatım. Babam iyi değil."

Yataktan kalktı, güzel yüzü endişeyle çizgilenmişti. "Nesi var?"

Ona kahveyi uzattım. "Kalbi. Yıllardır kalp problemi var ve az önce yine kalp krizi geçirmiş olabilir."

"On dakika içinde hazır olabilirim, sorun olmazsa. Hızlıca duş alıp eşyalarımı çantama atayım."

Onun endişesi ve hemen çıkmaya hazır olması soğuk kalbimi ısıttı. Onu kendime çekerek fısıldadım, "On dakika, ha?"

Ellerini göğsüme koydu ve beni nazikçe itti. "Ne? O kadar çabuk hazırlanamayacağımı mı düşünüyorsun?" Yüzündeki yüzündeki öfke ifadesini çok sevdim. Çok ateşli olabiliyordu ve bu beni tahrik ediyordu.

"Şey, banyoda sonsuza kadar vakit geçirebilen bir kadın için..."

Beni keserek kollarımdan kurtuldu. "O cümleyi tamamlama. Eğer beni tekrar istiyorsan, tabii."

Onu belinden yakaladım ve kendime doğru çektim. "Bebeğim, istediğimi elde etmenin bir yolunu bulamayacağımı düşünüyorsan, yeteneklerimi küçümsüyorsun."

"Ve yeteneklerinin benimkilerle boy ölçüşebileceğini düşünüyorsan, kendini kandırıyorsun."

Tanrım, sikim taş gibi olmuştu. İnleyerek onu bıraktım ve mırıldandım, "Git. On dakikan var."

Yine yaklaştı ve elini kasıklarımın üzerinde gezdirdi. "Bence önce bunu halletsek iyi olur. Sertleşmiş halde bu kadar uzun süre binemezsin."

Tam benim tarzım bir kadın.

Böyle bir meleği hak edecek ne yaptığımı bilmiyordum. Hepimizin bir bağı ihtiyacı olduğunu söylerken haklıydı. Ben bunu yolun bir yerinde unutmuştum.

bir yerlerde unutmuşum. Bunun sonu nereye varacaktı kim bilir, ama bana vermek istediği her şeyi alacaktım.

Carla

Hayal kırıklığıyla evimin kapısından içeri girdim.

Havoc ile geçirdiğim son birkaç gün, hayatımdan kaçış olmuştu. Eve dönmek, işimi kaybetmenin ve derslerimden kalmanın sonuçlarıyla yüzleşmem gerektiği anlamına geliyordu. Aynı zamanda Havoc ile olan yolculuğumda yeni bir dönüm noktasıydı.

Bana açılmaya yeni başlamıştı. Brisbane'e dönüp ayrı yollara gitmek, bunun sonu anlamına gelebilir.

"Carla!" Annem mutfığa girdiğimde beni selamladı.

Havoc hemen arkamdaydı, eli belimdeydi ve annemin bakışlarının hızla benden ona kaydığını gördüm. Beni kucaklarken, "Demek Nash'i çılgına çeviren adam bu" diye mırıldandı.

Onun kollarından kurtulup Havoc'un yanına geri adım attım. Eli belime kayınca gülümsedim. Onun dokunma ihtiyacını seviyordum. Ben de aynı ihtiyacı duyuyordum

Aynı ihtiyacı ben de duyuyordum. Elimi onun elinin üzerine koyarak, "Anne, bu Havoc. Havoc, annem Linda." dedim.

Serbest elini anneme uzattı ve annem elini sıktı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Linda."

Annem herkese eşit davranan bir kadındı, ancak Nash'in öfkesini kışkırtan Havoc'a nasıl tepki vereceğini bilemiyordum.

Ancak endişelenmeme gerek yoktu. Dudaklarında parlak bir gülümseme belirdi. "İçeri gelin, oturun. Uzun yolculuktan sonra çok yorgun olmalısınız."

"Anne, Havoc muhtemelen eve gitmek istiyor, o lanet olasıca..."

Elini belime sıkıca dolayarak sözümü kesti, "Acele etmiyorum.

Yvette şu anda her şeyi kontrol altında tutuyor."

Kahretsin.

Bunu beklemiyordum.

Annem mutfak masasında otururken kahve yaptı. Havoc sakın görünüyordu, ben ise bacağıma sallayarak oturuyordum, annem benim görüştüğüm biriyle tanıştığında hiç bu kadar gergin olmamıştım.

"Nash, kulüp üyesi olduğunu söyledi," dedi annem, önümüze fincanları koyarken.

O da başını salladı. "Teşekkürler, evet. Kulübün çevresinde büyüdüm ve on üç yıldır üyeyim."

"Ama Brisbane kulübüne bağlı değilsin, değil mi?"

"İki yıl önce göçebe olmaya karar verdim. Artık ihtiyacım olan yere gidiyorum."

Kaşları çatılmış, alnı kırıışmıştı. Onun onu tanımaya ve kulübün nasıl işlediğini anlamaya çalışmasını çok sevdim. "Yani tüm Avustralya'yı dolaşıyorsun

Avustralya'yı mı geziyorsun? Ne iş

yapıyorsun?" İçeceğimi

neredeyse boğazıma

kaçırıyordum.

Havoc'un gerçek tarzında, sorular onu hiç rahatsız etmedi. "Evet, ülkenin her yerine. Kulüpler, üyelik sorunlarını veya işleri için tedarikçi sorunlarını çözmek için beni arıyor. Çoğunlukla bu tür şeyler."

Gözünü yakaladım ve sırtışıma gizlemeye

çalıştım. Beni görmezden geldi.

"Oh, tamam, o zaman işinde iyi olmalısın, madem her yerden seni arıyorlar," dedi annem.

Öksürdüm. Konuyu değiştirmek için, "Babamdan başka haber var mı?" dedim.

Hüzün gözlerini kapladı. "Geçen gün uğradığından beri yok."

Ne?

"Uğradı mı? Seni aradığını sanıyordum."

"Hayır, benimle konuşmak için buraya geldi. Telefonda sana söylemiştim."

Öfke içimde kabardı ve onu kontrol edemedim. "Hayır! Buraya gelemez! Umarım bir daha gelmemesini söylemişsindir."

Masadan uzanıp elini nazikçe koluma koydu. "Söyledim. Hazır olduğumuzda onunla iletişime geçeceğimizi söyledim."

Havoc'un eli masanın altında dizime kondu ve bacağımı sıktı. Dönüp baktığımda, endişe dolu gözlerle bana baktığını gördüm. Derin bir nefes alıp, bacağımdaki elini tutup sıkıca sıktım. Onun desteği beni sakinleştirdi.

Anneme dönüp başımı salladım. "İyi. Ve bil ki, onunla asla iletişime geçmeye hazır olmayacağım."

Annem anlayışla başını salladı. "Biliyorum, bebeğim. Ama fikrini değiştirirsen, seni tamamen destekleyeceğimi ve neye ihtiyacın olursa yanında olacağımı bilmeni istiyorum."

Ön kapı gürültüyle kapandı ve dikkatimizi konuşmadan kopardı.

"Havoc!" Nash mutfaka doğru ilerlerken sesi evin her yerinde yankılandı.

Öfkeli gözleri bir an sonra benimkilerle buluştu, ama bakışlarımı kısa bir süre tuttu ve sonra tüm dikkatini Havoc'a verdi.

"Nash," dedi Havoc, kardeşimin karşısına geçerek. Her zaman tetikte olan vücudu her zamankinden daha fazla gerildi ve boynundaki damarları atmaya başladı.

Oh, lanet olsun.

"Ne halt ediyorsun annemin mutfağında oturmuş kahve içerek?" diye sordu Nash.

Annem araya girdi. "Nash..." ama o onu keserek devam etti.

"Hayır!" diye bağırdı. "Onun bu evde olmaya hakkı yok."

Ayağa kalktım. "Tanrım, Nash, hangi yüzyılda yaşıyorsun sen? Ben kendi kararlarını veren yetişkin bir kadını ve Havoc bu evde olmaya hakkı var çünkü o benimle birlikte ve burası *benim* evim."

Nash'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne demek seninle birlikte? En son bana söylediğinde, bu sadece eğlenceydi. İkinizin gerçekten birlikte olduğunu düşünmemiştim."

Havoc'un derin sesi hepimizin sesini bastırdı. "Nash, bunu dışarıda konuşalım. Bu seninle benim aramda."

Öfkeli bakışlarımı ona çevirdim. "Hayır, bu üçümüzün arasında, Havoc!"

Karanlık gözleri benimkilerle buluştu ve başını salladı. "Evet, öyle, ama şimdilik Nash ve benim halletmemiz gereken bazı işler var. Yalnız kalmamız lazım." Söylediklerinin kesin olduğunu belirten bir tonla konuştu. Tartışmanın faydasını bilmediğim için onları bırakıp gittim.

Ve ikisinin de bu olaydan zarar görmeden kurtulması için dua ettim.

Havoc

Nash'in yumruğu yanağıma çarpmadan önce kapıdan zar zor çıkabildik. O yumruğu ona ben attım, ama bu onun alacağı son yumruk olacaktı.

"Carla'nın yanına yaklaşmak istemiyorum!" diye bağırdı, damarları şişmiş ve yumrukları tekrar saldırmaya hazırdı.

Nash'i kavga modunda görmüştüm ve çok tehlikeliydi. Adımı boşuna almamıştım ve o da bunu hatırlamalıydı. Ancak beni engelleyen iki şey vardı: kulübün kardeşliği ve Carla.

"Artık çok geç, Nash. Ayrıca, kendi kararını verecek yaşta olduğunu söylerken haklı." Nefes almaya odaklandım ve doğal kavga içgüdülerimi kontrol altında tutmaya çalıştım.

"Senin aileme gelip bana nasıl yönetilmesi gerektiğini söylemene *ihtiyacım* yok." Gözlerinde birçok kez gördüğüm vahşi bakış vardı ve ilk yumruğunun sadece ısınma olduğunu biliyordum. Nash daha yeni başlıyordu.

"Sana karşı dürüst olmaya çalışıyorum. Demek istediğim, Carla ile aramızdaki ilişkinin şimdiye kadar bitmiş olacağını düşünmüştüm, ama bitmedi. Bitmesine daha çok var. Ne yapman gerekiyorsa yap, ama ben senin yerinde olsam, kız kardeşinin bu konudaki duygularını dikkate alırdım. Onunla kavga etmek onu senden uzaklaştırır."

Bir yumruk daha attı ama onu engelledim ve karnına yumruk attım. O toparlanırken, onu başından tutup yakalayabilmek için hareket ettim. Ama o çok hızlıydı ve dirseğini karnıma sapladı. Nefesim kesildi, geriye sendeledim ve bir sonraki hamlemi düşünmeye çalıştım.

Nash pes etmedi. Yumruklarını savurarak üzerime geldi. Her birini kaçarak ve eğilerek atlattım, sonunda yüzüne sert bir yumruk atarak onu yere düşürdüm. Ama o yerde kalmadı. Birkaç saniye içinde ayağa kalkıp devam etmeye hazırды.

Başka bir kavga olsaydı, kendimi tamamen verip, bu kavgayı çok severdim. Nash, layık bir rakipti. Ama onunla kavga etmek istemiyordum. O ise, fikrini kabul ettirmeye kararlıydı.

Bana yumruk üstüne yumruk atmaya devam etti. Bazılarını yedim, bazılarını ise engelleyebildim. Ter içinde, kanlar içinde ve hırpalanmış halde, en az on dakika boyunca kavga ettik. Ama ikimiz de pes etmiyorduk.

Sonra telefonum çaldı. Yvette'in zil sesiydi ve bu ses dikkatimi o kadar dağıttı ki Nash son bir yumruk atıp beni neredeyse bayılttı. Kanlı burnum ve vücudumda yayılan acıyla çimlerin üzerinde uzanmışken, o bana öfkeyle baktı. "Kız kardeşimi rahat bırak yoksa ikimizin başı büyük belaya girer."

Oturup onun gitmesini izledim. Annesi evinin ön kapısından çıkarken, Carla da dışarı çıkmaya çalıştı.

"Oraya çıkmayacaksın," diye emretti Nash.

"Çekil önümden Nash! Beni istediğimi yapmaktan alıkoyamazsın." Birkaç saniye karşı karşıya kaldılar, sonra Carla onu iterek geçti. Yüzünü göremiyordum ama içeri girmeden önce onaylamadığını gösteren homurtularını duyabiliyordum.

Carla dehşet içinde bana geldi. "Kahretsin, yüzün berbat durumda. İçeri girip mendil falan getireyim, burnun kanıyor."

."

Elini uzattım ve bileğini tuttum. Kafamı sallayarak, "Hayır, gömleğimi kullanacağım" dedim. O itiraz etmeden, ayağa kalktım ve gömleğimi yırttım, böylece kanın her yere sıçramasını engelleyebilecektim.

"Ona kazanmasına izin mi verdin?"

Gülerek, "Hayır. Telefonum dikkatimi dağıttı. Muhtemelen iyi oldu, Yoksa hala burada kavga ediyor olurduk." Cebimden telefonumu çıkardım ve Yvette'in bıraktığı sesli mesajı dinledim.

Carla kaşlarını çattı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, beni aramak istememişti herhalde. Sesler çok karışık geliyordu ve bana söylenmiş gibi gelmedi."

"Neden bu kadar garip davranıyorsun?"

Serbest kalan elimle onu kendime çektim. "Kız kardeşin telefonda yalamak istediği amcıklar hakkında konuşurken, bu biraz tuhaf."

Gözleri yaramazlıkla parladı ve güldü. "Kedi sevgisi Caldwell ailesinin özelliği olmalı."

Vücudum acı içindeydi. Burnumdan kan akıyordu ve yüzümün bazı kısımlarının şişmeye başladığını hissedebiliyordum. Hasta babama gitmem gerekiyordu, ama o anda tek gördüğüm ve duyduğum Carla'ydı. Bir kez daha, uzun süredir gri olan dünyamı onun aydınlattığını fark ettim.

Nash ve kulüp ile olan sorunlarımı neredeyse unutmuştum.

Neredeyse.

"Çok geç kaldın," diye mırıldandı Yvette, biraz sonra babamın mutfağına girdiğimde. "Yüzüne ne oldu öyle?"

Kanama durmuştu ama yüzümde kurumuş kan olduğunu biliyordum. Şişliğin yanı sıra morluklar da vardı muhtemelen. "Fikir ayrılığı."

"Tanrım. Ne tür bir fikir bu kadar kavgaya değer olabilir ki?" Sözler ağzından çıkar çıkmaz, yüzünde bir anlayış belirdi ve ekledi: "Kahretsin, bu bir kadın yüzünden miydi?"

Kız kardeşim başımın belası olabileceğinden bu konuyu kapatmak için buzdolabına gidip dondurucudan buz aldım. Buzları havluya sararak yanağıma bastırdım.

"Hay sıçayım, öyleyse!" diye devam etti. "Lütfen bu kadın Brisbane'de yaşıyor ve sen de orada kalacaksın, söyle."

Elimi kaldırıp başımı sallayarak susmasını işaret ettim. "Sadece babamdan konuşabilir miyiz? O nasıl?"

Bana gözlerini kısarak baktı. "Bu konunun sonuncusu olduğunu sanma. Babamın göğsünde şiddetli ağrılar var ve tansiyonu çok yüksek. Çok endişeleniyorum ama o hiç umursamıyor gibi görünüyor."

"Nasıl yani?"

“Doktora gidip muayene olmayı reddediyor. Hayatının geri kalanını hastanede geçireceğini söyleyip duruyor. Onu ikna etmen lazım, yoksa beni dinlemiyor, onu arabaya bindirip götürmen gerek.”

Onun sözlerini düşünürken, kapı çalındı ve ardından, “Yvette, en fazla on dakika sürer demiştin, bebeğim” diyen sesin sahibi kadın koridordan geçip mutfaka girdi. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, gözleri fal taşı gibi açıldı. “Oh, pardon, misafiriniz olduğunu fark etmedim.”

Kıçımı mutfak tezgahına dayadım ve bir bacağıma diğerinin üzerine attım. “Sen bak. Ben beklerim,” dedim ona bakarak. Uzun kahverengi saçları, muhteşem kıvrımları, dolgun dudakları ve kız kardeşimin asla çekici bulmayacağı bir kadınsı havası vardı. Ancak, birbirlerine bakışlarından anlaşıldığı kadarıyla, onlar birlikteydiler. Yvette, cinselliğini genç yaşta kabullenmiş, yüksek sesli ve gururlu bir lezbiyendi ve kadınsılığını abartmazdı. Vücudu kaslıydı ve saçları kısa ve diken diken kesilmişti. En sevdiği şeyler arabasıyla uğraşmak ve her türlü ekstrem sporu denemektir.

sporları denemektir. Eve dalan kadın, dökümlü kırmızı bir elbise giymişti ve makyajı ve saçlarıyla sanki bir moda dergisinden çıkmış gibi görünüyordu. Kesinlikle Yvette’in tipi değildi, ama öğrendiğim şey, bazen “tipimiz”in hiç de düşündüğümüz gibi olmadığıdır.

Bana gülümseyerek baktı, bu da Yvette ile arasındaki bir başka önemli farktı. Kız kardeşim çoğu zaman kimseye gülümsemezdi. Elimi tutarak, “Merhaba, ben Gillian” dedi.

Elini sıktım ve onu hemen sevdim. Yvette için taze bir soluktu ve belki onun sert kenarlarını yumuşatırdı. “Havoc.”

Daha önce bana gülümsediğini düşünüyorsam, adımla duyunca yüzü daha da aydınlandı. “Yvette’in kardeşi!” diye bağırdı. “Seninle tanışmak için can atıyordum.”

“Ne zamandır çıkıyorsunuz?”

Yvette kaşlarını çatı. “Havoc,” diye azarladı. “Ağzından çıkanlara dikkat et.”

Kahretsin, Gillian onu çoktan değiştirmişti. Daha önce ağzımın lafına hiç takılmazdı. Kız kardeşimin ağzı çoğu zaman benimki kadar küfürlüydü.

Gillian onu duymazdan geldi. “Yaklaşık bir aydır görüşüyoruz. Bir yarışta tanıştık.”

"Yarış mı?" Karşımda duran kadını hiçbir yarışta hayal edemiyordum.

"V8'ler, Havoc," diye kısa bir sesle cevap verdi Yvette. Gözlerinde, "Bize bir dakika müsaade eder misiniz?" derken benden tartışma istemediğini gösteren bir bakış vardı.

Oradan uzaklaştım. "Görünüşe göre kadınlar konusunda mahremiyet isteyen tek kişi ben değilim," diye mırıldandım ve onları bırakıp tuvalete girip temizlenmek için ayrıldım. Koridora dönmek üzereyken, arkama dönüp, "Kime yanlışlıkla aradığına dikkat etmelisin, kardeşim. Az önce kadınlar hakkında bir şeyler duydum ve kadınları ne kadar sevsem de, senin birini yaladığını duymak hoşuma gitmedi," dedim.

Gillian, Yvette bana öfkeyle bakarken, kahkahasını bastırmak için elini ağzına kapattı. Bana "göt" diye dudaklarını oynattı, ben de omuz silktim. Bu ailede, aldığı kadar vermek gerekiyordu ve ben ondan çok şey almıştım. Fırsatını bulduğumda ona bir darbe indirmek adil bir şeydi.

"Neden doktora gitmiyorsun baba?" Duş alıp yüzümü temizledikten sonra babama sordum. Nash bana iyi yumruklar atmıştı ve gözümden biri morarmış ve şişmişti. Babam beni mor gözlerle görmeye alışkındı gözlerimi görmeye alışık olduğu için, gözlerimin morluğuna aldırış etmedi ve bana soru sormadı.

Onu oturma odasındaki koltuğunda televizyon izlerken buldum. Yüzündeki boş ifade beni korkuttu. Pek bir şeyden korkmazdım ama babamın ölmesi bunlardan biriydi. Birbirimizi ne kadar sinirlendirse de, her zaman yakın olmuştuk. Bisiklet sevgisini benimle paylaşmıştı. Motosikletçi değildi ama tamirciydi ve eski bisikletleri restore etmeyi severdi. Babam bana motosikletler hakkında bildiğim her şeyi öğretmişti ve motosikletlere olan sevgim, kendi motosiklet tamir işimi kurmama neden olmuştu. İşyerime uğrayıp saatlerce benimle vakit geçirdiği güzel anılarım vardı.

"Doktor istemiyorum, Havoc." Boş bakışları değişmedi ve bana uzun süre dikkatini vermedi. Bunun yerine televizyona geri döndü ve izlediği polisiye diziyeye devam etti.

Sinirlenerek televizyonun yanına gidip kapattım. "Yvette farklı düşünüyor gibi, neden gitmek istemediğini bilmek istiyorum."

Kaşlarını çattı ama cevap verdi. "Göğüs ağrısı için spreyim var ve tansiyonum da bir süredir yüksek. İlaç kullanıyorum. Başka yapabilecekleri bir şey yok, evlat."

"İlaçlar işe yaramıyorsa, muhtemelen senin için yapabilecekleri başka bir şey *vardır*. Beni dinle, bu öğleden sonra seni Dr. Bennett'a götüreyim."

"Hayır."

Siktir.

"Baba..."

Ayağa kalkarak sözümü kesti: "Hayır dedim. Kararımı saygı göstermelisin."

O odadan çıkarken telefonumu çıkardım. Doktora gitmeyi reddederse, lanet olası doktoru ona ben getirirdim.

Carla

"Havoc ile aranızda ciddi bir şey mi var?"

Annemin sorusunu düşünürken önümdeki kupanın üzerine yazılan kelimeleri parmağımla takip ettim. Havoc gittikten sonra Nash ve ben büyük bir tartışma yaşadık ve o evden çıkıp gitti. Ben gözyaşlarına boğulmuştum ve beni teselli eden annem olmuştu. Nash ile kavga etmekten nefret ediyordum. O, bu çılgın hayatta benim dayanağımdı ve onu kendimden uzaklaştırmak istemiyordum, ama hayatımda kendi şartlarımla başarılı olmak ya da kendi hatamla başarısız olmak için zamana ihtiyacım vardı. Nash, her şeyi mahvetmemi engellemek için çaresizce uğraşıyordu ve bunu anlıyordum, ama beni bırakması gerekiyordu.

"Onu seviyorum anne. *Gerçekten* seviyorum ve bunu hiç beklemiyordum. O, kendimi aşık olabileceğimi düşündüğüm türde bir adam değil, ama aşık olduğumdan eminim. Ancak bu ilişkinin bir geleceği olup olmayacağı konusunda emin değilim."

"Neden o, aşık olacağını düşündüğün türde bir adam değil?"

İç çektim. "Sadece istikrarlı birini istiyorum. Beni hayal kırıklığına uğratmayacak birini."

Ve her zaman eğitilmiş, iyi bir işi olan bir erkek bulacağımı düşünmüştüm. Havoc ise şehir şehir dolaşan bir göçebe. Bunu istikrarlı bulmuyorum."

"Baban eğitilmiş ve iyi bir işi vardı," dedi yumuşak bir sesle ve ben onun ne demek istediğini anladım.

"Biliyorum."

"Bir erkekte senin için önemli olan tek şey bunlar mı, tatlım? Eğitim ve gelir mi?" Sesinde yargılama yoktu. Sadece bir soruydu. Annem, bir ikilem içindeyken danışabileceğin en iyi kişilerden biriydi, çünkü sorunu konuşarak çözüme ulaşmanı sağlardı.

"Hayır, şimdi fark ettim." *Havoc'un iyi yanlarını gördükten sonra.* "Beni ilk sıraya koyacak ve beni değiştirmeye çalışmayacak bir erkek istiyorum. Beni her zaman koruyacak biri. Dürüstlük de önemli ve güvenebileceğim bir erkek istiyorum."

Gülümsedi. "Aramak için iyi özellikler."

"Evet, bence bunlar eğitim ve gelirden bile daha önemli."

Kafasını sallayarak kabul etti. "Kesinlikle. Sence Havoc sana bunları verebilir mi?"

"Evet." Onunla bir ilişki kurmayı düşündükçe kalbim hızla çarpmaya başladı. Brisbane'de yaşamaması dışında her şey mükemmeldi. Aslında hiçbir yerde yaşamıyordu. Bu çok büyük bir sorun olacaktı.

Tanrım.

Neden her şey bu kadar karmaşık olmak zorundaydı?

Bu da aklıma şunu getirdi... "Babanla ne yapacaksın? Yani, onu hayatına geri alacak mısın?" Evet demesinden korkuyordum, ama bilmem gerekiyordu.

Gözlerinde beliren ifade, iç çatışmasını ele veriyordu. Annem her zaman çok duygusal ve kolay affedici biriydi. "Bence o hasta."

"Ee?" Biz hasta olduğumuzda hiç umursamamıştı. Bizi kontrol etmek için hiç geri gelmemişti, o halde onun hasta olması kararını neden değiştirsin ki?

"Carla, ben babanı yıllar önce kalbimden çıkardım. Orada bir daha asla bir yeri olmayacak, ama çocuklar için endişeleniyorum. Hepinizin onun size verdiği acıyla barışmanızı istiyorum. O acıyı içinizde saklayıp dışarı çıkmasına izin vermemek, hayatınızın geri kalanında sizi yiyip bitirecektir."

Onun önerdiği şeyi düşününce göğsüm sıkıştı. "Onu affetmemizi mi söylüyorsun?"

"Bağışlamak senin için, onun için değil." Gözleri ve sesi bana kabul etmem için yalvarıyordu, ama ben asla kabul edemezdin.

Sandalyeyi geri iterek, “Onu affetmeme gerek yok. Benim ihtiyacım olan şey, onun gitmesi ve bir daha geri gelmemesi.” dedim. Öfkeyle yatak odama doğru yürüdüm.

Anneme değil, babama.

Onunla asla karşılaşmam.

Bir saat sonra, uyumaya çalışmaktan vazgeçtim. Uzun yolculuktan sonra çok yorgundum ama zihnim dinlenmiyordu.

Ve Havoc'u özledim.

Telefonumu çıkardım.

Ben: Sikini özledim.

Hemen cevap verdi.

Havoc: O da seni özledi.

Ben: Bence ona istediğini vermeliyiz.

Havoc: Önümüzdeki birkaç saat meşgulüm ama ondan sonra tamamen senin.

Ben: Baban iyi mi?

Havoc: Henüz emin değilim. Doktor yakında gelecek.

Ben: Umarım iyi haberlerdir. Sonra konuşuruz.

Havoc: Sonra ararım, bebeğim.

Kahretsin. Şimdi çok azdım.

Uyumak için hiçbir umut yoktu ve Havoc'un işten çıkmasına saatler vardı, ben de Velvet'e yüz bakımı için randevu alabilir miyim diye bakmaya karar verdim. Daha önce hiç iş yerine gitmemiştim ama bana evde yüz bakımı yapmıştı ve her seferinde çok rahatlamıştım.

Onu aradım ve şanslıydım, bir iptal olmuştu ve bana yer ayarlayabilirdi. Mükemmel.

Kızlar arasında vakit geçirmek tam da ihtiyacım olan şeydi.

"Ona aşık oldun, değil mi?" Velvet, Havoc'la yaptığım seyahatle ilgili tüm sorularını yanıtladıktan sonra sordu. Yüz bakımımı bitirmişti ve bir sonraki randevusu gelene kadar vakit geçiriyorduk. Çalıştığı salon o gün çok yoğun değildi, bu yüzden sohbet etmek için bolca vaktimiz vardı.

"Evet. Ve Nash onu öldürmeye hazır, sanırım."

"O cümlede '*bence*' olmamalı. Onu öldürmeye hazır. Ama sadece Havoc'un tehlikeli olduğuna ikna olduğu için."

"Velvet, o bana karşı tehlikeli değil. Onun pek kimseye göstermediği bir yanı var. Keşke Nash bu konuda bana güvenseydi."

"Sana güvenmiyor, Carla. Sana şiddet uygulamayacağını nereden biliyorsun? Nash'in anlattıklarına göre, Havoc bir anda çıldırıp kendini kaybedebilir."

Sesimi alçaltmak için öne eğildim. "Detaylara girmek istemiyorum, ama seks yaparken ondan bir şey istedim ve o reddetti. Bir kadına asla böyle bir şey yapmayacağını söyledi. O iyi bir adam, Vi."

"Tanrım, ne tür şeyler?"

"Bana acı vermesini istedim. Bazen acı beni tahrik ediyor, ama o bununla ilgilenmedi."

O benim söylediklerimi sindirmeye çalışırken, salonun ön kapısı açıldı ve Madison içeri girdi. Nash aracılığıyla birkaç kez tanışmıştım ve onu sevmiştim. Storm'un adamlarından biri olan Jason Reilly ile evliydi ve kulüp başkanının kızıydı. Bizi görünce gülümsedi ve . Bir dakika sonra ikisi de bize katıldı.

"Selam Carla, nasılsın?" Madison, kocaman çantasını yere bırakıp yanımdaki sandalyeye otururken beni selamladı.

"İyiym. Sen nasılsın?"

Roxie araya girdi, "Ona motorcu sevgilisinden sor." Velvet ve benim Havoc hakkında konuştuğumuz her şeyi dinlemişti ve söyleyecek birkaç şeyi vardı. Storm erkeklerini ve otoriter tavırlarını pek sevmiyor gibiydi.

Madison'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hangi motorcudan bahsediyorsunuz? Her şeyi anlatın."

Roxie'ye sert bir bakış attım. Onu gerçekten seviyordum, ama bu konuşma olmasa da olurdu. Madison'ın Havoc hakkında ne düşündüğünü Tanrı bilir ve ben bunu duymak istemiyordum.

"Havoc Caldwell," diye cevapladım.

O ıslık çaldı. "Vay canına, şehre mi döndü? Havoc'u yıllardır görmedim. Ben geri döndüğümde şehirden ayrılmıştı. Annesinin vefatını ve eski sevgilisiyle yaşadığı tüm sorunları duyduğuma çok üzüldüm."

"Onunla bir ay kadar önce tanıştım, babası hasta olduğu için buraya geri dönmüş."

Madison kaşlarını çatdı. "Ölmüyor, değil mi? Havoc için çok büyük bir darbe olur, iki ebeveynini de bu kadar kısa sürede kaybetmek."

"Bilmiyorum. Bugün babasını doktor muayene edecek."

Velvet de söze karıştı. "Onu çok iyi tanıyor musun, Madison?"

Soruyu düşünürken çenesini yumruğuna dayadı. "J ve Havoc eskiden yakındı, bu yüzden onunla biraz zaman geçirdim. Onu gerçekten severdim. Eski motosikletleri tamir ederek iyi bir iş yapıyordu ve o zamanlar iyi bir hayatı olduğunu düşünüyordum. Kelly ile istikrarlı bir ilişkisi vardı ve hepimiz evleneceklerini, çocukları olacağını ve sonsuza kadar mutlu yaşayacaklarını düşünüyorduk

. Ama görünüşe göre işinde bir sorun çıktı ve iflas etmek zorunda kaldı. Ondan sonra Kelly onu terk etti. Sonra annesi öldü. J, kafayı yediğini söyledi. Her şeyi bıraktı. Herkesi hayatından çıkardı ve sonunda kasabayı terk etti. İşinin ne olduğunu hep merak ettim çünkü o zamana kadar çok başarılıydı. Havoc her şeye sahipti."

"Vay canına," dedi Velvet. "Belki de Nash onun hakkında tamamen yanlışlıyor." Madison kaşlarını çatdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Lanet olası kardeşim Havoc'un tehlikeli olduğunu düşünüyor ve onunla hiçbir ilişkim olmasını istemiyor," diye cevapladım.

"Şey, ben pek bir şey söyleyemem. Onun kulüp meselelerini halletmesiyle ünlü olduğunu biliyorum ve onu bir kez iş başında gördüm, oldukça korkutucuydu, ama biliyor musun? J ve Nash'i de iş başında gördüm... aslında Scott'ı da gördüm ve onlar da oldukça korkutucu, bu yüzden Nash'in böyle söylemesi biraz ikiyeüzlüce."

"Çok iyi bir noktaya değindin," dedi Roxie.

"Nash, Carla'nın kendi gözünde hata olabilecek bir şey yapmasından korkuyor," dedi Velvet.

Madison başını salladı. "Anlıyorum, ama bunu unutmamı lazım."

"Aynen öyle," dedim. Madison'a rastladığım için çok mutluydum. Bize bazı yararlı bilgiler vermişti ve Velvet'in bunları Nash'e iletip ona tekrar mantıklı davranmasını söyleyeceğini umuyordum.

Havoc

Hayatta hangi noktada pes edersin?

Son iki yıldır bu soruyu kafamda defalarca tekrarlamıştım. Henüz kesin bir sonuca varamamıştım. Babamı doktorla konuşurken izlerken, onun için katalizörün ne olduğunu merak ettim. O pes etmişti. Bundan emindim, ama neden?

Annemin ölmesi miydi?

İki yıl boyunca tek başına yaşamış olması mı? Sağlığının kötüye gitmesi mi?

Yoksa başka bir şey mi?

Doktor yanıma geldi. "Onu hastaneye yatırıp gözlem altında tutmak istiyorum.

Muhtemelen sadece bir gece, hayati fonksiyonlarını takip edebilmek için. Sürekli göğüs ağrısı beni endişelendiriyor."

"Peki tansiyonu?"

"İlaçlarını ayarlamamız gerekecek. Hastane en iyi seçenek. Hemen ambulans çağırayım."

"Onu ben götürebilirim."

"Biliyorum, ama bu acıyla onu gözlem altında tutmak istiyorum."

Babam bana pis bir bakış attı. "Lanet olası hastaneye gitmek istemiyorum."

Ona karşı sabrım taşıtı. Doktoru beklerken öğleden sonra neredeyse tüm gün benimle tartışmıştı ve artık onun ne istediğini umursamıyordum.

"Gidiyorsun," diye bağırdım ve onu işaret ettim. "Bu konuyu tekrar tartışmayacağım." Bunun üzerine yatak odasına girdim, dolabından gece çantasını çıkardım ve içine birkaç giysi ve tuvalet malzemesi attım. Sonra çantayı alıp ambulans için hazır olarak ön kapının önüne attım.

"Havoc," dedi Yvette, benim çok sert davrandığımı düşündüğünü belli eden bir ses tonuyla. "Onu bir doktora götürmeni istediğimde, bütün öğleden sonrası onunla kavga ederek geçirmeni istememiştim."

Ona inanamadan baktım. "Peki, ne olacağını sanıyordun? Yaşlı adam inatçıdır, tartışmadan onu oradan çıkarmamız imkansızdı." oraya götüremezdik."

"Sadece ona biraz daha yumuşak davranabilirdin, hepsi bu."

"Bana güven, bütün öğleden sonra ona yumuşak davrandım." Derin bir nefes aldım. "O pes etti ve bu hiç hoşuma gitmiyor."

Kaşlarını çattı. "Neyi pes etti?"

"Hayat." Bu düşünce beni öfkeye boğdu ve parmağımı ona doğru uzattım. "Onun pes etmesine izin vermeyeceğim. Her lanet günün her dakikasını onunla tartışarak geçirmek zorunda kalsam bile umurumda değil, o buradan gitmeyecek."

Onun cevabını beklemeden, babamın koltuğuna oturduğu yere geri döndüm. Odaya girdiğimde bana öfkeyle baktı ama onu görmezden geldim. Onun yanındaki koltuğa, annemin *koltuğuna* oturdum ve kararımı kafamda pekiştirdim.

Babamın yaşadığı her şeyi atlatmasını sağlayacaktım.

Bir ebeveynimi daha zamanından önce kaybetmeyi reddediyordum.

Esneyerek boynumun arkasını ovuşturdum. Saat dokuzu biraz geçmişti ve hastaneden çıkmak üzereydim. Babam derin uykundaydı ve hemşireler ona bakacaklarını söylediler.

Carla'dan haber almamıştım, bu beni şaşırttı. Ancak, bana ihtiyacım olan alanı verdiği için çok memnun oldum.

Bisikletime oturdum ve ona bir mesaj attım.

Ben: Uyanık mısın?

Carla: Evet. Baban nasıl?

Ben: Hastaneye kaldırdılar ama durumu iyi.

Carla: Sevindim.

Ben: Seni görmek istiyorum.

Carla: Sikim hala seni özlüyor mu?

Ben: Öyle bir şey.

Mesajı hemen gelmedi, ben de onu aradım. "Felaket," diye mırıldandı telefonda.

"Uykulu gibisin."

"Yorgunum. Sen de çok yorgun olmalısın."

"Yorgun falan değilim. Bu gece yatağında sana ihtiyacım var."

Konuşmadı ve hâlâ hatta mı diye merak ettim. "Carla?"

"Buradayım. Bana ihtiyacın olduğunu söylediğini hatırlayamaya çalışıyordum. Bu sözlerin hoşuma gitmişti." Uykulu sesi, dinleyince doyamayacağım seksi bir sese dönüşmüştü.

"Seni almaya geleceğim."

"Sen çok ısrarcı bir adamsın. Senin sikinin istediği şeyi ben de çok istiyorum, seks için enerjim var mı emin değilim, belki yarın görüşsek daha iyi olur."

Telefonumu daha sıkı tuttum. "Bu gece seks istemiyorum, melek."

Yine sessizlik, sonra, "Gel beni al."

Tanrıya şükür.

Carla'yı yatakta kendime daha sıkı çektim. Sırtı bana dönüktü ve kolumla onu sıkıca tutuyordum. Yüzümü bir anlığına saçlarına gömdüm ve "Bu gece saçını neyle yıkadıysan, her zaman onunla yıka" dedim.

Vücudu kahkahayla hafifçe titredi. "Çok otoriterisin," diye mırıldandı, neredeyse uykuya dalmak üzereydi.

Elimle göğsünü kavradım. "Bu özelliğimi çok seviyorsun."

Bana karşı kıvrıldı. "Seks yok, Havoc. Çok yorgunum."

"Bebeğim, sikimi pantolonumda tutabilirim, ama sana sarılmam lazım, yoksa göğüslerin elimden kayar."

Eli benimkinin üzerine geldi ve orada tuttu. "Senin bu yanını seviyorum."
"Uyu. Dinlenmen lazım, çünkü yarın sabah seni yorgun düşüreceğim."
Hiç bu kadar hızlı uykuya dalmamıştım.

Siktir.

Bilincimi geri kazandığımda inledim.

"Saat kaç, hayatım?" Carla eliyle sikimi okşarken sordum. Yatak odası zifiri karanlıktı. Saatin sabah üçten fazla olamayacağını düşündüm.

Eğilip kulağıma fısıldadı, "Bilmiyorum. Tek bildiğim, yanında uyumak beni deli gibi azdırıyor ve bu sikini, sen 'lütfen' demeden önce içime almam lazım."

"Siktir," diye mırıldandım ve elimi hareket ettirerek onu üstüme çekip üstüme çıkmasını sağladım.

Hiç vakit kaybetmedi. Amını sikimin üzerine indirirken ellerini göğsüme koydu ve zevkini inleyerek ifade etti.

"Tanrım, bu kadar ıslak mı uyandın yoksa kendini mi bu hale getirdin?" "Bebeğim, bu kadar ıslak uyandım, ama hepsi senin sayende."

Onun beni becermesine izin verdim, ta ki orgazm olacağına emin olana kadar. Sonra onu sırt üstü çevirdim ve ağzıma aldım. Onun içine boşalmadan önce kendimi tatmin etmem imkansızdı.

Parmakları saçlarımin arasına girip beni sıkıca kavradı, ben de onu yalarken. Tanrım, hiç bu kadar lezzetli bir am tatmamıştım. Onunla tanışmadan önce aç bir adamdım ve bunun farkında bile değildim.

Bacaklarını kaldırıp omuzlarıma dayadım ve ağzımı sertçe ona bastırdım. Dokunuşlarımla kıvranıyordu, tepkisi beni daha da sertleştiriyordu. Onu izlemek istediğim için dudaklarımla amından çekip parmaklarımla onu sikmeye başladım.

O muhteşemdi.

Gözlerim ışığa alıştı ve o boşalırken her santimini içime çektim.

Parmakları çarşafı tırmalıyordu.

Zevk vücudunu sararken sırtı kavisleniyordu.

Yana dönmüş, yanağını yatağa dayamış, yüzünü yukarı doğru kaldırmış, boynunu bana göstermişti.

O kadar ıslaktı ki. Elim ve yüzüm onunla kaplıydı.

Boşaldıktan sonra gözlerini açtı ve bana uzun, seksi bir gülümseme attı. Parmağını kıvrarak, "Buraya gel" diye fısıldadı.

Ellerimi iki yanına koyarak üzerine çıktım ve yüzümü eğdim, dudaklarımız neredeyse birbirine değiyordu. "Tadın çok güzel. Tatmak ister misin?"

Dudaklarını yaladı ve ağzımı kendine çekti. Dillerimiz birbirine dolandı ve kendi tadını alırken inledi. Bu beni çok tahrik etti. Öpüşürken, sikimi amının üzerinde gezdirdim ve içine girdim. Ama tamamen değil.

"Havoc," diye homurdandı ve bacaklarını bana doladı. "Tamamen içime girmeni istiyorum."

Gülümsedim. Kahretsin, kendime engel olamadım. Benden her zaman daha fazlasını istemesini seviyordum. Sonuna kadar girerek, "Mutlu musun?" dedim.

"Şimdi mutluyum," diye cevapladı, kasları etrafımda kasılırken.

Onun küstahlığı beni çılgına çevirdi ve bileklerini tutup kollarını yatağın üzerine açarak onu yere sabitledim. İçinden çıkıp sertçe içeri girdim. O çığlık atarken, "Daha sert mi istiyorsun?" diye sordum.

"Evet." Cevabı daha çok yalvarış gibiydi.

Çekildim ve tekrar sertçe içine girdim, gözlerini kapatıp bana yapışana kadar tekrar tekrar.

Onu sikerken vücutlarımız tek vücut gibi hareket ediyordu. Sert ve kaba.

Boşaldığımızda, birlikte boşaldık ve bu çok güzeldi.

Sonunda Carla ile seksin yepyeni bir deneyim olduğunun farkına vardım.

Sadece zevk değildi.

Bundan çok daha fazlasıydı.

Carla

Havoc'un evinin önünde arabasından inen kadına baktım. Onun eski sevgilisiydi. Ön kapıya doğru ilerliyordu ve Havoc mutfakta hastaneden telefonla konuşuyordu.

Kapıyı çaldığında, kapıyı açmaktan büyük zevk aldım. Geniş gözleri ve şaşkınlığı günümü güzelleştirmek için yeterliydi. Hatta, lanet olası ayımı güzelleştirdi. "Yine sen," dedi alaycı bir şekilde. Gözleri evin içine bakmak için hızla hareket etti.

"Evet, yine ben. Üzgünüm, adını unuttum."

Unutmamıştım.

Bunu bilmesine gerek yoktu.

"Kelly," diye karşılık verdi ve beni iterek geçmeye çalıştı. Ben de onu ittim.

Bu eve girmesi mümkün değildi.

"Havoc meşgul," dedim ve ekledim, "Aslında yeni seks salıncağımızı kuruyor. Mesajını iletebilir miyim? Hayır, boş ver. Havoc sana bir daha görmek istemediğini açıkça söyledi." Ona el salladım ve kapıyı yüzüne kapattım.

"Çok etkileyiciydi." Havoc'un sesi arkamdan geldi ve dönüp baktığımda, kollarını göğsünde kavuşturmuş, beni eğlenerek izliyordu.

Gülümsedim. "Bu oldukça eğlenceliydi. Geçen sefer bize karıştığı için hak ettiğini buldu."

Kaşlarını kaldırdı. "Seks salıncağı mı?"

Ben cevap veremeden Kelly kapıyı yumrukladı. "Havoc! İçeride olduğunu biliyorum. Bana aç."

Yüzünde bir anlık sinirlilik belirdi ve kapıya doğru birkaç adım attı. Kapıyı açarak, "Sen hariç herkes için buradayım. Şimdi defol git." dedi.

Onun sözlerini sakınmaması hoşuma gitti. Ayrıca kalbini parçalayan kadına karşı dik durması da hoşuma gitti. Bana henüz çok şey anlatmamıştı ama bunu anlamak için yeterliydi.

"Cidden onu bana tercih mi ediyorsun? O senin tipin bile değil." Sözleri acımasızdı ve onun tipinden neyi kastettiğini merak ettim.

"Benim tipimin ne olduğunu nereden biliyorsun? Ayrıralı iki yıl oldu. O zamandan beri çok şey değişti." Öfkesi onu sarmıştı ve ben onun öfkesinin hedefi olmadığım için mutluydum.

"Tip değişmez," dedi. Tanrım, hiç pes etmiyordu.

"Ne fark ettim biliyor musun Kelly? *Bu hafta* fark ettim ki, bir kadının olmamasının sebebi, pusulamın tamamen bozuk olmasıydı. Beni yanlış *tipe* yönlendiriyordu. Tanrıya şükür, bir gece hiç gitmediğim bir bara uğradım. Tam da benim tipimi buldum ve o bir melek. Şimdi çekil de kapatayım. Bu lanet kapıyı aç ve gidip karıma, onun için yeterince iyi olmadığımı karar veren açgözlü bir kaltak olduğun için ne kadar minnettar olduğumu göster.

Kapıyı yüzüne çarptı ve bana döndü, yüzü kararlı bir maske gibiydi. Sözleri kalbimi hızla çarptırdı. Benim hakkımda. Vücudumu sıcaklık kapladı ve ona gülümsedim.

Onun sözlerinden sonra ne söyleyeceğimi bilemedim. Aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Bu cümlelerde çok fazla 'siktir' var."

Gözleri beni öyle bir yoğunlukla izliyordu ki, kadınsı yanlarım sevinçle dans etmeye başladı. "O 'siktir'ler sorun değil mi?"

"O 'siktir'lere bir şeyim yok."

"Peki ya az önce söylediğim diğer her şey?"

Onun alanına adım attım, böylece vücutlarımız birbirine değdi. "Oh, az önce söylediğin her şeye fazlasıyla katılıyorum. Özellikle de bana ne kadar minnettar olduğunu gösterdiğin kısma..."

Dudakları dudaklarıma yapıştı ve bana ne kadar minnettar olduğunu göstermekten daha fazlasını yaptı.
Cenneti kapıma getirdi. Yine.

Havoc beni eve bıraktıktan sonra hastaneye gitti. Çalışmalarımı ve yeni işimi düşünmeye başlamam gerekiyordu. Hayat planım birçok yönden değişmişti ve tüm bunları kafamda çözmek için biraz yalnız kalmak istiyordum. Havoc günü babasıyla geçirmeyi planlıyordu. Beni daha sonra arayacağına söz verdi.

"Sen misin, Carla?" Annem ön kapıyı açtığımda seslendi. "Evet."

Onu mutfakta yavaş pişiriciyi doldururken buldum.

"Az önce genç bir adam seni görmeye geldi. Seni okuldan tanıdığını ve seninle bir iş fikri hakkında konuşmak istediğini söyledi." Bana adının ve numarasının yazılı olduğu bir kağıt uzattı.

"Vay canına," diye mırıldandım kağıtta yazan ismi okurken. Anneme bakarak, "Bu adam benden bir yıl üstteydi ve işini bitirince kendi tasarımı işini kurmuş. İşleri iyi gidiyor. Çok iyi. Acaba bana iş teklif etmek için mi geldi?" Bu, en azından sorunlarımdan birinin cevabı olabilir.

"Nash de bu sabah seni görmeye uğradı." "Kahretsin.

Ona nerede olduğumu söyledin mi?"

"Senin için yalan söylemeyeceğim, Carla. Ona gerçeği söyledim."

"Anladım. Bugün onu görmeye gideceğim. Ona benim bakış açımı anlatmaya çalışacağım."

"İyi fikir. İstersen onu akşam yemeğine davet et. Yeterince yemek var."

"Havoc da gelirse yeter mi?" Kadın başını salladı. "Tabii ki."

Ona bir öpücük verdim ve masadan araba anahtarlarımı aldım. "Bugün kimlerin geleceğini sana haber veririm," dedim ve arabama doğru yürürken söz verdim.

daha sonra kimlerin geleceğini haber veririm," diye söz vererek arabama doğru yürüdüm.

Umut içimi kapladı. Belki Nash'i Havoc'a bir şans vermesi için ikna edebilirdim. Görüşmeye devam etmek için onun onayı gerekmiyordu, ama bu herkesin hayatını kolaylaştırırdı.

Storm kulüp binasına vardığımda J beni selamladı. Ben otoparka girerken o içeri giriyordu. Durup beni bekledi.

"Selam, J."

"Nash'i mi arıyorsun?"

Binaya bakarak başımı salladım. Buraya nadiren gelirdim. "Evet, içeride mi diye bakar mısın? Ben burada beklerim."

İçeri girmem için işaret etti. "Dışarıda beklemene gerek yok."

Başımı salladım. "Onunla konuşmak istiyorum ve bunu özel olarak yapmanın en iyisi olduğunu düşünüyorum."

"Merak etme. Ben gidip onu bulayım."

Birkaç dakika sonra Nash, yüzünde sert bir ifadeyle bana doğru yürüdü.

"Selam," dedim, sesimde dostça bir ton tutmaya çalışarak. "Annen bu sabah seni görmek için aradığımı söyledi mi?" Evet, kızgındı.

"Söyledi. Zaten seni görmeye gelecektim. Konuşmamız gerek." "Bu konudaki tavrımı biliyorsun, Carla."

Umudum sönmüştü.

Bu, düşündüğümünden daha zor olacaktı.

Bakışlarımı indirdim ve yere bakarak kendimi toparlamaya çalıştım.

Düşüncelerimi topladım. Bu doğru bir şekilde ortaya çıkmalıydı çünkü onun fikrini değiştirmek için tek bir şansım olduğuna emindim.

Çenemi tuttu ve yüzümü kaldırdı. Her şey başladığından beri ilk kez, yüzünde şefkat gördüm. "Konuş benimle." Sesi yumuşamıştı ve bunun nereden geldiğini bir an merak ettim, ama üzerinde fazla durmak istemedim. Bunun ne kadar süreceği sadece Tanrı bilirdi.

"Babamın bizi terk etmesi ve benimle hiçbir şey yapmak istememesi bende çok büyük bir güvensizlik yarattı, Nash. Eminim bunun farkındasın, ama bunun ne kadar derin olduğunu bilmiyorsun. Uzun zaman önce kendime, asla babamız gibi bir adamla birlikte olmayacağıma söz verdim. İyi bir adam, beni asla hayal kırıklığına uğratmayacak, istikrarlı bir adam istedim. Sorun, kendimi buna layık görmememdi, bu yüzden sürekli yanlış erkekleri seçtim. Havoc'la tanıştığımda, dürüst olmak gerekirse, bunun sadece kısa süreli bir ilişki olacağını düşünmüştüm. Hayat planımda bir motorcu yoktu, alınma."

Dikkatle dinleyen adam, başını salladı.

"Havoc'un benim için şiddet dolu ve tehlikeli olduğunu söylediğini biliyorum ve elbette onun öfkesini gördüm. Ama bana hiç şiddet uygulamadı. Hatta tam tersini yapmak için elinden geleni yaptı. Ayrıca bana başka hiçbir erkeğin göstermediği bir dürüstlük gösteriyor. Beni saygı duyuyor ve kim olduğumu değiştirmemi istemiyor. Ve beni çok koruyor." Bir şey söylemesini bekleyerek durakladım, ama o konuşmadı, ben de devam ettim: "Nash, beni başka erkeklerle gördün. Biriyle çıktığımda çoğu zaman berbat durumda olduğumu biliyorsun. Şu anda berbat durumda mıyım? Mutsuz ve güvensiz görünüyor muyum?"

Tepkisini ölçmek için onu yakından izledim ve yüzünde bir çatışma gördüğüme yemin edebilirim. Ama sonunda şöyle dedi: "Carla, Havoc'u benim kadar uzun süredir tanı mıyorsun ve onun yaşadığı zorlukları görmedin.

Ben onu tanıdığımı sanıyorsun ama tanı mıyorsun. Şu anda sana tüm bunları veriyor olabilir ama hepimiz biliyoruz ki ilişkiler en iyi davranışlarla başlar. Bu uzun sürmez."

Ağzım açık kaldı. Orada durmuş, ona karşı dürüst olmuştum ve karşılığında tek alabildiğim bu muydu? "Söylediklerimi durup düşünmeye bile razı değil misin?"

Çenesi sıkıldı. "Düşündüm, ama bu hiçbir şeyi değiştirmez."

"Aman Tanrım, beni sinirlendiriyorsun Nash! Her zaman en iyisini sen bilirsin.

Sana söyleyeyim, bu konuda en iyisini sen bil miyorsun."

O sertleşti. "Onu görmeye devam edeceksin, değil mi?" Başımı salladım. "Hayır."

"Siktir, Carla. Erkekler konusunda hiç öğren miyorsun. Sadece tekrar incinmeni istemiyorum."

"Seni çok iyi anladım. Eğer bana zarar verirse, bunun sorumluluğunu üstlenirim. Ama en azından onu taciz etmeden bu ilişkinin nereye varacağını görmemize izin verir misin?"

Orada öfkeyle duruyordu ve ben onun benimle tartışmaya devam edeceğinden emindim. Ama sonunda parmağını bana doğrulttu ve "Sana tek bir gözyaşı bile dökerse, o adam öldü demiş olursun" dedi.

Bunun üzerine arkasını dönüp gitti. Ben, söylediklerine şaşkınlık içinde olduğum için olduğum yerde kalakaldım. İçeri girmeden önce, "Akşam yemeği annemde. Sen ve Velvet de davetlisiniz" diye bağırdım.

Arkasını dönmedi, durmadı, sadece başını salladı ve "Geliriz" dedi.

Havoc'un da davetli olduğunu söylemeyi unuttum.

Bu gece ya hepimiz için büyük bir başarısızlık ya da yeni bir başlangıç olacak.

Havoc

"Bu gece geldiğiniz için teşekkürler. Babanız siz olmadan da iyi olacak, değil mi?" Carla, akşam yemeği için annesinin evine girerken dedi.

"Evet, Yvette bu gece hastanede onunla birlikte. Kulüp evine gitmeden önce günün çoğunu onunla geçirdim. Bugünlük benden yeterince çekmiş." Doktorlar ilaçlarını ayarlamakla meşguldü, bu yüzden memnun kalana kadar onu eve bırakmayacaklardı. Babam, hastanede kaldığım için hala bana kızgındı.

"Uh, sana bir şey itiraf etmeliyim," dedi, koridorda ilerlememizi durdurarak. . Mutfaktan sesler geliyordu ve bana ne söyleyeceğinden oldukça emindim.

Kaşlarımı kaldırdım. "Devam et."

Dudaklarını ısırıp kendinden emin görünmeye çalışarak, "Nash burada. Gelmeyeceğinizi söyleyebilirsiniz diye söylemedim. Bence bu gece, aranızdaki sorunu aşmak için bir fırsat olabilir." kelimeleri gergin bir şekilde döküldü ve ben gülümsememek için kendimi zor tuttum. Farkında olmadığı şey, onunla aynı odada olmak söz konusu olduğunda neredeyse her şeye evet diyeceğimdi. İnkâr etmeye çalışabilirdim, ama onunla ilgili konularda

“Umutlanma, tatlım. Nash istediğinde inatçı bir pislik olabilir. Ama ben en iyi halimde olacağım.”

Elini uzattı ve gözümün yanındaki morluğa nazikçe dokundu. "Tanrım, bunu bir daha yaparsa onu kendim döveceğim."

Gülümsedim. "Bundan şüphem yok."

Elimi tutarak, "Tamam, hadi yapalım" dedi.

Elini sıktım ve herkesin bulunduğu mutfağa onu takip ettim. Odaya girdiğimizde, tüm gözler bize çevrilince konuşmalar kesildi.

"Carla. Havoc." Carla'nın annesi ikimize gülümsedi ve onların yanına oturmamızı işaret etti. Nash'in gözleri benimkilere takıldı ve ben çenemi kaldırdım, ama tek yanıt olarak onun bakışları devam etti.

"Nash," dedi Carla alçak sesle ve bunun ona bir uyarı olduğunu anladım. O da sadece ona bir bakış attı.

Linda'yı selamladım, o da Nash'in kız arkadaşı Velvet'i tanıttı.

Sonra mutlu bir aile gibi davranmaya çalıştık.

"Seni aramaya gelen genç adamla görüştün mü?" Linda, akşam yemeğini servis ederken Carla'ya sordu. Rozbif ve sebze pişirmişti ve bu, günümün en güzel anı olabilirdi. Diğer güzel an ise Carla'nın annesinin çok cana yakın olmasıydı.

"Evet!" diye bağırdı Carla ve ben de onun heyecanını paylaştım. Gün içinde pek konuşma fırsatımız olmamıştı, bu yüzden ne hakkında olduğunu hiç bilmiyordum. "Bana iş teklif etti."

"Ne işi, canım?" diye sordum.

"Jack ve ben aynı üniversiteye gittik ve çeşitli projeler için yaptığım tasarımları çok beğenmiş. Kurduğu yeni şirkette tasarımcı olarak çalışmamı istiyor. İnternet üzerinden bir iş. Hemen başlayabilirim, yarın tasarımlara başlayacağım. En güzel yanı, evden çalışabileceğim."

"Harika, Carla," dedi Velvet, ona gülümsayarak. Nash'in kadını beni şimdiye kadar çok etkilemişti. Beni hiç şikayet etmeden karşılamış ve Nash bana sızlanmaya başladığında onu dizginlemeye çalışmıştı.

"Okul nasıl gidiyor?" diye sordu Nash.

Carla'nın yüzündeki gülümseme kayboldu. "O dersi gelecek dönem tekrar alacağım, ama pek istemiyorum çünkü muhtemelen aynı öğretmenim olacak."

O pisliğin adı geçince sinirlerim gerildi. Ona birkaç kez onun bilgilerini sormuştum ama beni oyalayıp Nash'in yardım edeceğini söylemişti. Ama Nash'e de vermediğinden emindim. "Aynı öğretmeni alırsan, onunla konuşacağım."

"Bu konuda Havoc'a katılıyorum," dedi Nash, beni çok şaşırtarak. "Bu konuyu açmışken, bana onun adını vermelisin. Ona haddini bildirmek istiyorum."

Carla'nın yüzüne gülümseme geri döndü. "Vay canına, ortak bir yanınız var. Kim tahmin edebilirdi, ha, Nash?"

O somurtarak cevap vermedi.

"Hadi, soğumadan yiyin," dedi Linda, ben de bu bilgiyi Carla'dan öğrenmeye karar verirken.

Linda harika bir aşçıydı. Kızartma, hayatımda yediğim en lezzetli kızartmalardan biriydi ve bu çok önemliydi çünkü annem de harika bir aşçıydı.

Yemeğin tadını çıkarmam, dışarıdan sanki bahçede biri varmış gibi yüksek bir gürültüyle kesildi.

Nash ve ben sandalyelerimizi geri çekip aynı anda ayağa kalktık. Bana attığı bakışı görmezden gelip onu arka kapıdan dışarı takip ettim.

"Orada kalın ve dışarı çıkmayın," diye kızlara omzunun üzerinden emretti.

Arka bahçede ışık yoktu ama çok gürültü vardı. "Kesinlikle burada biri var," dedim.

"Ben hallederim, Havoc. Sen içeri gir, kızlara göz kulak ol."

"Aptal olma, Nash," diye mırıldandım, onun tavırlarından bıkmıştım.

Aniden durdu ve bana dönünce neredeyse ona çarpıyordum. "Bu gece buraya gelerek ne halt ettiğini sanıyordun bilmiyorum. Ve *bu*" — aramamızı işaret etmek için kollarını yana doğru salladı — "kadınlarıma kendi başıma bakabilirim. Hayatım boyunca bunu yaptım ve yapmaya da devam edeceğim. Özellikle de sen kız kardeşimi mahvettiğinde." Elini göğsüne vurdu. "Onun için her zaman parçaları toplayan benim. Ve seni uyarıyorum, onu mahvedersen *seni* mahvederim."

Aynı şeyi kız kardeşim için de söylerken ona kızamazdım. "Eğer onu mahvedersen, bana gel. Çünkü bana yapacağın her şeyi hak etmiş olacağım. Carla benim için önemli, Nash, ve bunu mahvetmemek için çok çalışacağım."

"Senin için *önemli* mi? Senin için her şey olmalı ve yakın gelecekte bunun olacağını göremiyorsan, bu ilişki daha başlamadan bitirmelisin." Mutsuzluğu karanlıkta bile hissedilebiliyordu.

"Bunun olacağını görebiliyorum."

Sözlerim onu şaşırttı, gözlerini kırptı ve ağzını kapattı.

Kendimi açıklamaya karar verdim. Bunu hiç kimse için yapmazdım, ama Nash'in benden ve Carla'dan uzaklaşmayı düşünüyorsa buna ihtiyacı olduğunu hissettim. "Kelly ile olan geçmişimi biliyorsun, yani şunu da biliyorsun

O beni mahvetmeden önce, o ilişkiye her şeyimi verdim. Mutlu olması için ihtiyacı olan her şeyi ona buldum. O zamanlar, şimdiki gibi pislik biri değildim. Hayatın ve hayatın önüme çıkardığı engellerin beni yolumdan saptırmasına izin verdim ve kalbimin soğumasına izin verdim. Carla'yı tanımak beni değiştirdi ve gözlerimi açtı. Hayattan tekrar daha fazlasını istiyorum. Ve bunu Carla ile istiyorum."

Söylediğim bir şey onu çok etkilemiş olmalıydı. Sürekli yüzündeki somurtkan ifade kayboldu. "Tek şansın var. Eğer bunu mahvedersen, ikinci bir şans vermeyeceğim. Carla verebilir, ama ben vermeyeceğim."

Uzun bir nefes verdim ve başımı salladım. "Kabul ediyorum."

Evin yanından gelen bir hışırtı sesi dikkatimizi dağıttı ve Nash o yöne doğru koştu, ben de peşinden gittim. Umarım kim oysa yakalarız. İkimizin de öfkemizi ondan çıkarmak için bir fırsatı iyi değerlendiririz diye düşündüm.

Evin köşesini dönüp ön bahçeye çıktığımızda, ön kapının ışığı alanı aydınlattı ve Jackson Jones'tan çalan adam Paul ile yüz yüze geldiğimde dehşet beni sardı. Carla'yı boğazına bıçak dayamış ve gözlerinde saf kötülük parlıyordu.

"Siktir!" diye bağırdı Nash ve onlara doğru bir adım attığında, ben uzanıp onu geri çektim. Bu benim sorunumdu ve ben halledecektim.

"Hey, pislik," diye bağırdı Paul bana. "Nasıl bir duygu? Sevdiğin birinin hayatının tehdit edilmesi? Çünkü sen bana bunu yaptın! Hayatımı elinden aldın ve mahvettin."

Ellerimi kaldırarak yavaşça ona doğru ilerledim. "O benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Ona ne istersen yap."

Carla'nın gözleri korkuyla büyüdü.

Sözler ağzımdan çıkarken boğazımda düğümlendi. Onun kulağına nasıl geldiğini ancak tahmin edebiliyordum, ama Paul'un bana zarar vermek istediğini ve onun için hiçbir önemi olmadığını düşündüğünü varsayarak, onu bırakacağını umuyordum.

Kaşları kalktı ve boynundan az miktarda kan aldı.

Siktir.

O acı içinde kıvranırken, kalbim parçalandı.

Onu incitmesine izin veremezdim.

"Ona zarar verme!" Nash gürledi ve beni iterek önüme geçti. Linda ve

Velvet kapıdan çığlık attılar ve bir an sonra,

Velvet ön merdivenlerden aşağı koştu. Nash onu durdurmaya çalışırken bir an dikkatini kaybetti. Carla'yı oradan uzaklaştırmak için çaresizce Paul'a doğru koştum.

"Orospu çocuğu!" diye bağırdı Paul, Carla'ya yapışmış halde bıçağı havada sallıyordu. Bu, ona ulaşmamı imkansız hale getirdi.

Carla onunla mücadele etti, boynundaki kolunu çözmeye çalıştı ama Paul'un tutuşu çok güçlüydü. Arka planda Nash ve Velvet'in tartıştığını duydum.

Her şey çok hızlı oldu. Paul ve

Carla boğuşuyordu.

Nash bize doğru geliyordu.

Linda çığlık atıyordu.

Sonunda, Nash onun dikkatini ön tarafta tutarken arkasına geçmeyi başardı. Nash, Carla'yı tutan elini gevşetecek kadar sert bir yumruk attı, bu da benim onu yana itmemi sağladı. Carla yere düştü ve ben sadece bir anlığına ona bakarak iyi olup olmadığını kontrol ettikten sonra Paul'a döndüm.

Bıçağı düşürmüştü, ben de tüm gücümle karnına yumruk attım. "Siktir!" diye bağırarak Nash'in üzerine sendeledi.

Nash'in elleri onun pazılarına dolandı ve onu yerinde tutarken ben yaklaşmaya devam ettim. "Buraya gelmenin iyi bir fikir olduğunu da nereden çıkardın?" diye sordum.

Paul'un üst dudağı hırlayarak yukarı kalktı. "Marnie hastanenin morgunda ölü yatıyor. Bu yüzden buraya geldim. Bugün seni o motosiklet kulübünde gördüğümde çok sevinmiştim. Seni bekliyordum, ne zaman ortaya çıkacağını merak ediyordum."

Parmağımı göğsüne batırdım. "Bu senin suçun, benim değil. Jackson'dan çaldın ve onun bu tür şeylere nasıl tepki vereceğini bilerek onun eski sevgilisiyle çıkmayı seçtin."

Paul, Nash'in tutuşundan kurtulmaya çalıştı. "Sakin ol lan!" Nash, tutuşunu sıkılaştırarak bağırdı.

Paul pes etmedi ve Nash'e karşı savaşmaya devam etti. Kafamın içindeki öfke daha da şiddetlendi.

Buraya gelip Carla'yı tehdit etmişti.

Bundan öylece kurtulmasına izin veremezdim.

Yumruklarımı sıktım.

Kırmızı bir bulanıklık görüşümü kapladı.

Öfkem alevlenirken içimden bir sıcaklık patladı.

Yumruğum onun yüzüne çarptı. Kemiklerinin kırılma sesi gece havasında yankılandı. Başı yana düştü ve yanağından kan sızmaya başladı.

Nash onu bıraktı ve yere itti. Öfkeli gözleri benimkilere takıldı. "Bu neydi lan?"

Ben daha çok Paul'un Carla'ya zarar veremeyeceğinden endişeliydim. Nash'i görmezden gelerek Paul'a tekme attım ve onu sırt üstü çevirdim. Gözleri açıldı ve inledi, ama ağzından tek kelime çıkmadı. Gözlerinin tekrar kapanmasını izledim ve onu başka bir yere taşıyacak kadar bayılttığıma emin oldum. Carla'nın evinden uzak bir yere, böylece onunla bir kez ve sonsuza kadar hesaplaşabilecektim.

"Bana bunun ne olduğunu söyleyecek misin?" Nash, vücudundaki her kas öfkeyle gergin bir şekilde bağırdı.

"King için yaptığım bir işin parçasıydı. Sakinleşip bu konuyu halledebilir miyiz?" diye bağırdım.

Parmaklarını saçlarına geçirdi. "Tanrım!" Parmağını Paul'e doğru uzatarak, "O bok evime hiç girmemeliydi." dedi.

Carla aramıza girdi. "Burası *senin* evin değil, Nash. Havoc'a bir rahat ver, o pisliği kontrol edemez ki." Nefesi hızlanıp sertleşirken Nash'e öfkeyle baktı.

Onun kararlılığını seviyordum, ama benim savaşlarımı onun vermesi hoşuma gitmiyordu. "Katılıyorum, Nash, onunla ben ilgilenirim, bir daha asla

Böyle bir fırsat bir daha eline geçmez. Şimdi, bana yardım edecek misin yoksa saçmalamaya devam edeceksin?" Bunu söylerken, Carla'yı aramızdan çekmeye çalıştım ama o kıpırdamadı.

Benim tutuşumdan kurtulup, öfkeli bakışları Nash'in bakışlarıyla buluştu.

"Bu yüzden seni Havoc'la istemiyorum!" diye bağırdı ona. "O bir sürü pisliğe bulaşmış ve bu da sana geri tepebilir, tıpkı şimdi olduğu gibi."

"Oh, lanet olsun, kendini duyuyor musun? Sen çok ikiyezlüsün! Havoc da seninle aynı işlerin içinde," diye karşılık verdi.

Koluna uzandım ve onu bana doğru çevirdim. "Bebeğim..." diye başladım, ama Carla'nın gözleri benim arkamda bir şey görerek büyüdü.

Eli ağzına gitti ve çığlık attı, "Havoc! Hayır!"

Onun dikkatini çeken şeyi görmek için arkama döndüm ve yine Paul ile karşı karşıya geldim. Biz tartışırken bilincini geri kazanmış ve elinde bıçağı tutuyordu. Gözlerinde daha önce gördüğüm aynı şeytani bakış vardı.

"Siktir git." Dişlerini gıcırdatarak bıçağı bana doğru sapladı. Göğsümün hemen altından sıcak, delici bir acı yayıldı. Hayatımda hiç hissetmediğim bir sıcaklık.

"Aman Tanrım, Havoc!" Carla'nın çığlığı bilinçaltıma işledi, ama cevap veremedim.

Son hatırladığım şey, Nash'in Paul'a yumruk attıktan sonra Paul'un yere düşmesiydi.

Carla

"O çok büyük bir bıçaktı Nash, ve çok kan vardı! Neden doktor çıkıp bize ne olduğunu söylemiyor?"

"Ne oluyor?" Cildim kaşınıyordu ve içimi kaplayan duyguların şiddetiyle göğsüm patlayacak gibi hissediyordum. Korku, öfke, hayal kırıklığı, nefret. Havoc'a bunu yapan adamı öldürmek istedim.

Nash'in güçlü kolları beni sardı ve bana yaklaştırdı. "Havoc bir savaşçı, bebeğim. Onun hayatta kalamayacağını düşündüğüm kavgalardan sağ çıktığını gördüm. Ve şu anda olabileceği en iyi yerde."

"Nash haklı," diye Velvet de aynı fikirdeydi. "Doktorlar onun için yoğun bir şekilde çalışıyorlar. Onları işlerinden alıkoymak istemezsin."

Onlara baktım. "Saatler oldu!" Tüm korkularım bir araya geldi ve artık gözyaşlarımı tutamadım.

Onu kaybedemem.

Nash gözyaşlarım durana kadar beni tuttu. "Velvet'in dediği gibi, doktorlar onunla ilgileniyorlar ve haberleri olunca çıkacaklar. Eminim iyi haberler olacaktır." Sözleri beni şaşırttı. O kadar kızgındı ki...

Paul beni tehdit ettiğinde ortalık karıştı. Az önce kullandığı nazik ses tonu büyük bir değişiklikti.

Onun kollarından kurtulduğumda, "Teşekkür ederim" diye fısıldadım.

O başını salladı ve beni bıraktı. "Kahve içmem lazım. Sen de ister misin?" "Evet, lütfen."

Koltukları işaret etti. "Otur ve bir yere ayrılma." Annem ve Velvet'in içecek siparişlerini aldı ve sonra bizi bırakıp gitti.

O gitmeden önce annemin yanına oturdum. Annem kolunu omuzlarıma doladı ve beni kendine çekti. "Havoc senin için çok önemli, değil mi?"

Başımı sallayarak cevap verdim, "Evet. Sandığımdan daha fazla."

"Bence o sana iyi geliyor, bebeğim. Seni daha önce hiçbir erkekle bu kadar mutlu görmemiştin."

Başımı omzuna yaslayıp gözlerimi kapattım. Uzun bir geceydi ve yorgunluk beni sarmıştı. Havoc için uyanık kalmak istiyordum ama başımı dinlendirmek vücudumu gevşetmişti.

Annem bir şeyler mırıldandı ama sözleri anlamadan kulaklarımdan uçup gitti.

Havoc bunu atlatmalı.

Ona ihtiyacım var.

"Carla Walker?"

Gözlerimi açtım ve başımı kaldırdım.

Bir doktorun yaklaştığını görünce koltuğumdan fırladım. "Evet."

Yüzündeki sert ifadeyi görünce nefesim yavaşladı.

ama sakın kalmak için mücadele ettim. Kim bilir, belki de her zaman böyle görünüyordu? "Partnerinizle ilgili son gelişmeleri size bildirmek istedim," dedi.

Havoc'un ortağım olduğunu söylemek zorundaydım. "Ciddi bir karaciğer yırtığı var ve bu da büyük bir iç kanamaya neden oldu. Şiddetli kan kaybı, kan basıncının tehlikeli derecede düşmesine neden oldu. Kaybedilen kan hacmini yerine koymak ve vücudunun şoka girmesini önlemek için kan nakli yaptık."

İç kanama. Kan nakli.

Şoka girme.

Oda dönüyordu, beynim tüm bunları işliyordu.

Bu olamaz.

"Hanımefendi, iyi misiniz?" Doktor dirseğimden tutup tekrar oturmamı sağladı.

"Carla." Annemin sesi beni sersemliğimden çıkardı ve odaklanmaya çalışırken gözlerimi kırdım. "Derin nefes al, bebeğim."

Nefes alabildiğim kadar hava çektim.

Nefes alamıyorum.

Doktor koluma nazikçe dokundu. "Yeni bir bilgi olduğunda size haber vereceğiz."

Ben başımı salladığım anda,

doktor odadan çıktı. Öylece.

Ondan ne beklediğimi bilmiyordum, ama beklediğim şey o değildi.

Havoc bıçaklanmıştı.

Bıçaklanmıştı!

İnsanlar bundan ölür.

Başka ne bekliyordun ki?

Oda dönmeye başladı ve karanlık beni sardı.

"Carla."

Nash.

"Carla, beni duyuyor musun?"

Bir el yanağıma dokundu ve ben irkildim. Nash'in yüzü benimkinin üzerinde duruyordu ve üzerinde belirgin bir kaş çatma vardı. "Seni duyabiliyorum," diye mırıldandım, kendime gelmeye çalışırken.

Yüzünü hareket ettirip kollarını koltuk altlarımın altına kaydırды. Beni yerden kaldırıp bir koltuğa oturtdu ve önümde çömeldi. "Bayıldın ve sandalyeden düştün. Neyse ki annem seni yakaladı, yoksa kafan yere çarpacaktı. Nasıl hissediyorsun?"

Başımı elledim. "İyiyim." Havoc için duyduğum korku yeniden içime sızdı. Birinin hayatına bu kadar beklenmedik bir şekilde girip, bu kadar kısa sürede bu kadar önemli bir parçası haline gelmesi çok garipti. Havoc'a bir şey olursa kalbim kırılacağına dair içimde derin bir his vardı.

Nash ayağa kalkmadan önce gözlerini aradı. Bana bir şişe su vererek, "Kulüpte halletmem gereken bir iş var. Ben yokken bir süre idare edebilir misin?" dedi.

"Bir şey mi oldu?"

Yüzünde, bir sonraki sözlerini dikkatlice tartıyormuş gibi bir ifade belirdi. "Şöyle söyleyeyim, işimiz bittiğinde Havoc bir daha bıçaklanmaktan korkmak zorunda kalmayacak."

Ne dediğini anladım. Bunun bende bir tür duygu uyandırması gerektiğini biliyordum, belki de inanamama, ama uyandırdığı tek duygu rahatlamaydı. Ve adalet gibi geldi.

"Ben iyi olacağım. Benim için endişelenme. Sen git ve yapman gerekenleri yap." Elini tuttum ve "Teşekkür ederim" dedim.

Velvet'le birkaç dakika konuştu, sonra ona veda öpücüğü verip bizi yalnız bıraktı. Nash, Havoc'un kız kardeşine mesaj bırakmıştı ama şu ana kadar ondan haber almamıştık. Babasının hastanede olduğunu biliyordum ama hangi hastanede olduğunu bilmiyordum. Babasının olanları öğrenmesi gerektiği için kız kardeşinin çabuk gelmesini umuyordum.

Annem, Velvet ve ben, sonsuz gibi gelen ama aslında sadece iki saatten biraz fazla süren bir süre boyunca doktoru bekledik. Beklediğimiz türden bir haber için iki saat çok uzun bir süreydi.

Doktor yaklaşınca, koltuğumdan fırladım. Aynı doktordu.

Yüzünde aynı kasvetli ifade vardı. Kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Bana iyi haber olduğunu söyle." Sözler ağzımdan döküldü.

Başını salladı, ama yüzündeki sert ifade değişmedi. "Ameliyatı bitti ve yoğun bakıma alınacak, orada hayati fonksiyonlarını izleyeceğiz. Durumu ciddi, ama şimdilik stabil."

"Yani iyi olacak mı?" *Lütfen evet de.*

"Kesin bir şey söylemek için henüz çok erken, ama şimdilik durumu stabil. Karaciğer enzimlerini takip etmemiz ve kan basıncının stabilize olmasını sağlamamız gerekiyor."

Oh, Tanrım.

Evet demiyor.

Ona bakarak, başka bir şey, iyi bir şey söylemesini bekledim, ama sonunda tek söylediği şeydu: "İsterseniz, şimdi yoğun bakıma gidip onu bekleyebilirsiniz. Onu görebilmeniz için biraz zaman geçmesi gerekecek, ama oraya vardığınızda hemşirelere haber verirsiniz, girebileceğiniz anda size haber vereceklerdir."

Sözlerim boğazımda düğümlendi, annem doktora teşekkür etti. O odadan çıkarken kalbim parçalandı.

Başım dönüyordu ve bacaklarımın bağları kopacak gibiydi.

O iyi olacak. Atlatacak.

Atlasmak zorunda.

Göğsüm korkuyla sıkıştı.
Ya kurtulamazsa?

Carla

"Al, kahveni getirdim," dedi Nash yanıma oturarak ve bana bir paket kahve uzattı.

"Teşekkürler."

Bir yudum aldıktan sonra sırtımı gerginleştirdim. Bekleme odasındaki saat, saatin sabah 5'i biraz geçtiğini gösteriyordu. Yaklaşık dokuz saattir hastanedeydik ve gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum. Yine de uyumak istemiyordum. Hemşire gelip bize onun bilincinin açıldığını söylediğinde uyanık olmak istiyordum.

Onu yoğun bakıma aldıktan sonra kısa bir süre içeri girmemize izin vermişlerdi, ama tüplere bağlı ve sakinleştirilmişti. Tanıdığım güçlü, otoriter adam gibi görünmüyordu ve bu beni çok şaşırtmıştı. Daha önce hastanede sevdiklerimi ziyaret etmiştim , ama Havoc'un o yatakta bilinçsizce, tüm o tüplerle yatıyor olduğunu görmek çok ağır geldi. Ölebileceğini bilmek yüzüme bir tokat gibi çarptı.

O tüpleri söküp onu hayata döndürmek istedim.

Annemin evine akşam yemeği davetini geri almak istedim. Orada olmasaydı bıçaklanmazdı.

Onun bana emirler yağdırmasını sağlamak için her şeyi verirdim.

Son birkaç saattir Tanrı ile konuşuyordum, Havoc bu durumdan kurtulursa ona her şeyi vaat ediyordum. Hatta kavga etmeyeceğime bile söz verdim.

Herkesle eşit derecede ilgilenmek - bu benim için zor olacağını biliyordum çünkü tartışmak benim için çok doğal bir şeydi.

"Eve gidip biraz dinlenmelisin," dedi Nash. O bir saat önce dönmüştü ve Velvet ile annemi uyumaları için eve göndermişti. Havoc'un kız kardeşinden hâlâ haber yoktu, bu da beni endişelendirmeye devam ediyordu.

"Hayır. Uyandığında burada olmak istiyorum."

"Biliyorum, ama uyandığında seni ararım, sen de hemen geri gelebilirsin."

Gözlerini sabitleyerek baktım. "Gitmeyeceğim Nash, bu konuda ısrar etme, tamam mı?"

Bana sinirli olduğunda yaptığı neredeyse somurtkan bir ifadeyle baktı ve başını salladı. "Senin ona olan endişeni takdir etse iyi olur."

"Seninkine biraz benziyor, değil mi?" Hastanede ve Havoc için kulüp işlerini halletme şekliyle beni etkilemişti. Ama tonundan, hislerini hala inkar ettiğini anladım.

Neredeyse somurtkan ifade, tam bir somurtkanlığa dönüştü. "Ben senin için buradayım, onun için değil."

Yorgundum ve onun sorunlarından bıkmıştım. İç çekerek, "Nash, siz kulüp kardeşlerisiniz. Onu yıllardır tanıyorsunuz ve birbirinizin arkasını kolluyorsunuz. Bu saçmalığı neden aşamıyorsunuz, anlamıyorum."

"Sana karşı hissettiğim sorumluluğun boyutunu asla anlayamayacağını düşünüyorum, Carla. Benim için, ölene kadar seni koruyacağım. Seninle birlikte olmak isteyen herhangi bir erkek, benim onayımı almak için çok uğraşmak zorunda kalacak, çünkü babamızın sana yaptığı gibi başka bir erkeğin sana zarar vermesine asla izin vermeyeceğim."

Gözlerinde nadiren gördüğüm derin bir duygu vardı ve ben elini tuttum. "Bir gün, bal ile sirke ile elde ettiğinden daha fazlasını elde edeceğini anlayacaksın, Nash Walker. Beni koruduğun için seni seviyorum ve birbirimizi sınırlandırmeye devam edeceğimizi biliyorum, ama şunu söylemeliyim ki, patronluk taslayıp pislik gibi davranmak yerine, az önce yaptığın gibi kalbini daha çok açarsan, çok daha iyi anlarız."

Gözleri yumuşadı. "Adi bana daha çok yaklaşıyor, bebeğim."

Ona bir şaplak attım. "Velvet'e ne düşündüğünü sor. Eminim bana hak verecektir."

O, kendine özgü Nash gülümsemesini gösterdi. "Onu ikna edebilirim, eminim

."

Kafamı salladım. Kardeşim her zaman beni gülümsetip sinir bozucu davranışlarını affettirmeyi başarırdı.

Kolunu omuzlarıma doladı ve beni kendine çekti. "Eve gitmeyeceksen, başını omzuma yasla, gözlerini kapat ve biraz uyu." Gözleri benimkilerle buluştu ve sırtışı kayboldu. "Tartışmak yok."

"Tanrım, her zamanki gibi pislik," diye mırıldandım, ama dediğini yaptım.

Yorgunluk beni ele geçirmişti ve istemememe rağmen uyumam gerektiğini biliyordum.

"Çünkü sen her zaman çok tartışmacısın. Eminim Havoc da bana hak verir."

Gülümsedim.

Yumuşuyordu; bunu itiraf etmesi biraz zaman alacaktı.

Sesler beni derin uykumdan uyandırdı ve doğrulurken gözlerimi kırptım.

"Ben Havoc'un kız kardeşi Yvette."

Gözlerimi kısarak baktım. Güneş, bekleme salonunun penceresinden doğrudan gözlerime vuruyordu ve konuşan kadını görmemi engelliyordu.

Nash kolunu omuzlarımdan çekip ayağa kalktı. Elini ona uzatarak, "Nash. Nerede olduğunu merak ediyorduk" dedi.

Yvette yüzünü buruşturdu. "Telefonumun şarjı bitti ve evde şarj edecek yer yoktu. En kötü zamanlama." Yoğun bakım ünitesine doğru baktıktan sonra bize döndü. "Uyanık mı? Ne oldu? Mesajında burada olduğu dışında pek bir şey anlayamadım."

Onda Havoc'u görebiliyordum. Sadece yüz hatlarında değil, doğrudan konuya giren tavırlarında da. Ayrıca kendini koruyabilecek bir kadın gibi görünüyordu. Vücudu, spor salonunda saatlerce çalışarak yapmış gibi sanki saatlerce spor salonunda çalışarak yapılmış gibi kaslarla kaplıydı. Tıpkı Havoc gibi. Ve telaşsız bir kadın gibi görünüyordu. Kıyafetleri hiç kadınsı değildi, kot pantolon ve tişört giymişti ve saçları sabahları fazla uğraş gerektirmeyecek kısa bir kesimdi.

Ben esneme hareketleri yapıp su içerken Nash olanları anlattı. Ona her şeyi anlatırken onu izledim ve gözlerinde endişe belirse de şaşırılmış gibi görünmüyordu. Havoc'un yıllar boyunca kaç kez başını belaya soktuğunu merak ettim.

Nash ona her şeyi anlattıktan sonra, kız bana döndü. "Sen Havoc'un yeni kadını olmalısın."

"Benden bahsetti mi?" Şaşırdım.

Kafasını salladı. "Hayır, kardeşim kolay kolay bir şey anlatmaz, ama ben anladım."

Söylediklerinde bir şey midemi kıpır kıpır etti. Kardeşinin, onun bir kadını olduğunu hissedebilmesini sevdim.

Elimi uzattım. "Ben Carla. Nash'in kız kardeşi."

Elimi sıkarken, "Tanıştığımıza memnun oldum. Kardeşimi yola getireceğine söz ver" dedi.

Kaşlarımı kaldırdım. "Onun hizaya getirilebilecek türde bir adam olduğunu sanmıyorum."

"Şaşırabilirsin. Onun doğuştan bir güç olduğunu biliyorum, ama içimden bir ses sana bir şansın olabileceğini söylüyor."

Eğer hayatta kalırsa.

Endişe dalgası yeniden beni sardı.

"Carla."

Adımı duyunca hızla döndüm.

Bir hemşire bana nazik gözlerle baktı ve ben, o gözlerin nazik olmasının iyi haber olduğu için değil, kötü bir haber vermek zorunda olduğu için olmadığını umarak Tanrı'ya bir dua daha ettim.

"Uyanık mı?"

Lütfen evet de.

Her şeyi yaparım, Tanrım. Her şeyi.

Kadın gülümsedi. "Evet, uyandı. Hâlâ biraz sersemlemiş durumda ama seni sordu."

Aman Tanrım.

Rahatlama hissi vücudumu sardı ve başım biraz dönmeye başladı. Nash'e tutunmak için uzandım. "Yani şimdi girebilir miyim?"

Gülümsemeye devam etti. "Evet, ama kısa bir ziyaret için. Beni takip edin." Nash ve Yvette'e baktı. "Sadece ikinizi alabilirim."

Nash, Yvette'in benimle gelmesini işaret etti ve biz hemşireyi takip ettik. Bacaklarım titriyordu ve nefesim hızlanmıştı.

Uyanmış.

İyi.

Tanrı'ya şükür.

Hemşire bizi yoğun bakım ünitesine götürdü ve Havoc'un yatağına yaklaşıırken, onu görünce derin bir nefes aldım. Yaralı ve sersemlemiş haldeyken bile gözleri beni takip ediyordu ve o yoğun aura, tam Havoc'a özgüydü.

"Carla," dedi, sesi kısık.

Yatağına yaklaştım ve elimi koluna koydum. "Çok endişelendim." Sözlerim ağzımdan çıkar çıkmaz gözyaşlarım akmaya başladı. Gözyaşlarımı tutamadım.

"Melek," diye mırıldandı ve kolumu sıktı. Yüzü acıdan buruşmuştu ama beni bırakmadı. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Göz yaşlarım yanaklarımdan süzülürken başımı salladım. Yüzümü boynuna gömdüm ve ağlamam durana kadar ona sarıldım. Onu bıraktığımda yüzündeki ifadeyi inceledim. Bana daha önce hiç öyle bakmamıştı. Daha yumuşak bir Havoc'tu ve bana bir iki kez yumuşak davranmıştı ama bununla kıyaslanamazdı.

Bu yumuşaklık, beni istediğini söylüyordu. Tüm şüphelerimi giderdi.

"Nereye gidiyorsun, lanet olsun? Bu kadının seni hizaya sokmasını görmek istiyorum," dedi Yvette.

Havoc'un dudakları seğirdi. "Kız kardeşimle tanıştın galiba," dedi bana. "Onu takma, ukala biridir."

"Kardeşime çekmişim," diye espri yaptı.

Onların şakalaşmaları bana ailemi hatırlattı. Onları dinlemeyi çok seviyordum

çünkü birbirleriyle atışıyor olsalar da, birbirlerine karşı derin hisler besledikleri belliydi.

İçeri girdiğimizde sersemlemiş ve acı çekiyordu, sanki konuşmaya devam etmekte zorlanıyor gibi görünüyordu. Ama Havoc, Havoc'tu ve devam etti. Her zaman bir savaşçıydı.

Konuşmaları bittiğinde, yanağına dokundum. "Uyumaya devam etmelisin."

"Ben iyiyim," dedi.

Başımı salladım. "Hayır, değilsin. Dinlenmen lazım."

Benimle tartışmaya başladı ama Yvette araya girdi. "Uyu. Uyandığında dışarıda olacağız." Tıpkı kardeşi gibi otoriterdi. Bu özelliğini seviyordum.

Dudaklarına bir öpücük kondurdum ve söz verdim, "Uyandığında görüşürüz."

O da başını salladı ve gözlerini kapattı. Bir dakika sonra uykuya dalmıştı.

Çelişkili duygularla mücadele ediyordum: onun iyi olmasına seviniyor, ama hala sağlığı için mücadele ediyor olmasına endişeleniyordum.

"Uyandığını söylemek için beni aramadın," diye suçladım Nash'i o günün ilerleyen saatlerinde. Havoc'u gördükten sonra eve gidip uyumuştum. Nash haber verir diye söz vermişti. Saat beşte uyandığımda aramadığı için çok sinirlenmiştim.

Nash başını salladı. "Tekrar uyanmadı, Carla. O yüzden seni uyandırmadım."

"Ne demek uyanmadı?" diye sordum. "Aynen öyle. Bütün gün uyudu."

Alarm zili çalmış gibi hissettim. "Doktorlar bir şey yapıyor mu? Neden hala uyuyor? Ne dediler?"

Ellerini omuzlarıma koydu. "Sakin ol, bebeğim. Sakinleştirici verdiklerini ve durumunun hala stabil olduğunu söylüyorlar. Kan değerlerini kontrol etmek için birkaç kez kan aldılar. Endişelenecek bir şey olsaydı, bize söylerlerdi."

Derin bir nefes aldım. "Tamam." Bekleme odasına bakarak sordum, "Yvette nerede?"

"Babasıyla birlikte, ama birazdan buraya gelir." Bakışları benden başka bir yere kaydı. Çenesini kaldırarak, "Scott," dedi.

Dönüp Scott Cole'un yaklaştığını gördüm. Onunla birkaç kez karşılaşmıştım ve her zaman huysuz bir adam olarak gözüme çarpmıştı, ama Nash onunla oldukça yakındı, bu yüzden o kadar da kötü biri olamazdı.

"Nash," diye selam verdi ve sonra bana baktı. "Merhaba, Carla. Havoc nasıl?"

"Durumu stabil."

Ama uyanık değil.

"İyi." Dikkatini Nash'e çevirdi. "Bir dakikan var mı kardeşim?" "Sen iyi misin?" Nash bana sordu ve ben başımı salladım.

"Teşekkürler," dedi Scott. "J daha sonra onu kontrol etmek için uğrayacak."

Onlar koridora çıkarken ben oturdum. Bekleme odasının boş olmasına şükrederek gözyaşlarımı akıttım. Ben sık sık ağlayan bir kadın değildim. Genellikle işler yolunda gitmediğinde mücadele ederdim. Ama bu durum bana o fırsatı vermedi.

Bunu düzeltemezdim.

Bunun yerine, içime kapanıp kendimi toparlamam gerekiyordu.

Havoc, kendisi için güçlü olamadığı zamanlarda benim güçlü olmamı istiyordu.

Havoc o gece ve ertesi gün bilinci gelip gidiyordu. Doktorlar kanını alıp değerlerini kontrol ediyor ve durumunun stabil olduğunu söylüyorlardı.

Stabil.

İkinci günün sonunda o kelimedenden nefret ediyordum. Neden bize daha fazlasını söyleyemiyorlardı?

Tek duymak istediğim onun iyi olacağıydı, ama ne zaman bu soruyu sorsam, bana standart cevaplarını veriyorlardı.

Durumu stabil.

Lanet olası

stabil.

Eve gitmeyi reddettim. Onu ilk gün bırakmak çok zor gelmişti. Bir daha yapmayacaktım. İşimi askıya aldım ve hastanede kalmaya başladım.

Bu, Nash ve benim sürekli kavga etmemiz anlamına geliyordu. Birkaç kez gelip gitti ve her ziyaretinde beni oradan gitmem için azarladı. Sonunda annem bundan bıktı ve benimle tartışmaya devam edeceksen git dedi.

Böylece ikinci günün sonunda, ikimiz de yan yana oturduk, kollarımızı göğsümüzün üzerinde kavuşturduk ve ikimizin de yüzünde somurtkan bir ifade vardı.

"Siktir, hastaneler berbat," dedim, sert bir nefes vererek.

"Seninle tartışmayacağım, bebeğim," dedi Nash.

Saat 9'a yaklaşıyordu ve annemle Velvet eve gittikten sonra yalnız kalmıştık. Yvette de akşam yemeği almaya çıkmıştı.

"Cennete inanır mısınız?" diye sordum.

"Evet."

"Cehenneme?"

"Evet."

"Yani Tanrı'ya, şeytana ve tüm bunlara inanıyorsun?" Daha önce hiç bu konuyu konuşmamıştık ve zaman geçirmek dışında, onun inançlarını merak ediyordum.

"Evet. İnanmak zorundayım."

Ona döndüm. "Aaron yüzünden mi?" Ölen oğlu.

"Aaron'un cennette olduğuna ve oranın Dünya'dan daha iyi bir yer olduğuna inanıyorum.

Kötü günlerimi atlatmamı sağlayan tek şeydi." Sesinde saf duygu vardı.

Elini avuçladım. "O kesinlikle daha iyi bir yerde, Nash. Ve bir gün onu tekrar göreceksin."

Çenesi sıkıldı ve bunun onun için zor bir konuşma haline geldiğini anladım. Konuşmaya devam ettiği için onu daha da çok sevdim. "Evet."

O anda yoğun bakım ünitesinin kapısı açıldı ve bir hemşire bize doğru yürüdü. "Carla?" diye sordu.

"Uyanık mı?"

Hemşire başını salladı ve ben rahatlamaktan neredeyse yere yığılacaktım. "Evet, içeri girip onu görebilirsiniz."

Nash elimi tuttu ve beni yukarı çekti. Onu takip ettik ve birkaç dakika sonra, kalbimde çok yer kaplayan adama bakıyordum.

"Sevgilim."

Tek bir kelimeydi, ama benim için dünyalar kadar değerliydi. Daha iyi görünüyordu ve sesi daha iyiydi.

Ve bunu iliklerime kadar hissettim.

Başaracak.

Havoc

"Bugün seni taburcu mu ediyorlar?" Scott, hastane yatağımın ucuna otururken sordu. O, J ve Nash beş dakika önce gelmişlerdi ve çok uzun günler boyunca benim evim olan bu küçük odada kendilerini evlerindeymiş gibi hissediyorlardı.

"Evet, şükürler olsun," diye mırıldandım. Hastanede bir gece daha geçirmek zorunda kalsaydım, deliye dönerdim. Uzun süre aynı yerde kapalı kalmak bana öyle yapıyordu.

"Öğleden sonra babanı ziyaret edeceğim," dedi J. "İyi olduğundan emin ol."

Onlara minnettar olmalıyım, Storm ben hastanedeyken bana ve aileme gerçekten çok yardımcı olmuştu. Her gün sadece beni değil, babamı da kontrol etmişler ve dün onu eve getirmişlerdi. Yvette iş için şehir dışına çıkmak zorunda kalmıştı, bu yüzden J yardım etmişti.

"Teşekkürler kardeşim," dedim.

"Senin için yapmayacağım şey yok," dedi. Ama ben bundan emin değildim. Birkaç yıl önce aynı şeyi söyledim, ama o zamandan beri değişmiştim. Belki de iyi yönde değil.

Yatağın ucunda somurtarak duran Nash'e baktım. Geldiğinden beri tek kelime etmemişti. Kahretsin, ben kendime geldiğimden beri benimle neredeyse hiç konuşmamıştı.

Birkaç gün önce, Carla'yı tehlikeye attığım için öfkesini tekrar ifade etmek dışında bilinci yerindeydi.

"Bu sabah King'den haber aldım," dedi Scott, dikkatimi Nash'ten uzaklaştırarak. "Sana çabuk iyileşmeni söylememi istedi, yakında senin için daha çok iş var."

Nash ellerini yatağa dayadı ve öne eğildi. "Burada kalmayı mı planlıyorsun, yoksa en iyi yaptığın şeyi yapıp her şeyden ve herkesten uzaklaşacak mısın?" Sert sesi odada yankılandı, cevap bekleyerek bana öfkeyle bakıyordu.

Yatakta kıpırdadım ve vücudumu saran acıyla yüzümü buruşturdum. "Yakında gidebilecek gibi mi görünüyorum?" diye karşılık verdim, sesim onunki kadar sert.

"Ben uzun vadeli düşünüyorum ve Carla'ya ne kadar süre kalacağını söyleyeceksin merak ediyorum."

"Ve ben sadece iyileşmeyi düşünmeye çalışıyorum," diye tersledim. Nabzım hızlanırken göğsüm sıkıştı.

Bunu düşünmek istemiyorum.

"Her şeyi sırayla halledelim," dedi Scott, Nash'e bakarken alnını çatarak.

Nash yatağın ucundan itti ve bir adım geri çekildi, hala bana dik dik bakıyordu. "Hayatını düzene sokmalısın Havoc, hem de çabuk Çünkü Carla kendini sana adadı. Her gün bu lanet hastanede ve yeni işini askıya aldı." Parmaklarını saçlarında gezdirip ekledi: "Bunun olacağını biliyordum!"

"Hiçbir şey olmadı Nash," dedi J.

Nash elini havaya kaldırdı, J'ye çılgınca bakarken bana işaret etti. "Kalmaya karar veremediğini görmedin mi? Bu her şeyi açıklıyor."

"Kahve isteyen var mı?" Hepimiz dönüp kapıda dört kahve tutan Madison'ı gördük.

"Tanrıya şükür," diye mırıldandı Scott, ona doğru yürürken.

Nash kıpırdamadı. Yatağın ucunda durdu, gözleri benden ayrılmadı. Başka hiçbir şey söylenmedi ama ikimizin de ne durumda olduğu belliydi.

Bıçaklanmadan önce attığımız adım silinmiş ve yerine bir adım geri atılmıştı.

Beni ne kadar kızdırsa da, haklı olduğunu biliyordum.
Carla ona bağlanmıştı.
Ve bir sonraki hamlemi düşünmem
gerekiyordu. Onu hayatımda
istiyordum.
Sadece ikimiz için de işe yarayacak bir yol bulmam gerekiyordu.

"Orada otur ve kıpırdama!"

Carla'ya kaşlarını kaldırarak baktım. "Emir vermek sana çok yakışıyor, tatlım, ama buna fazla alışma. Bana bir hafta ver, tam güçle geri döneceğim."

Elini kalçasına koydu ve bana şüphe dolu bir bakış attı. "Oh, gerçekten mi, Bay Hiçbir Şey Bilmeyen? Doktor, bisiklete binmeyi düşünmenin bile dört hafta süreceğini söyledi, belki daha da uzun. Bir hafta içinde nasıl normale döneceğini merak ediyorum."

İki gün önce hastaneden eve dönmüştüm, babam da bir gün önce eve gelmişti. Yvette iş için bir haftalığına şehir dışına çıkmak zorunda kalmıştı, bu yüzden Carla, babam ve benim iyileşmemize yardımcı olmak için bir hafta boyunca bizimle kalmaya karar vermişti. Ben itiraz etmemiştim. Onun yirmi dört saat benimle olacağı düşüncesi beni mutlu ediyordu.

Akşam yemeğini hazırlamasına yardım etmek istediğim için tartışıyorduk. Evdeki her şeyi onun yapmasını istemiyordum, ama son kırk sekiz saattir tam da bunu yapıyordu.

Elimi beline doladım ve onu kendime çekmeye çalıştım. Vücudumda bir acı hissettim ve bunu belli etmemek için elimden geleni yaptım. O bana yaklaştığında, "Gerçekten iyileşmem o kadar uzun sürecektir mi sanıyorsun? Hiç sanmıyorum" dedim.

Ellerini göğsüme koydu, yarama dokunmamaya ve bana çok nazıkçe dokunmaya dikkat etti.

Siktir, bana çocuk eldivenleriyle davranıyor.

Bundan nefret ediyordum.

"Havoc, sen yenilmez değilsin. Bir süreliğine sana yardım etmeme izin vermelisin." Sesi yumuşaktı ve bana onun da aynı şeyi yaşadığını hatırlattı. Acıyı ben çekmiş ve fiziksel iyileşmeyi ben yaşayacaktım, ama o da bununla birlikte gelen zihinsel ve duygusal çalkantıları yaşamıştı.

Dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Tamam."

Gözleri büyüdü. "Neden bu kadar kolay oldu?" Kıkırdandım. "Kim bilir."

Babam mutfığa girdi. "Sana sataşılıyor mu, tatlım?"

Carla sırtıttı. O ve babam tanıştıkları anda birbirlerine ısınmışlardı. İyileşme sürecimde hayatımı cehenneme çevirme konusunda ortak bir hedefleri vardı. "O bana hep sataşılıyor, Al."

Babam buzdolabından meyve suyu alırken başını salladı. "Tıpkı oğlum gibi."

Bana söylediği masaya oturdum. "Patatesleri uzatır mısın? Soyup doğrayayım."

"Ben hallederim," dedi Carla, benden açıkça bıkmış bir şekilde. "Sen otur ve dinlen."

Her ne kadar içgüdülerime aykırı olsa da, ona hak vermeye karar verdim.

Babam da benimle oturdu çünkü o, iyileşirken evde yardımımızı istemediğini ikimize de açıkça belirtmişti. Doktorlar, babama beslenmesini düzeltmesi ve egzersiz yapması talimatıyla eve göndermişti. Babam son birkaç aydır bu ikisini de umursamıyordu.

Bir psikolog hastanedeyken onunla biraz zaman geçirmişti. Hayattan vazgeçtiği konusundaki endişelerimi doğruladı. Eve huysuz bir şekilde geleceğini tahmin etmiştim ve öyle de oldu, ama uzun sürmedi. Carla onu çok çabuk sakinleştirdi, ben ise onun becerisine hayranlıkla bakıyordum.

"Dün gece yatak gıcırdayordu," dedi. "Doktorun bundan pek hoşlanmayacağına eminim." Yaşlı adam her zaman ortalığı karıştırmaya çalışırdı.

Carla bana göz kırptı ve "Al, yaşlı bir adama göre kulağın çok iyi, ama sana garanti ederim ki Havoc hiçbir şey yapmıyordu" diye cevap verdi.

"Hiçbir şey yapmadık, hayatım, ve bu geceki tek sorun buydu," diye mırıldandım. Doktor, en az beş gün sonraya kadar seks yapmamam konusunda en azından beş gün sonraki randevuma kadar seks yapmamam konusunda sıkı talimatlar vermişti. O zaman durumu konuşup nasıl olduğuma bakacaklardı. Carla'yı biraz harekete geçmeye ikna etmeye çalıştım ama o doktorun talimatlarına harfiyen uyuyordu.

"O tıpkı annen gibi, oğlum. Doktor yapma deseydi, asla benim aletime yaklaşmazdı. Lanet kadınlar."

Carla güldü, ben ise başımı salladım. "Baba, seks ve benzeri şeyleri tamamen destekliyorum, ama sen, annem ve sakin hakkında konuşmak, bilmem gereken şeyler listesinde yok."

Omuz silkti. "Carla umursamıyor gibi görünüyor."

"Hayır, ne istersen konuş Al. Aslında oğluna biraz şaşırdım. Duyduğum en pis ağızlı ve en doğru hamleleri yapan bir adam olarak, inekler eve dönene kadar siklerden bahsedebileceğini düşünürdüm."

Babam bana sırtıttı. Başparmağını ona doğru sallayarak, "O bir hazine, evlat. Seni dizginlemek için onun gibi bir kadına ihtiyacın var," dedi.

Babam önümde sırtarak otururken, yüzünde yayılan gülümsemeyi izledim. Ne kadar zamandır ilk kez, içime huzur hissi beni sardı.

Mutluluk böyle bir şeydi.

Bunu yolun bir yerinde unutmuştum.

"Havoc!" Carla ellerimi itti. "Seks yok!"

İnledim. "Günlerdir sikim ne kadar sert, biliyor musun?" Eve geleli dört gün olmuştu ve o her gece beni itip kakmıştı. Sikim o kadar zamandır sürekli sertleşmişti. O sabah da beni yine reddettikten sonra duşta masturbasyon yapmışım.

Yatakta uzanmıştık ve benim sorum üzerine oturup bana döndü. Yarama sarılmış bandajlara baktıktan sonra gözlerini bana dikti. "Senin sikini alabilme şansına sahip olduğum için çok şanslıyım, Havoc. Neredeyse ölüyordun ve bu hayatımda yaşadığım en korkunç şeylerden biriydi. O ana kadar hayatımda seni ne kadar çok istediğimi fark etmemiştim. Sen, benim için yaptığım hiçbir hayat planına uymayan, kapalı, huysuz, otoriter bir adamsın, ama lanet olsun, tüm o planları çöpe atıp *seni* yeni planım yapmak istediğimi fark ettim. Seks yapmadığımızla ilgili şikayetlerine gelince, ne kadar sızlanırsan sızlan, doktor sana benim için tamamen güvenli olduğunu söyleyene kadar sikine yaklaşmayacağım."

Onun sözlerini içime çektim.

Kahretsin, o muhteşemdi. Ve iyileşme sürecinde her fırsatta benimle kavga etme eğilimi nedeniyle ne kadar sızlansam da, bana karşı duruşunu çok sevdim.

Saçının bir parçası yüzüne düşmüştü, ben de onu kulağının arkasına ittim. "Kim bilebilirdi ki otoriter bir kadını seveceğimi? Dokunmayacağın

sana dokunmayacak bir kalıcı ereksiyon istemem, ama az önce söylediğin her şeyi seviyorum."

Yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi ve dudağını ısırıldı. Bir an önce bana karşı tutkuyla direnirken, şimdi bana o kadar savunmasız bakıyordu ki, onu daha da çok istememe neden oldu.

"Öyle mi?"

Kahretsin, şüpheleri beni mahvetti.

Bunun verdiği acıyı görmezden geldim ve oturur pozisyona geçtim. Çenemi kaldırarak, çekinerek de olsa kucağıma oturmasını işaret ettim. Parmağımı yanağından aşağı doğru kaydırarak, "Seviyorum. Çoğu zaman baş belası olabileceğimi biliyorum, ama senin hayat planlarında yer almak istiyorum. Hayatımı yoluna koymaya çalışıyorum ama sen dışarıda işlerini hallederken yanında ihtiyacın olan adam olmak istiyorum. Aramızda böyle bir şey olacağını hiç tahmin etmemiştim ama bunu korumak için elimden gelen her şeyi yapacağımdan eminim."

Yanağına yakın olan elimi tuttu. "Ben de," diye fısıldadı.

Dudaklarına bir öpücük kondurdum. Ağzı açıldı ve beni içeri aldı. Tanrım, burası dünyadaki en güzel yerlerden biri olmalıydı. Carla'yı öpmek, ona girip çıkmak kadar zevkliydi. Dudaklarımız birleştiğinde hissettiğim bağ çok hoşuma gitmişti.

Nefes nefese geri çekildi. "Durmamız, yoksa ikimiz de yapamayacağız."

Gülümsedim. "Benim niyetim de oydu, melek."

"Biliyorum."

"Bir dahaki sefere yaralanmamın seni sikmeme engel olmasına izin vermeyeceğim."

Vücudu kahkahadan titredi. "Eminim günün yirmi üç saati sikini düşünüyorsundur."

"O yirmi üç saat boyunca tek düşündüğün şeyin benim sikim olduğuna eminim."

"Peki neden bu kadar eminsin? Kanıtın ne?"

Parmaklarımı saçlarına geçirdim. "Bundan eminim çünkü tanıdığım tüm kadınlar arasında en kirli ağız ve zihne sahip olan sensin. Sanki benim için yaratılmışsın ve eğer öyleyse, o zaman zihninden geçen her şeyi biliyorum."

Gözleri benimkileri aradı. "Ruh ikizleri," diye fısıldadı.

Ruh eşlerine hiç inanmamıştım, ama benim için yaratılmış bir kadın varsa, o kadın o olmalıydı.

Carla günün sonunda gitmeden önce onu kendime çekip öptüm. Amını avuçlayarak, "Bu gece, melek. Bu benim," diye homurdandım. Lanet olsun, o an bir an önce gelsin istedim. O gün ameliyat sonrası on günlük kontrolüm vardı ve doktor ona beklediği izni verecekti.

Gözleri benim hissettiğim aynı arzuyla parladı. "Havoc, hayır diyebilir."

"Onun ne dediği umurumda bile değil. Bu gece, karımı becereceğim."

Bana karşı çıkmadı. Bunun yerine, bana bir öpücük daha verdi ve "Saat üçte seni randevuna götürmek için geri geleceğim. O zamana kadar babanı öldürme." dedi.

"Akıllı kız." Çıkarken poposuna bir şaplak attım ve mutfağa gidip babamın kahvaltısı nasıl gidiyor diye bakmaya gittim.

İçeri girdiğimde başını kaldırdı. "Carla gitti mi?"

Başımı salladım. "Evet. Bugün ne yapacaksın?" "Hiçbir planım yok, oğlum."

Carla'nın ona getirdiği mısır gevreği kasesine doğru başımı salladım.

"Onu yiyecek misin?" Yeme alışkanlıkları düzelmişti ama bana göre hala yeterince yemiyordu.

"Aç değilim." Kasesi kenara itti.

Ben de kaseyi ona geri ittim. "Baba, yemek yemelisin."

Somurtarak "Sonra yerim" dedi.

Sinirden kendimi kaybettim. Elimi mutfak masasına vurdum. "Neden vazgeçtin?"

O hiç kıpırdamadı. Sadece üzgün gözlerle bana baktı. Birkaç dakika boyunca sessizlik odayı doldurdu, oturup birbirimizi izledik. Sonunda, "Onu özlüyorum, Havoc," dedi. *Annemi.*

Kahretsin.

Sözleri dürüst ve samimiydi ve onun duygularını suçlayamazdım.

Başımı salladım. "Biliyorum. Ben de onu özlüyorum. Ama Yvette ve ben hala buradayız ve sana ihtiyacımız var."

"Hayır, ihtiyacınız yok. Sen gittin ve yeni bir hayat kurdun. Yvette'in bir kadını var ve onunla bir hayat kuruyor. Bana ihtiyacınız yok."

Boynumu ovuşturdum. "Tanrım, baba, bu doğru değil."

"Değil mi? Sen gittin, Havoc. Arkana bile bakmadan. Bu doğru."

Sözlerinin taşıdığı kin beni derinden yaraladı. Ayrılırken kimseyi düşünmemiştim. Acım çok büyüktü. "O zamanlar çok şey olmuştu. En iyi arkadaşımın beni kazıklayıp benden çaldığı için işimi kaybetmek, özellikle de iflas başvurusunda bulunmak zorunda kaldığımda, asla atlatamayacağımı düşündüğüm bir darbe olmuştu. Kelly'nin arkamda olduğunu sanıyordum, ama o da beni terk etti. Bu olay kafamı mahvetti baba. Annem öldüğünde, bu beni öldürdü. Ölmek istedim. Tıpkı senin gibi vazgeçmek istedim, ama bu benim yapabileceğim bir şey değil, bu yüzden başka her şeyden vazgeçtim. O zor zamanlarda sana gelip yardım istemediğim için özür dilerim."

"İşini bu boktan durumdan kurtarmak için sana para teklif ettim. Kabul etmeliydin," dedi ve onun için bunu yapmasına izin vermediğim için onun acısını hissettim.

"Yapamazdım, baba. Sana borcumu ödeyemezsem başına geleceklerden sorumlu olamazdım."

"Ebeveynler çocukları için bunu yapar, oğlum. Gerekirse dünyanın sonuna kadar gideriz, ateşin üzerinde yürümek, köpekbalıklarıyla yüzmek zorunda kalsak bile. Seni boğulurken görmekten nefret ettim. *Bu* beni öldürdü, belki de anneni kaybetmekten daha çok."

Siktir.

Her şeyi mahvetmiştim.

Ama hayat böyleydi: bazen işler planladığın gibi gitmez ve o anda elinden gelenin en iyisini yaparsın. Öğrenmek Kararlarımızla yaşamak çok önemliydi. Çünkü sürekli geriye bakıp pişmanlık duysaydık, hayatımızı acı ve hayal kırıklığıyla geçirirdik.

Elini tuttum. "Geriye dönemeyiz. Sadece ileriye gidebiliriz. Ben şu anda buradayım ve yakın zamanda hiçbir yere gitmiyorum. Senin için ve Yvette için buradayım. Senin vazgeçmeni izlemek istemiyorum."

Bunu sindirdi ve birkaç dakika düşündü. "Sen de annen gibi inatçı birisin." Mısır gevreği kasesini ona yaklaştırdım.

Kaşlarını çattı ama kaşığı aldı ve bir lokma aldı. Evet, inatçı bir
pisliktim.

Ama bu benim en iyi özelliklerimden biriydi.

Carla

Üniversiteden gelen mektuba inanamadan baktım.

Tekrarlamam gereken derste benim için yer yoktu. Bu, hayat planımı mahvetti.

Ne hayat planı?

Onu pencereden attın.

"Siktir!" Mektubu masanın üzerine attım. "Şimdi ne yapacağım?" diye bağırdım.

Havoc mutfağa girdi. Kaşlarını çatarak, "Ne oldu?" diye sordu.

Başımı kaldırıp ona baktım. "İstedğim sınıfa giremedim. Planım suya düştü!" Panik başlıyordu. Ne yapacaktım?

Aramızdaki mesafeyi kapattı. "Uzun zamandır bunu çok istediğini biliyorum, ama bu sefer giremedin diye bir dahaki sefere giremeyeceksin anlamına gelmez. Yeniden başvurabilirsin, değil mi?"

Başımı salladım. Ama o anlamadı. "O kadar basit değil. Planın bir sonraki adımı için bunun olması gerekiyordu."

Omuzlarımı tuttu. "Anlıyorum bebeğim, güven bana, anlıyorum. Benim de bir zamanlar bir planım vardı. Ve o lanet planı sanki hayatta tek önemli şey oymuş gibi uyguladım. Sonunda hiçbirinin önemi kalmadı."

"İşinden mi bahsediyorsun?" "Evet."

"Orada ne oldu? İşini nasıl kaybettiğini bana hiç anlatmadın."

Beni bırakırken çenesi sıkıldı. "En iyi arkadaşım işimin muhasebesini yapıyordu. Yıllarca benim haberim olmadan vergi beyannamelerimde hile yaptı ve vergiler olarak ödenmesi gereken parayı cebine attı. Vergi dairesi bunu fark edince, beni mahveden devasa bir vergi borcu çıktı."

"Tanrım, ne berbat bir arkadaş." O dönemde yaşadıklarının büyüklüğü beni vurdu ve birdenbire, benim berbat hayat planım o kadar da kötü gelmedi.

"Evet. Söylemeye gerek yok, artık arkadaş değiliz."

Kollarımı beline doladım. "Teşekkür ederim. Duymaya ihtiyacım olan şey buydu."

"Ne? En iyi arkadaşımın beni kazıkladığını mı?" Alaycı bir şekilde konuşurken elleri kırımın üzerinde dolaştı.

"Hayır. Her şeyin bir planı olduğunu ve benim yaşadığım aksiliklerin önemsiz olduğunu hatırlatman gerekiyordu. Hala sevdiğim insanlar yanımda. Faturalarımı ödeyebiliyorum ve hala fırsatlarım var. Planımı siktir et. Yeni bir plan yapacağım."

"Ya da bir süre kendi başının çaresine bakıp, bunun seni nereye götüreceğini görebilirsin."

Tanrım, bu düşünce beni çok korkuttu. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Hiç planın olmasın demek istemiyorum, ama esnek olabileceğin gevşek planlar yapmayı deneyebilirsin."

"Düşüneceğim." Bunun nasıl sonuçlanacağından emin değildim, ama deneyebilirdim. "Ayrıca, sevdiğin işi yapıyorsun, o kağıt parçasına ihtiyacın yok

"Biliyorum ama o kağıt parçasını istiyordum. Uzun zamandır bunun için çalışıyordum.

"Biliyorum ama o kağıt parçasını istedim. Uzun zamandır bunun için çalışıyorum. Ve günümüzde başarılı olmak için eğitime ihtiyacımız olduğu söyleniyor. Sadece düşünme şeklimi biraz değiştirmem gerekiyor, hepsi bu."

"Hayattaki başarımızı kendi ellerimizle yaratırız, canım. Sana aksini söyleyenlere kulak asma. İstedığın gibi başarılı olabilirsin. Planlarından bahsetmişken, bugün ne yapacaksın? Çalışacak mısın?"

Çoğu günümü elbise tasarımları üzerinde çalışarak geçiriyordum, ama bugün izin almıştım. "Hayır, bugün çalışmıyorum. Bir şey yapmak ister misin?"

Gözleri ateşle parladı. "Bunu halledebiliriz diye düşünüyordum." Elimi ereksiyonuna yönlendirdi.

Doktor, kendini hazır hissederse seks yapabileceğini söyleyeli iki hafta olmuştu. Tabii ki Havoc her zaman kendini hazır hissediyordu. Doktor talimatlarında çok katıydı: işin çoğunu benim yapmam gerekiyordu ve Havoc kesinlikle beni kaldırmamalı ya da tutmamalıydı. Ama benim adamım kendini zorlamayı severdi.

Ne yapması gerektiğini söylemekten hoşlanmazdı.

"Hazırlanıyor muydun?" diye sordum, elimi kot pantolonunun üzerine kaydırarak.

Eli şortumun düğmesine gitti ve düğmeyi açtı. "Ne dersin?"

Gülümsedim.

O her zaman hazırды.

"Bunu yatak odasına taşıyalım, böylece baban bize tekrar maruz kalmaz."

O gülümsedi. Babası bir keresinde bizi oturma odasında yakalamıştı. Ben çok utanmışım ama onlar sanki her gün olan bir şeymiş gibi davranmaya devam etmişlerdi.

"Tamam, melek, yürümeye başla," dedi ve beni gitmem gereken yöne çevirdi.

Neredeyse varacağımız yere gelmiştik ki telefonu çaldı. Kot pantolonundan telefonu almak için uzanırken inledi. Konuşmasını dinledim ve onun ereksiyonuyla yakın zamanda ilgilenemeyeceğimizi anladım.

"Siktir," diye mırıldandı telefonu kapatırken. "Yvette'ti. Bir konuda yardımına ihtiyacı var."

Kaşlarımı çattım. "İyileşirken pek bir şey yapamazsın." "Fiziksel bir şey değil. Babamın hisselerini ve vergi işlerini ve bu konuda yardıma ihtiyacı var. Bugün bunu yapabileceği tek gün. Şu anda buraya geliyor, bu yüzden başka bir zaman yapalım."

"Sözünü tutun."

Ama kimi kandırıyordum ki? Havoc, seks sözlerinin hatırlatılması gereken türden bir adam değildi.

"Havoc'un zamanını aldığım için üzgünüm," dedi Yvette dört saat sonra. Her şeyi bitirmişlerdi. Havoc, J'nin telefonuna cevap vermek için dışarı çıkmıştı.

"Önemli değil. Ben de biraz iş yaptım ve harika fikirlerim oldu, o yüzden sizin o kadar zaman ayırmanız iyi oldu."

O gülümsedi. Onu ilk kez gülümserken görüyordum. "Havoc'un seninle birlikte her zamanki tipinden sapmasını çok sevdim. Bence sen ona yaklaşıyorsun."

"Onun her zamanki tipi ne?" Kelly de bundan bahsetmişti ve o zamandan beri merak ediyordum.

"Eskiden hep büyük göğüslü ve kalçalı sarışınları tercih ederdi. Tipini bilirsin, beyinsiz, sıg kızlar. Çoğu benden hoşlanmazdı ve benimle vakit geçirdiği için ona cehennemi yaşatırlardı. Sen çok rahat birisin ve ailesiyle birlikte olmasını teşvik ediyorsun. Bu hoş bir değişiklik."

Aniden kendimi yetersiz hissettim. Belim ve kalçalarım yoktu, göğüslerim de küçüktü. Ve o sarışınları seviyordu?

Boğazım kururken saçlarımı çevirdim.

Neden bana iki kez baktı ki?

Tüm güvensizliklerim bir anda aklıma geldi. Havoc, onun ilgisini sorgulamama neden olacak hiçbir şey söylememiş veya yapmamıştı, ama ben Babamın beni istemediğini hissetmem ve defalarca aldatılmamdan kaynaklanan reddedilme korkusu yüzünden kendime güvenim yoktu. Bu konuda danışmanlık almıştım, bu yüzden güvensizliğimin kaynağını biliyordum. Ne kadar uğraşsam da, bu güvensizliği tamamen ortadan kaldıramamıştım.

Kendime bu saçmalığı kafamdan atmam gerektiğini söylemek kolaydı, ama zihnim bazı konularda nevrotik bir kaltak olabiliyordu ve bu da onlardan biriydi. Bu çok kötüydü, çünkü çoğu zaman çok sert bir kadındım. Bununla mücadele etmekten nefret ediyordum.

Havoc, tüm bu yeni bilgileri kafamda tartarken bize katıldı. Bana uzandı ve kolunu belime dolayarak beni kendine çekti. "İyi misin?"

"Evet. Neden?" İyi değildim, ama onun bunu bilmesine gerek yoktu. Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı.

Kaşlarını çattı. "İyi görünmüyorsun. Sanki birinin öldüğünü ya da kötü bir şey olduğunu öğrenmişsin gibi."

Zorla gülümsedim. "Hayır, gerçekten iyiyim."

Birkaç saniye boyunca bakışları benden ayrılmadı.

Sonunda Yvette araya girdi, "Ben gidiyorum millet. Sıcak bir randevum var ve geç kalamam. Bana söz verdi..."

Havoc onu keserek, "Anladık, abla." dedi.

Bana döndü. "Lezbiyen seks konusunda çok namuslu."

O da suratını astı. "Siktir. Kız kardeşimle ilgiliyse bilmeme gerek yok.

Onun dışında, kadınların birbirine girmesine bayılırım."

Yvette onun yine namuslu olduğunu mırıldandı ve sonra bizi bırakıp gitti.

Ve ben bir sürü soru ve güvensizlikle baş başa kaldım.

Havoc

Dört haftadır ilk kez hissettiğim heyecanı tadarak bisikletime baktım. Doktor sonunda bisikleti kullanmama izin vermişti ve bisiklete binmek çok iyi gelmişti. Hayat sonunda normale dönmeye başlamıştı.

Son bir ayda her şeyin değiştiğini düşünürsek, olabildiğince normaldi. Hâlâ babamla yaşıyordum, onun hayatını düzene sokmasına yardım ediyordum. O iyi gidiyordu ve ben de sonunda onun hayatında yeni bir sayfa açtığına ikna olmuşum. Carla annesinin evine geri dönmüştü. Her gün görüşüyorduk. Onsuz bir gün bile geçiremiyordum ve saatlerce gelecekteki hayatımızı düşünüyordum.

Birlikte geleceğimizi düşünerek saatler geçiriyordum. Onun hayatı Brisbane'deydi ve kendimi tekrar bir yere yerleşmeye ikna etmeye çalışsam da, nihai bir karara varamamıştım. Açık yol beni çağırıyordu; kalbim orada yaşıyordu. Sorun şu ki, kalbim Carla'yla birlikte yaşıyordu ve biliyordum ki, sonunda bu konuyu konuşacağımız zaman, gerekirse açık yolu değil onu seçecektim. Sadece ilişkimizin bu seçimi atlabileceğini umuyordum.

İçeri girdim ve hemen duşa girdim. Carla yoldaydı ve kulüp evinde içki içmeye gidecektik.

Duşu kapatırken Carla'nın sesini duydum. Babamla konuşuyordu, ben de kendime bir havlu sararak salona çıktım

Yatak odamın kapısının koluna uzanmışım ki kapı açıldı ve o içeri girdi.

Onu gördüğümde durdum ve gördüğüm şeyi anlamaya çalıştım.

Sarı saçlar.

Sıkı siyah bir elbiseyle göğüsleri dışarı çıkmış.

Bana bakarak cevabımı bekliyordu.

"Saçını boyamışsın." Bu çok barizdi, neden söylediğimi bilmiyordum ama ne diyeceğimi bilemedim.

"Evet, beğendin mi?" Ses tonu, bunu beğenmemi çok istediğini gösteriyordu. Gözlerinden okunan kırılganlık da bunu doğruluyordu. Bu, tanıdığım Carla değildi, sana yanlış baktığın için tekmeyi basan Carla değildi.

Burada dikkatli davranmam gerekiyordu. "Hayatım, buraya kel kafayla gelsen bile hoşuma giderdi."

Kaşlarını çatınca alnında kırışıklıklar belirdi. "Beğenmedin mi?"

Siktir.

"Beğendim." Aslında çok beğendim, ama sarışınları her zaman sevmişimdir, bu yüzden bu normaldi. Sadece burada neler olduğunu anlamamıştım. Carla farklıydı.

Bir şeyler ters gidiyordu.

"Yalan söylüyorsun." Sesi titriyordu.

"Angel, ne oluyor? Üzgün görünüyorsun."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Üzgün değildim, ama hızla o noktaya geliyorum. Sadece bana karşı dürüst olmanı ve beni sarışın olarak beğenip beğenmediğini söylemeni istiyorum."

Ona bir adım yaklaşmaya çalıştım, ama o elini çıplak göğsüme koydu ve beni durdurdu. "Sevdiğimi söyledim ya."

Bana uzun bir süre baktıktan sonra derin bir nefes verdi. "Kahretsin, Havoc! Senin için bir şey yapmaya çalışıyorum ve hoşuna gitmiyor. Sarışın ve büyük göğüslü kadınları sevdiğini sanıyordum."

"Tanrım, benim için mi değiştin?"

"Evet, şey, sayılır, senin için ve benim için." "Neden?"

"Çünkü o senin tipin. Ve ben hep sarışın olmayı denemek istemişimdir. Bir taşla iki kuş vururum diye düşündüm."

"Benim tek *tipim* sensin. Ve benim için kendinde hiçbir şeyi değiştirmeni istemiyorum."

“Ama eskiden büyük göğüslü sarışınları severdin. O ilk gece benimle neden yattın ki? Ve eğer benim tipin değilsem neden benimle görüşmeye devam ettin?”

Eli hala göğsüme yapışık, beni geri çekiyordu. Onu zorla çekip belinden kavradım ve kendime doğru çektim. "Birincisi, o ilk gece seninle yattım çünkü beni çok tahrik ettin. İkincisi, seni görmeye devam ettim çünkü beni tahrik etmeye devam ettin. Üçüncüsü, eskiden büyük göğüsleri sevdiğimi itiraf ediyorum, ama şimdi ellerimde ve ağzımda istediğim tek göğüsler senin göğüslerin ve A beden mi yoksa F beden mi olduğu umurumda bile değil. Dördüncüsü, sarışın saçları sevdiğimi de itiraf ediyorum. Ama yine de, çekmek ya da içinde kaybolmak istediğim tek saçlar senin saçların. Sarışın, esmer, kızıl, mor, ne renk istersen, içinde kaybolmaktan mutluluk duyarım. Beşincisi, asla, *asla*, kimse için kendini değiştirme. Ne benim için, ne de başka biri için. Sen olduğun gibi mükemmelsin. Tabii, benimle çok tartışabilirsin, çoğu zaman kulağımı çınlatabilirsin, benim istediğim sıklıkta sikimi yalamayabilirsin, ama seni başka türlü istemezdim. Anladın mı, yoksa tekrar etmem mi gerekiyor?

Çünkü bu kafana girene kadar tekrar tekrar söylemekten mutluluk duyarım. Seni seviyorum, seni olduğu gibi.

Ben bu itirafımı yaparken o bana gözlerini kocaman açarak baktı. Sonra şöyle dedi: "Sikimi şu anda yaptığımdan daha fazla emmemi mi istiyorsun? Siktir, Havoc, o şeyi her gün ağzıma alıyorum. Bazen günde iki kez."

Kaşlarımı kaldırdım. "Oradan bunu mu çıkardın?"

Sevdiğim ukala tavırları geri geldi. "Şey, oldukça önemli görünüyor. Zaten yeterince emdiğimi sanmıyorum."

"Carla, sana seni sevdiğimi söyledim ve sen burada durmuş oral seks hakkında tartışmak mı istiyorsun?"

"Bilgin olsun, bana yeterince oral seks yapmıyorsun. Daha fazla istiyorum."

Parmaklarımla saçlarımı taradım. "Benimle dalga mı geçiyorsun yoksa ne yapıyorsun?"

Dudakları bir gülümsemeye kıvrıldı ve kollarını boynuma doladı. "Ben de seni seviyorum, Bay Otoriter." Beni öptü, sonra çekilip

“Ama son isteğimin arkasındayım. Bundan daha fazlası olmalı.”

"Not aldım." Gözlerimi vücuduna indirdim. "Bebeğim, bu elbise çok kısa. Çıkarmalı ve sana yeni bir tane bulmalıyız."

"İyi deneme, ama tüm elbiselerim benim evimde, bu yüzden bu gece bununla idare etmelisin. Ayrıca, dışarı çıkmadan önce seninle sevişmem imkansız, bu elbise çıkarsa ne olacağını biliyorum. Saçımı bu hale getirmek çok zamanımı aldı. Seks yaparak mahvetmeyeceğim."

Sırıttım. "Sen emirken mahvetmeyeceğime söz veriyorum."

Bana tokat attı. "Kendi sikini em. Şu anda sana güvenemiyorum, dışarıda seni bekleyeceğim."

"Neden bana güvenmiyorsun?"

"Çünkü beni seksin her zaman iyi bir fikir olduğuna ikna etmenin yollarını biliyorsun."

"Öyle lan."

Oturma odasını işaret etti. "Dışarıda bekliyorum." Bir an durakladı ve gözlerine yine kırılganlık geldi. "Beni olduğum gibi sevdiğin için teşekkür ederim," dedi yumuşak bir sesle. "Hiçbir erkek bana bunu yapmamıştı, kardeşlerim hariç, ama onlar farklı. Görünüşte öyle görünmese de, kendime inanmakta biraz zorlanıyorum, bu yüzden beni kabul etmen senin için tahmin edemeyeceğin kadar önemli."

"İyi bir gösteri yaptın, tatlım, ama babanın seni terk etmesinin seni mahvettiğini görebiliyorum. Bil diye söylüyorum, sarışın halini beğeniyorum, ama saçından daha çok içini beğeniyorum," elimi kalbinin üzerine koydum, "bunu asla unutma."

Dudakları gülümsemeyle kıvrıldı. "Bugün doğru sözleri bulmuşsun. Böyle devam et, belki de cenneti kapına getiren kişi ben olurum."

Dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Zaten yaptın, melek," diye fısıldadım, bu odadan gece boyunca çıkmak istemiyordum.

Birkaç saniye boyunca gözlerime baktı, gözleri arzu ile parladı, sonra dönüp odadan çıktı.

Odamdan çıkarken kışını izledim. O kıcı seviyordum.

Onu sevdiğim kadar.

"Son gördüğümde daha iyi görünüyorsun," dedi Velvet, o gece geç saatlerde Nash'le birlikte kulüp evinde bize yetiştiğinde.

Gülerek bir yudum bira içtim. "Umarım öyledir." Hastaneden çıktıktan birkaç gün sonra, pişirdiği güveçle uğradığından beri onu görmemiştim.

"O da daha iyi hissediyor, Vi. Sürekli benim onun c—'sini emmemi istiyor..."

Nash'in yüzünde beliren somurtkan ifadeyi fark edince Carla'nın sözünü kestim. Onu susturmak için dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Dudaklarımı çekince, "Siktir, kadın, ortalığı karıştırmaya mı çalışıyorsun?" diye mırıldandım.

O sırtıttı ve fısıldadı, "Sadece seni tetikte tutuyorum."

Başımı salladım ve fısıldayarak, "Bunu sonra sana ödetirim," diye söz verdim.

"Havoc!" diye bağırdı biri, bizi bölerek.

Tanıdık sese doğru döndüm.

King.

Yaklaşırken sırtıttı. "Ayakta olduğunu görmek güzel, kardeşim. Sana Sydney'de yapacak işlerim var. Ne zaman oraya dönebilirsin?" Bakışları Carla'ya takıldı ve sırtışı daha da genişledi. "Sen benim hakkında duyduğum kadın olmalısın. Ben King."

Carla başını eğdi. "Tam olarak ne duydun?"

"Sadece iyi şeyler, söz veriyorum. Ama şunu söylemeliyim ki, Havoc'u hiç bu kadar rahat görmemiştim. Genelde o kadar gergin ki, ben bile ona karşı çıkmaya çekinirim. Ne yapıyorsan, devam et devam et."

"Bunu duyduğuma sevindim ama onun talepleri beni çok yordu, King. Belki onu bir süreliğine benden alabilirsin," diye espri yaptı. Konuşurken yüzünü aydınlatan seksi gülümsemeyi çok sevdim. "Bu arada, ben Carla, tanıştığımıza memnun oldum."

King güldü ve kaşlarını bana kaldırdı. "Neden bu kadar rahat görüldüğünü anlıyorum." Bakışlarını tekrar Carla'ya çevirerek, "Onu bir süre daha sana bırakacağım, ama birkaç hafta sonra ona ihtiyacım olacak," dedi.

King Carla ile konuşurken Nash'e baktım. Onu anlamadığım bir bakışla izliyordu. Somurtkanlığı kaybolmuş, yerine dalgın bir bakış yerleşmişti. Hala bize karşı kin beslediğini

. Bunu geçen ay boyunca açıkça belli etmişti.

King sırtıma bir şaplak attı. "Marcus'u görmem gerek, sonra bir şeyler içmek için sana yetişirim."

O gittikten sonra Velvet ve Carla sohbeti devraldı ve yaklaşan kızlar gecesi hakkında konuştular. J odaya girdi ve ben

onunla konuşmak için izin aldım.

"Selam kardeşim," dedi çenesini kaldırarak. "Madison bu gece gelmiyor mu?"

"Evet, kızlarla konuşmak zorunda kaldı. Birazdan gelir. Nasılsın? Doktor bisiklete binmene izin verdi mi?"

Başımı salladım. "İzin verdi. Bugün birkaç saatliğine sahile gittim. Çok uzun zaman olmuştu."

Harlow kalabalığın arasından geçerken ona uzattığı birayı aldı ve ona teşekkür ettikten sonra bana döndü. "Burada kalmayı mı düşünüyorsun yoksa yola çıkmak için sabırsızlanıyor musun?"

"Henüz emin değilim."

Düşünceli bir şekilde bana baktı. "Carla burada olmasaydı daha emin olur muydun?"

Velvet ve Nash ile gülüşen Carla'ya baktım.

"Evet." Bakışlarımı tekrar J'ye çevirip haftalardır içimde sakladığım düşüncelerimi paylaştım. "Onunla bir hayat kurmak istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Yeni bir işe başladı ve işleri iyi gidiyor. Onu benimle yola çıkmaya ikna ederek hayatını mahvedemem."

"Yani ne, onunla uzun mesafeli bir ilişki mi yaşayacaksın ve onu birkaç haftada bir mi göreceksin?"

Parmaklarımla saçlarımı karıştırdım. "Siktir, bilmiyorum. Hâlâ kafam karışık. Bir de babamı düşünmem lazım. Durumu daha iyi ama bir süre daha ona göz kulak olmak istiyorum."

Biradan bir yudum aldı. "Hayat hiç kolay değil, değil mi?"

Odanın diğer tarafındaki Kelly'ye baktım.

Siktir.

Hayır, hayat bazı günler hiç de kolay değildi.

Onunla karşılaşmak istediğim son kişi oydu. Kapıyı suratına çarptığım günden beri ondan haber almamıştım ve bir daha haber almak da istemiyordum.

J bakışlarımı takip etti. "Siktir, hâlâ seni rahatsız mı ediyor?"

"Haftalardır onunla konuşmadım. Bu şansın devam etmesini umuyorum."

Gözleri benimkilere takıldı ve bir an donakaldı. Gözlerini kırptı ve beni fark etmeden yoluna devam ettiğinde gecem tamam olmuştu. Başka bir kulüp üyesine yapıştığında ve adam onu öpmeye yaklaştığında yaklaşp öpmeye başladığında, sanki bir çiftmiş gibi, rahat bir nefes aldım. Kelly

her zaman motorculara ilgi duymuştu ve sonunda bir tane daha bulmuş gibi görünüyordu.

"Şans meleği bu gece sana güldü," dedi J sırtıma vurarak. "Ben gidip kadını bulayım. Sonra görüşürüz dostum."

O uzaklaşırken Carla ile karşılaştı ve birkaç kelime konuştuktan sonra o yoluna devam etti ve Carla bana geldi. Onu belinden tutup kendime çekerek dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Bu elbise bana acı veriyor, melek," diye kulağına fısıldadım.

Elini göğsüme koydu. "Gece daha yeni başlıyor, Romeo. Bir ağrı kesici al ve erkek ol, çünkü rahatlayabilmen için önünde saatler var."

Carla'nın kelimeleri, giyebileceği hiçbir elbise kadar beni tahrik etmedi. "Böyle konuşmaya devam edersen, rahatlamamı çok daha çabuk sağlayacağım," diye kulağına fısıldadım.

Nefesi hızlandı ve gözleri alev alev yandı. Odayı tarayarak sordu, "Sence buradan ne kadar çabuk çıkabiliriz?"

"Bir dakikadan az."

Kaşlarını çattı. "Biraz kalıp herkesle takılmak istemiyor musun?"

Elini tuttum. "Hayatta olmaz. Şu anda tek istediğim senin içine girmek. Çok uzun oldu ve çok sertleşmişim."

"Sadece dokuz saat oldu," dedi onu odadan çıkarırken. "Dokuz saat çok uzun, sevgilim."

Beni elde etmek için geçen saatleri sayması çok hoşuma gitmişti.

Onu motosikletime götürürken, J ile olan konuşmamı hatırladım ve uzun mesafeli bir ilişkinin yürümeyeceğini anladım. Bunu yapabileceğimden emin değildim.

Carla

Yeni tasarımlarımı mutfak masasına yaydım ve onları incelerken gülümsedim. Patronum Jack, bazılarını görmüştü ama ona beş yeni tasarım daha hazırlamıştım ve altıncı üzerinde çalışıyordum. Beğenmediği sadece iki tasarım vardı ve onları yeniden düzenlemiştim. Değişiklikleri seveceğinden emindim.

Şu ana kadar iş ilişkimiz çok iyiydi ve bunun böyle devam etmesini umuyordum. İşimde hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Hayalini kurduğum işi yaparak günlerimi geçirebilmek, dünyadaki en güzel şey olmalıydı. Bu mutluluk, kursumu bitirememekten duyduğum stresi tamamen ortadan kaldırıyordu. Havoc, bir süre spontane davranmamı önerdiğinde haklı olabilirmiş. Bunu haftalardır yapıyordum ve hiç bu kadar huzurlu hissetmemiştim.

Telefonum çaldı ve arayanın Jack olduğunu görünce gülümsedim. "Selam Jack, ben de tam seni arayacaktım."

"N'aber?" Rahat tavırları, onunla çalışmayı daha da sevmemi sağladı. İşe eğlence katıyordu ve bu da fikirlerin akmasına neden oluyordu.

"Yeni tasarımları gözden geçiriyorum, sana göstermek için sabırsızlanıyorum."

"Yarın görüşebilir miyiz? Seninle konuşmak istediğim başka şeyler de var."

"Yarın çok uygun." "Senin evinde mi?"

"Olur. Şimdi biraz vaktin var mı, seninle konuşmak istediğim bir şey var." Ön kapının çalınması düşüncelerimi böldü ve kapıyı açmak için koridora doğru yürüdüm.

"Tabii. Anlat bakalım," dedim ve Velvet'e kapıyı açtım.

Onu mutfığa davet ettim ve "Bir dakika sürmez" diye fısıldadım. O da başını salladı ve masaya oturarak tasarımlarıma göz attı.

"Çalışma düzenimi konuşmak istiyorum. Yani, nerede çalışacağım. Brisbane'de her zaman evden çalışsam sorun olur mu?" Dudaklarımı ısırarak onun cevabını bekledim, istediğim yerden çalışmama izin vereceğini umuyordum.

Bir an sessiz kaldı ve nefesimi tuttum.

Lütfen evet de.

"Seyahat etmeyi mi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Belki, ama sadece senin için sorun olmazsa. İş benim için her zaman birinci önceliktir, bunu yanlış anlamamı istemem."

"Neden gittiğin yerden çalışamayacağını anlamıyorum. Seni ara sıra görmek isterim, o zamanlar müsait olursan her şey yolunda olur."

"Harika. Planlarım hakkında seni bilgilendireceğim. Henüz bir şey planlamadım çünkü önce sana danışmak istedim."

"Carla, ben sadece insanların çalışmaktan keyif aldığı bir iş kurmak istiyorum, sen mutluyusan ben de mutluyum. Ve şimdiye kadar yaptığın gibi tasarımlar yapmaya devam edersen, çok mutlu olurum."

İş konusunda onun gibi övgüye alışık değildim. Garsonluk her zaman zorlu bir işti ve sekiz saatlik vardiyaları genellikle yorgun ve takdir edilmediğimi hissederek tamamlardım. Jack ile çalışmak yepyeni bir deneyimdi.

"Teşekkürler Jack, bu benim için çok anlamlı." Yüzümdeki gülümsemeyi görebilseydi, bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlardı.

"Tamam, gitmem gerek, ama yarın sabah dokuzda görüşürüz, olur mu?"

"Tabii ki," dedim ve telefonu kapattık.

Telefonumu mutfak masasına koyup Velvet'e döndüm. "Patronum beni seviyor," dedim, hala gülümserken. Vücudum

Yüzü çatladı. "Havoc sana böyle hissettiriyor mu?" "Hiç de değil, onu bu yüzden seviyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu ana kadar her zamanki güvensizliğimi hiç hissetmemiştim. Kız kardeşi, onun bir tipi olduğunu ve benim ona uymadığımı söyleyince çok şaşırdım. Aptalca olduğunu biliyorum, ama..."

Beni keserek sözümü kesti. "Ama biz kadınlar böyle yaparız, değil mi? Kendimizi sorgularız ve bunu yapmamalıyız."

"Ben artık bunu yapmamaya çalışıyorum."

"Yani onunla seyahat etme fikri sadece onun isteklerine uymak için değil mi?"

Gülümsedim. "Benim için endişelenmen çok hoş. Hayır, bu bir uzlaşma meselesi. O benim onun için değişmemi istemiyor, ben de onun benim için değişmesini istemiyorum. Eğer o göçebe hayatı seviyorsa, onun için hayatımda bazı değişiklikler yapmaya hazırım. Ama dediğim gibi, henüz bunu konuşmadık, ne istediğini kim bilebilir ki?"

O da başını salladı. "Görünüşe göre bu sizin konuşmanız gereken bir konu."

Bu kesinlikle konuşmamız gereken bir konuydu ve o gece beni randevuya çıkardığında konuşacağımız konu olacaktı.

Yatağında bacak bacak üstüne atarak oturdum ve Havoc'un tişörtünü başının üzerinden çıkarmasını izledim. "Akşam yemeği için teşekkürler," dedim, kaslarına biraz dikkatim dağılmıştı.

Tişörtünü düşürdü ve kemer tokasına uzandı. Kaşlarını çatarak, "Fazla yemedin, tatlım. İyi değil misin?" dedi.

Kalan kıyafetlerini çıkarırken hareketleri dikkatimi dağıtmaya devam etti. Kendimi zorlayarak bakışlarımı ona çevirdim. "İyiyim, sadece öğle yemeğinde çok yedim, o yüzden pek aç değilim."

Bir an sonra, yanımda yatağa uzandı ve beni kucağına çekti, böylece bacaklarım onun bacaklarının üzerine geldi. Bakışları aşağı indi ve parmağını köprücük kemiğimde gezdirdi. "Neden giyinikisin?" Randevumuzdan sonra eve geldiğimizde, yatmak için en sevdiğim kıyafeti giymiştim: onun gömleklerinden biri.

Parmağını tutup hareketini durdurdum. "Sesin böyle çıktığında bana ne yaptığını biliyor musun?"

Gözleri gözlerimle buluştu. "Nasıl ses?"

"Boğuk. O sesinle kapıda daha fazla kadın sıraya girmiyor olmasına şaşıyorum."

Onun gözleri ateş saçarak karnımın kelebekler uçuşmasına neden oldu. *Tanrım, bu adam.* Bana öyle bakması ve "sana kötü şeyler yapmak istiyorum" diyen sesiyle konuşması yeterliydi, ben de ona her *istediğini* yapmasına izin verirdim. "Başka kadınları istemiyorum, melek. Sadece seni istiyorum."

Parmağını bıraktım. "Güzel cevap, Romeo." Dudaklarımız buluştu ve vücudumu ona sertçe bastırdım. Parmaklarım saçlarını okşadı ve dillerimiz birbirini bulduğunda inledim.

*Onu asla yeterince
tadamayacağım. Ya da ona
yeterince sahip olamayacağım.*

Ellerini yanlarımdan aşağı kaydırды ve kalçamı kavradı. Ağzını ağızımdan çekerek, "Bu kıyafetlerin gerçekten çıkması lazım" dedi. Bunu söylerken, parmaklarını külotuma taktı ve aşağı doğru çekti.

Onun çıkarmaması için hareket ettim ve sonra tekrar oturdum, ellerinin kışımı okşamasını ve başparmaklarının cildimi okşaması hissini seviyordum. "Konuşmamız lazım," diye fısıldadım.

Kaşlarını kaldırarak, "Gerçekten mi? Ben burada bir işin ortasındayım." dedi.

"Daha yeni başladın."

"Hadi oradan. Akşam yemeğine o daracık elbiseyi giydin. Her şey o zaman başladı, tatlım."

Gülümsedim. "Bu kadar uzun süre bekleyebilmen şaşırtıcı."

"İkimiz de aynı durumdayız."

"O zaman biraz daha bekleyebilirsin. Bu önemli."

Ellerini altımdan çekip birini belime koyarken, diğerini uyluğuma koydu. "Ne oldu?"

"Bizim hakkımızda ve senin çok fazla seyahat ettiğin hakkında düşünüyordum."

Ve bununla ilgili planların ne diye merak ediyorum."

Cevap vermeden önce dudaklarını sıkıca kapattı. "Brisbane'e geri dönmek hiç aklımda yoktu ama seni tanıdıktan sonra her şey değişti. Artık senin yanında olmak istiyorum. Sorun şu ki, yollarda olmayı çok seviyorum, bu yüzden bizi nereye götüreceğini bilmiyorum." Onun dürüstlüğünü ve sesine yansıyan duygularını çok sevdim. Havoc, bana ve aramızdaki bir ilişkinin sunabileceği her şeye karşı kapalı birinden, duygularını ortaya koymaya ve kendini açmaya istekli birine dönüşmüştü.

Parmaklarımla kolunu okşadım. "Beni de seninle birlikte yollara çıkarır mısın?"

Kaşları çatıldı. "İşin burada olduğu için bu zor olur."

"Ya işim her yerden yapılabilseydi?"

Bunu bir an düşünerek, "Eğer benimle birlikte yola çıkmanın bir yolunu bulduğunu söylüyorsan, sana bir çanta hazırlayıp senin o güzel kışını motosikletimin arkasına oturturum."

Kollarımı boynuna doladım. "Sanırım bana bir çanta hazırlaman gerekecek. Tek bir sorun var."

"Neymiş o?" Elleri yine kışımaya indi. En sevdiğim yerlerden biri.

Ağzımı kulağına yaklaştırdım. "Bir keresinde beni motosikletinin arkasına bindirmenin en iyi fikrin olmadığını söylemiştin, bu yüzden penisin sürekli ağrıyacak diye endişeleniyorum."

O güldü ve tekrar gözlerime baktı. "Sanırım bir ağrı kesici alıp erkek gibi davranmam gerekecek."

"Bazen beni dinlediğini görmek güzel," dedim, onun kahkahasının tadını çıkararak. Kahkaha Havoc'a yakışıyordu ve onu mutlu ettiğim için çok mutluydum.

Ellerini kışımaya çekip belimi kavradı. Tek bir hızlı hareketle beni sırtım yatağa gelecek şekilde yeniden konumlandırdı. Üzerimde durdu, gözleri arzuyla kararmış, elleri bileklerimi kavradı ve her iki yanımda yatağa dayadı. "Şimdi, kaldığım yere dönebilir miyim?" diye sordu ve ben onun ses tonuyla titredim.

Evet.

Başımı salladım ama tek kelime etmedim. Sadece ne olacağını merakla bekledim.

Bileğimi bırakmadan önce kollarımı yatağa bastırdı ve "Kıpırdama" diye emretti.

Nabzım hızlandı.

O otoriter Havoc bana her gün emir verebilirdi.

Gömleğimi çıkardıktan sonra eğilip önce bir meme ucumu, sonra diğerini yalamaya başladı. Ağzını karnımdan çekip karnıma öpücükler yağdırmaya başladığında neredeyse inleyecektim. Yatakta yer değiştirerek bacaklarımın arasına yerleşti ve bacaklarımı omuzlarına dayadı.

Gözleri benimkilere takıldı. Hareket etmedi.

Birbirimize bakarken hava elektrikle titriyordu. Bu adam benim için yaratılmıştı.

Tutkumu.

Koruyucum.

Aşkım.

Havoc'u istediğim kadar başka bir erkeği asla istemezdim.

"Siktir." Bu kelime dudaklarından koparak, yoğunluğuyla havayı yaraladı.

Kollarımı kıpırdatmamam emrini unuttum. Elimini yanağına koyarak fısıldadım, "Biliyorum."

"Biliyor musun?" Ağır bir nefesle sordu.

Bacaklarımı omuzlarından indirip oturdum. Yüzümü ona yaklaştırıp başımı salladım. "Bu, bunalmışlık hissi, bunun için çok minnettar olmak ama bunun nereye varacağını bilememek ve hiç bitmemesini ummak, ama biterse, farklı bir sonuç elde etmek için elinden gelen her şeyi yaptığını bilmek. Bu, asla yeterince sahip olamayacağın ya da yeterince yakın olamayacağın hissi ve daha sonra kaçırırsan diye hepsini hemen şimdi istemek gibi bir ihtiyaç patlaması. Hayatta başımıza gelen kötü şeyler bizi buraya, birbirimize getirdi ve planların o zamanlar berbat olmasına rağmen

"Derin bir nefes almak için durakladım. "Ve beni tüm berbat halimle kabul eden ve buna rağmen seven kişiyi bulmuş olmanın rahatlığı. Ruh ikizim."

Gözlerine baktım, bekledim.

Sözlerim odada yankılanırken, onun gözleri de benimkileri aradı.

Boynumu kavradı ve dudaklarıma öpücük kondurdu.

Güçlü ve talepkar olan o beni tüketti. Bana olan ihtiyacını ortaya çıkardığında kendimi kaybettim.

Benden daha fazlasını istedi ve ben ona her şeyi verdim. Her şeye sahip olabilirdi.

İstediği her şeyi. Onu

sahip olduğum

sürece.

İçime girerken saçlarımı kavradı ve bir an için hareketsiz kaldı.

"Söylediğin her şey doğru. Ama bunun nasıl biteceğini biliyorum ve bunun sona ermesi için hiçbir şans yok. Artık benimsin, Carla."

Öyleyim.

Ve her zaman öyle kalmak için deli gibi savaşıcağım.

Havoc'un eli karnımdan aşağı kayarak amıma ulaştı ve orada durdu. Kulağımın yanında çıkardığı inilti, her kadının uyanmak isteyeceği türden bir sesiydi. Kıcıma bastırıldığı ereksiyonu, elimi kaldırıp boynuna dolamama neden oldu. Yüzünü aşağı çekince, "Hayatımın geri kalanında her sabah senin yanında uyanmak istiyorum" diye homurdandı.

Bacaklarımı ayırarak ona istediği şeye ulaşmasını sağladım. Bir an sonra, parmağı içime girdiğinde inledim. "Her sabah yanımda uyanmanı ve bunu yapmanı istiyorum." Sözlerim nefes nefese çıktı. Onun için ıslak bir şekilde uyanmışım ve parmağını hareket ettirmeye devam ederse, çabucak boşalacaktım.

"Sırt üstü yat, hayatım, o göğüsleri ağzımda istiyorum." Onun talimatına uyarak, bir anlığına kahverengi gözlerine baktım. *O gözleri seviyorum.*

Havoc'un gözleri bana bilmem gereken her şeyi söylüyordu. Tahrik olmuş, mutlu, sinirli, kızgın, benden kaçıyor... Hepsi oradaydı ve onu çok daha iyi okumayı öğrenmişim. O sabah bana beni ne kadar istediğini ve göğüslerimi ne kadar sevdiğini söylediler.

Göğüslerime ciddi bir süre ayırdıktan sonra, gözlerini bana geri verdi. Orada gördüğüm ihtiyaç, içimi ateşle doldurdu. "Siktir, o bakışınla bile beni boşaltabilirsin," dedim, onun bakışları altında kıvranarak.

Ön kapının çalınması dikkatini dağıttı. "Açman gerekmiyor mu?"

Yüzünü tuttum. "Hayır, boş ver, beni bitir." Cevabım istekten çok yalvarış gibiydi ve o güldü.

Kapı çalma sesi ısrarcı hale gelince, "Siktir, gitmelerini söyle" diye homurdandım.

Yataktan kalkıp kot pantolonunu giydi. "Ben hallederim."

Onu izledim, onu oradan uzaklaştıran kişiye sinirlenmişim. Birkaç dakika sonra sesinin yükseldiğini duyunca, onun ruh halini değiştiren kişinin kim olduğunu görmem gerektiğini düşündüm.

Üzerime bir şeyler giydikten sonra, ön kapıda ona katıldım. Muhtemelen altmışlı yaşlarında yaşlı bir adam, Havoc ile konuşuyordu. Yüz hatları bana Nash'i hatırlattı ve "kızım" kelimesini söylediğinde, odam dönmeye başladı.

Gözleri benimkilerle buluştu. "Carla," diye mırıldandı.

Havoc kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. "Melek, bunu yapmak zorunda değilsin. Ben hallederim." Konuşurken beni sevgi ve koruma duygusu sardı.

Ona gülümsedim, iyi olduğumu anlaması için. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım, "ama bunu yapmam gerek." Kolumu onun omzuna doladım, kalmasını istediğimi anlaması için. Havoc'un desteği bu durumu atlatmamı sağlayacaktı;

onu bırakmamın imkânı yoktu.

Babama dönerek, "Gelmezdin. Seni görmek istemiyorum," dedim. Yıllarca süren reddedilme ve incinme duyguları kalbime çarptı ve sözlerim buz gibi oldu.

"Gelmek zorundaydım," diye başladı, sonra sözleri boğazında düğümlendi. "Hastayım ve ne kadar zamanım kaldığını bilmiyorum."

Öfke içimde kabardı ve dışarı çıktı. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Yirmi yıldan fazla bir süredir seni bekliyorum. Dünyada tüm zamanımız vardı! " Kafamı çılgınca salladım. "Ölüyorsun diye gelip bana fazla vaktimiz kalmadığını söyleyemezsin."

Duygularım beni sararken ve ona bağırırken, onu her santimini içime çekmeden edemedim.

Babam.

Bana hayat veren adam.

Küçük bir kızken hayalini kurduğum ve tanımak için her şeyi verebileceğim adam.

Nash'in bana öğrettiği her şeyi bana öğretmesi ve Nash'in yaptığı her şekilde beni koruması gereken adam.

Onu hafızama kazımak istemem beni öldürüyordu. Ama kalp ne isterse onu ister ve bazen ikiyüzlü bir kaltak olabiliyordu.

Gözlerinden pişmanlık fışkırıyordu. *Benimki gibi yeşil gözler.*

"Anlamalısın, annen ve ben ayrıldığımda iyi bir durumda değildik. Sizi görmek için geri dönmek istedim, ama yapamadım. Önce kendimi düzeltmem gerekiyordu. Sorun şu ki, kendimi hiç düzeltemedim."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bu, şimdiye kadar duyduğum en kötü bahane olmalı. Ve tamamen saçmalık. Kimse mükemmel değildir." Derin bir nefes alıp ekledim, "Hayır, bekle, mükemmel bir baba diye bir şey *var*, o da yanında kalan baba. Çünkü kusurlu olsa da, bir erkeğin çocuğu varsa yapması gereken tek şeyi yapıyor: o çocuğu büyütüyor ve şüphelerine rağmen her adımı yanında oluyor. Nefes almaya çalışırken Havoc'a sarıldım ve sessizce babamın gitmesini diledim.

"Carla..." diye başladı ama Havoc onu keserek sözünü bitirdi.

"O ne demek istediğini çok net bir şekilde ifade etti," diye tersledi.

"Git," dedim. "Fikrimi asla değiştirmeyeceğim."

Babam birkaç saniye kapının eşiğinde sessizce durdu, sanki hala her şeyi geri alıp onu içeri alacağımı umuyormuş gibi. Ama sonunda bana bir kağıt parçası uzattı ve gitti.

Telefon numarasıydı.

Kağıdı buruşturdum.

Ama o kalpsiz kadın, kalbim onu atmama izin vermedi.

"Bunlar tam da umduğum gibi, Carla," dedi Jack birkaç saat sonra, üzerinde çalıştığım elbise tasarımlarını ona gösterdiğimde. Havoc Göğüslerime daha fazla zaman ayırdıktan sonra eve döndüm ve kısa süre sonra işe başladım. Babamın düşünceleri beni tüketmişti ve Jack geldiğinde rahatlamıştım.

"Oh, şükürler olsun," dedim. "Yani, onları seviyorum ama senin begeneceğinden emin değildim."

"Taze ve bence tam da pazarımızın aradığı şey. Yeni bir şey, anlarsın ya?"

Benden, benim sevdiğim ve pazarın talep etmediğini düşündüğüm elbiseler tasarlamamı istemişti. Övgüsü, ona üzerinde çalıştığım diğer tasarımları da gösterme cesaretini verdi.

"Bana bir dakika izin verir misin? Odamda sana göstermek istediğim birkaç tane daha var."

O da başını salladı. "Tabii, çok isterim."

"Hemen dönerim."

Tasarımları bulmak düşündüğümünden uzun sürdü çünkü Havoc önceki gece yerlerini değiştirmişti ve ben bulamıyordum. Jack'in beklediği mutfığa döndüğümde onu Nash ile konuşurken buldum.

"Selam," diye Nash'e gülümseyerek selam verdim.

Çenesini kaldırarak selam verdi. "Selam." Jack'e gösterdiğim tasarımları işaret ederek, "Bunlar güzelmiş," dedi.

Nash, eğitimim boyunca beni her zaman desteklemişti ve modadan neredeyse hiç anlamasına rağmen, yıllar içinde becerilerimin gelişmesini izlemişti. Yeteneğimi geliştirmeye çalışırken hayal kırıklığına uğradığımda

O, işimin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Yıllar boyunca sayısız tartışma yaşamış olsak da, o her zaman arkamda durmuştu.

"Teşekkürler," dedim, yüzümde bir gülümseme yayılırken. "Demek tanıştınız?"

Jack başını salladı. "Evet, Nash bana burada moda gösterileri düzenlediğini ve aileni izlemeye zorladığını anlatıyordu." Konuşmalarını hatırlayarak sırıttı.

"Aman Tanrım, bunu unutmuşum." Nash'in bakışlarıyla karşılaştım ve onun da beni kulüpte bana attığı aynı düşünceli bakışla izlediğini fark ettim. kulüp evinde bana bakarkenki düşünceli bakışıyla yakaladım.

Jack saatine baktı. "Başka bir toplantıya gitmem için yaklaşık beş dakikam var. Diğer tasarımlar hazır mı?"

Onları uzattım. "Bunlar şu anda piyasada olanlardan biraz farklı, bu yüzden beğenmezsen ya da satmayacağını düşünürsen tamamen anlarım..."

"Vay canına, bunlar muhteşem," dedi, sözümü keserek. "Daha önce gösterdiğin de harikaydı, ama bunlar tek kelimeyle muhteşem." Bana baktı. "Bu seride daha fazla çalışmanı çok isterim."

Onun iltifatıyla nefesim yavaşladı ve vücudumda başım dönmeye başladı. Tasarımları bana geri verirken, "Tamam, harika, hemen başlıyorum," dedim.

Başını salladı ve masadan anahtarlarını aldı. "Birkaç gün sonra tekrar kontrol ederim. Bu arada bir şeye ihtiyacın olursa mesaj at."

O gittikten ve kapı arkasında tamamen kapandıktan sonra, Nash'e döndüm, kollarımı havaya kaldırdım ve çılgılık attım. "Vay canına! O benim işimi seviyor!" Bu coşku günlerce sürecekti.

Nash güldü. "Evet, ben de öyle anladım."

Bir an durup nefesimi düzenledim. Sonra başımı yana eğip sordum, "Sen neden buradasın?"

"Son birkaç haftadır seni pek görmedim ve sabah izinliyim, o yüzden uğrayıp nasılsın diye bakayım dedim."

Sesinde, Havoc'la görüştüğümü öğrendiğinden beri hissettiğim öfke ve gerginlik yoktu. Bu durum ve benim yüksek halim birleşince ona olan öfkem yatışmasına neden oldu. "Seni özledim," dedim. Bu doğrudu. Ondan kopuk hissetmek zordu, ama inatçılığım bana ona ulaşmamı engelliyordu.

Boynunun arkasını ovuşturdu, yüzünde acı bir ifade belirdi. "Siktir, her şey çığırından çıktı. Ben sadece seni korumaya çalışıyordum."

Elini tuttum ve sıktım. "Biliyorum. Ve sadece sen bana babalık yapmadan hayatımda bir şeyler yapmak istedim. Aramızda hiç şans yoktu. İkimiz de çok inatçıydık."

"Bu lanet olası gerçek."

Elini bıraktım. "Peki, Havoc'la aranız nasıl?"

Uzun bir nefes verdi. "Şimdilik kararımı saklıyorum, ama bu konuda sana daha fazla zorluk çıkarmayacağım."

"Fikrini ne değiştirdi?"

"Geçen gece kulüpte ve bugün burada seni gördüm. Farklısın, daha özgüvenlisin ve bence Havoc bunun için sana yardımcı oldu. O senin için seçeceğim biri değil ama onunla birlikte olmanın sana ne kadar iyi geldiğini ben bile görebiliyorum."

Dudaklarım gülümsedi. "Bunu itiraf etmek senin için ne kadar zor oldu?"

Onun suratını asmasını ya da bana gitmemi söylemesini bekliyordum. Ama o beni yine şaşırttı. "Havoc'la aynı konuşmayı yapmayacağım diyelim."

"Ne demek? Onunla hiç konuşmayacak mısın?"

"Konuşacağız tabii. Seni mahvederse ne olacağını ona açıkça söyleyeceğim."

"Seni seviyorum, Nash. Beni koruduğun için teşekkür ederim." Nerede Bir zamanlar rahatsızlık duyduğum şeyin yerine minnettarlık gelmişti. Bunun nasıl olduğunu tam olarak bilmiyordum, ama bir şekilde değişmişim. Ve Tanrı'ya şükürler olsun ki, onunla tartışmamak çok daha kolaydı.

O başını salladı. "Her zaman, bebeğim. Ne zaman ihtiyacın olursa, ben buradayım."

Bir an için gözlerimi indirdim, babamızın o sabahki ziyaretini düşündüm. Gözlerimi tekrar ona çevirdiğimde, "Babam bu sabah beni görmeye geldi," dedim.

Çenesini sıktı. "Ne dedi?"

"Sadece hasta olduğunu ve neden geri dönmediğini anlayamadığını söyledi." "Onu içeri aldın mı?"

"Tabii ki hayır. Mazeretleri çok zayıf. O zayıf. Hayatımda onsuz bu kadar ilerledim, şimdi ona ihtiyacım yok."

Beni kendine çekti ve kollarının arasına aldı. Beni tutarken dudakları alnıma değdi.

Başka hiçbir şey söylemedik ama söylememize gerek yoktu.

Tek ihtiyacım olan, her zaman benim için orada olacağına dair güveniydi.

Aşk bir fiildir.

Ve her ne kadar davranışları bazen benim istediğim gibi olmasa da, Nash'in bana olan sevgisi inkar edilemezdi.

Havoc

Kulüp evinde içecek bir şey ararken J, "Bana bir bira ver" dedi.

"Yaz geliyor," dedim ve birayı ona uzattım. O sabah hava çok ısınmıştı ve kulüp evinin kliması bizi serinletmek için zorlanıyordu. Yaklaşık bir saat önce gelmişim ve gömleğim bazı yerlerden vücuduma yapışmıştı.

J içkisini bir yudum aldı. "Dışarısı motosikletle çok sıcak olacak. Belki de şehirde kalmayı düşünmelisin."

Gözlerim onunla buluştu. "Düşündüm ama yola çıkmak için sabırsızlanıyorum."

"Carla senin gitmen hakkında ne düşünüyor?"

Bir hafta önce birlikte seyahat etme planlarımızı konuşmuştuk ve o zamandan beri ilk olarak nereye gideceğimize dair kabaca bir plan yapmıştık.

"O da benimle geliyor."

Kaşlarını kaldırdı. "Nash bunu biliyor mu?"

Biraz bira içtim. "Bugün onunla konuşacağım. Bir süredir konuşmadık."

"İyi şanslar, kardeşim. Bazen inatçı bir pislik olabilir." "Kim inatçı pislik?" Nash bize katılarak sordu.

J güldü. "Sen." Biraz daha bira içtikten sonra ekledi, "Ben gidiyorum. Dediğim gibi, iyi şanslar."

O gittikten sonra Nash bana baktı. "Carla geçen hafta onunla konuştuğumu söyledi mi?"

"Evet. Ondan sonra senden haber alırım sanmıştım."

"İşlerim başımdan aşkındı." Buzdolabına uzanıp bir bira aldı.

Ona haberimizi vermek için şimdi tam zamanı olduğuna karar verdim. "Birkaç hafta sonra şehirden ayrılıyorum ve Carla da benimle geliyor."

Beklediğim tepkiyi vermedi. Nash'in bilinen ani öfkesi yoktu, daha çok bir tür kabullenme vardı. "Bunun olacağını tahmin etmiştim. Bu fikri sevdiğim anlamına gelmez ama ikinizle kavga etmekten bıktım. Carla artık yetişkin bir kadın ve bildiğim kadarıyla seninle mutlu.

Seninle mutlu olduğu sürece, tekrar araya girmeyeceğim. Ama sözlerimi iyi dinle, Havoc, onu incitecek bir şey yaptığını öğrenir öğrenmez, hayatın cehenneme döner."

Başımı salladım. Buna saygı duyabilirdim. "Öyle bir şey olmayacak. Carla benim için her şey demek."

O bana bir keresinde söylediği kelimeleri kullandım ve yüzündeki tanıma ifadesi onun hatırladığını gösterdi. "İyi," diye mırıldandı ve bir yudum bira içti. Bana son bir kez baktıktan sonra odadan çıktı.

Aynı anda Scott kafasını içeri soktu. "Futbol maçı başladı, kardeşim. İzleyecek misin?"

Çenemi kaldırarak ona baktım. "Hemen geliyorum." "Bira getir, tamam mı?"

Beni düşüncelerimle baş başa bırakıp buzdolabından içecekleri aldım.

Nash ile arkadaşlığımın nereye varacağını kim bilebilirdi ki? Hayatın hiçbir şeyin nereye varacağını kim bilebilirdi ki? Hayatım bir zamanlar düşündüğüm gibi gitmemişti ve son zamanlarda her gün yolum değişiyor gibiydi. Ama seçtiğim yol bana umut veriyordu.

Carla ile birlikte olmak ve Storm ile bağlarımı yeniden kurmak, her şeyden uzaklaştığımdan beri hayatımda eksik olan bir şeyi bana geri verdi.

İnanç.

Aileme olan inancımı hiç kaybetmemiştim, ama diğer herkese olan inancımı kesinlikle kaybetmiştim.

herkese olan inancımı kaybetmiştim. Carla duvarlarımı yıkmış ve bir kadının beni değerimden daha fazlasını isteyebileceğini kanıtlamıştı. Ve benim

Mali durumum, davranışlarım veya geçmişim ne olursa olsun, o her zaman yanımda olacak ve bana tüm kalbini verecekti.

Beni asla hayal kırıklığına uğratmayacağına ve işler kötüye gittiğinde beni terk etmeyeceğine güveniyordum. Ve bu güven, Carla'nın benim geleceğim olduğunu bilmem için tek ihtiyacım olan şeydi.

O öğleden sonra, babamın, Yvette'in ve Carla'nın kahkahalarıyla babamın evine girdim. Carla'nın ailemle vakit geçirmesi beni çok mutlu ediyordu. Onları mutfak tezgahının etrafında otururken bulduğumda, Carla gülümseyerek gözlerime baktı. "Futbol maçı kimin kazandı?"

Onu belinden tutup öpmek için kendime doğru çektim ve "Sence kim?" dedim.

"Tanrım, Broncos olduğunu söyleme!"

"Tabii ki Broncos. Cowboys bu yıl kaybetti, bebeğim."

Göğsüme vurdu. "Pfft, kazanacaklar. Göreceksin."

Gülümsedim. Bu tartışma, onunla yaptığım sürece asla eskimeyecekti.

Ben tek kelime etmeden sırtıma devam edince, göğsüme sertçe bastırarak kollarımdan kurtulmaya çalıştı. "Oh, nasıl biteceğini anladım, Bay Kendinden Çok Emin. Önümüzdeki birkaç ay boyunca takımının ne kadar iyi olduğunu dinlemek zorunda kalacağım. Ama

. Benim takımım senin takımını mahvedecek."

Onu daha sıkı tutarak kulağına eğildim. "Ne zaman istersen seni seve seve ısırırım, hayatım."

Yine göğsüme vurdu ve ben sırtıttım. "Sözlerine dikkat etsen iyi olur. Yakın gelecekte ısırılmayabilirsin."

Kahretsin, hayatımda çok uzun zamandır eksik olan şey buydu.

Onu bıraktım. "İkimiz de bunun asla olmayacağını biliyoruz."

Yvette konuşmamıza müdahale etti. "Carla, sıra sende."

Etrafında oturdukları Monopoly tahtasına bakarak sordum, "Kim kazanıyor?" "Sen oynamıyorsun, Havoc," diye mırıldandı Yvette ve bana müstehcen bir

bir bakış attı. "Sen oynadığında kimsenin şansı olmaz.

Carla kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

Buzdolabına gidip soğuk su almak için kalktım. "Evet, gerçekten."

"Meydan okuma kabul edildi," dedi, gözlerinde kararlı bir ışıltı vardı.

Yvette inledi. "Hayır, biz oyunu bitirirken o akşam yemeği pişirebilir. Siz ikiniz daha sonra kendi oyununuzu oynarsınız."

Carla gülümsedi, gözlerini benden ayırmadan. "Anlaştık. Bu akşam sen, ben ve Monopoly."

"Bu kadar rekabetçi olduğunu bilmiyordum, melek," dedim, dondurucudan biftek çıkarırken.

Hamlesini yapmak için zar attı. "Uzun zamandır bunu yapıyordum. Ama seninle oynamak çok eğlenceli olacak. Kazanan her şeyi alır, ve paradan bahsetmiyorum."

Babam güldü. "Bu gece yatak odasında yine gıcırta sesleri duyulacak, değil mi?"

"Yatak ne zaman gıcırdamıyor ki, Al?" Carla hemen karşılık verdi.

Babamın kıkırdaması kahkahaya dönüştü. "Çok haklısın, küçük hanım. Oğluma iyi öğretmişim.

Yvette gözlerini devirdi. "Tanrım, yardım et."

Babam Yvette'e döndü. "Seni de iyi yetiştirdim, Vettie. Bir kızımı benim kadar kadınları sevecek şekilde yetiştireceğimi hiç bilmezdim, ama bu başarıdan çok gurur duyuyorum. Ve burada yaşarken yatağının gıcırdamasını hiç duymadığımı sanma. İşitme duyum her zaman iyiydi."

Yvette başını salladı. "Tanrım, baba, ağzının pisliliği hiç bitmeyecek mi?"

Carla, Yvette ve babamın tartışmasını izleyerek güldü. Gözlerini yakaladığında beni işaret etti, sonra kendini işaret ederek, "Sen, ben, bu gece" diye fısıldadı.

Başımı salladım ve aramızdaki mesafeyi kapattım. "Tamamdır, tatlım, ama hazır ol çünkü yenileceksin."

O sırtıttı. "Bence yanlış anladın, Romeo. Yenecek olan *sensin*."

"Siktir, zihninin çalışma şeklini seviyorum," dedim ve dudaklarına bir öpücük kondurdum.

Öpücüğü bitirdiğimde, başını arkamızda açık olan televizyona çevirdi. "*Modern Family!*" diye bağırdı.

"Tanrım, yardım et," diye mırıldandım. O diziyi ve dizideki kadını çok seviyordu, o çılgık çılgıla bağırarak kadını, susturmak için para bile verirdim.

Bana bakmak için hızla geri döndü.

Babam televizyonun uzaktan kumandasını televizyona doğrulttu ve sesi yükseltti.

"Al bakalım, tatlım. Havoc'a ağrı kesici alıp kendini toplamasını söyle."

"Tanrım, her şeyi duyuyor musun?" diye sorarak yaşlı adama kaşlarını çattım.

Carla kahkahayı bastı. "Teşekkürler, Al." Beni işaret ederek ekledi, "Dolapta aspirin var."

Yvette de lafa karıştı. "Burada bir şey kaçırdığım belli, ama bu programı çok seviyorum, o yüzden herkes *susun*."

Herkesin dikkatini televizyona çevirmesiyle başımı salladım. Ama tüm bunlardan rahatsız olmuş gibi görünsem de, gerçek bundan çok uzaktı.

Ailemin kadınım la iyi geçinmesi, dünyada izlemekten en çok keyif aldığım şeylerden biriydi.

"Ben başlıyorum."

Nash'e kaşlarımı çattım. "Hayır, ben alıyorum."

O da bana kaşlarını çattı. "O benim kız kardeşim. Bu pisliği ben haklamalıyım."

"O benim kadınım. Onunla uğraşan herkesi ben mahvederim."

Uzun bir nefes verdi. "Lanet olsun. Sen başla, ama ben de bir yumruk atacağım."

Onun fikrini değiştirebileceğini düşünmeden bekledim. Carla'nın eski öğretmenin evinin ön yolunda ilerlerken yumruklarımı sıktım. Bunun için uzun zamandır bekliyordum.

Ön kapıyı çaldıktan birkaç dakika sonra, pislik herif kapıyı açtı ve "Ne var?" diye bağırdı.

Botumu evinin içine soktum ve içeri girerken kapıyı iterek açtım.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdı ama ben yumruğumu karnına indirerek onu susturdum. Acıdan iki büklüm olup küfürler savururken Nash ve ben içeri girip kapıyı çarptık.

"Kız öğrencileri, derslerinden geçmeleri karşılığında seninle yatmaya zorladığını duyduk," dedim.

Gözlerinden korku fışkırıyordu. "Onlar benimle kendi istekleriyle yatıyor, dostum. Onlara tecavüz etmiyorum."

Öfkem patladı ve onu kontrol altında tutmak için mücadele ettim. Gömleğini kavrayarak, "Bana öyle söylenmedi, pislik" diye bağırdım.

Nash onun saçını tutup başını geriye doğru çekti. "Hoşumuza gitmeyen şeyler yapanlara ne yaptığımızı bilmek ister misin?"

Adamın alnında ter damlaları birikmiş, nefes almakta zorlanıyordu. "Bir daha yapmayacağım. Yemin ederim!"

Nash tekrar kafasını çekerek, olabildiğince acı vermeye çalıştı. "Bir daha yapmayacağını biliyorum. Seninle işimiz bittikten sonra yapmayacağını biliyorum."

Onu sertçe duvara itip tekrar yumrukladım. Yumruğum yanağına çarptığında içimi bir tatmin duygusu kapladı. Bu herif hak ettiğini bulmuştu.

"Bundan sonra seni yakından izleyeceğiz. Ne zaman evinden çıktığında, seni izleyeceğiz. Bizim haberimiz olmadan sıçamazsın bile. Anladın mı?" Kafasının yan tarafına vurdum.

Şiddetli tarafımın sevdiği bir çaresizlikle başını salladı ve ben bu ihtiyacı bastırmak zorunda kaldım. Carla'ya yaptıkları için ona daha fazla acı, *çok fazla acı* vermekten başka bir şey istemiyordum, ama bu dürtüyü kontrol etmek zorundaydım. Bunun yerine birkaç derin nefes aldım ve nefes almaya odaklandım.

Nash, adamın karnına sert bir yumruk attı ve adam acı içinde bağırarak karnını tuttu. "Bir daha bir kadını seninle yatmaya zorlarsan, bu sana lanet olası bir parkta yürüyüş gibi gelecek."

Nash'in adamı yumrukladığını izlerken göğsüm sıkıştı ve ona acı çektirmek için kafamda bir düşünce dolaşıyordu.

Tek düşünebildiğim buydu.

Kırmızı, kör edici bir ışık zihnimde parladı ve beni yutmak üzereydi.

"İyi misin?" Nash bana dönüp sordu. Bu dürtüleri kontrol etmenin bir yolunu bulmalıydım.

Carla.

Carla için oradaydım.

Kırmızı ışık kayboldu.

Acı duyma ihtiyacım azaldı.

Hızlıca birkaç nefes aldım.

"İyiyim," dedim sonunda

Nash'e.

"Tanrıya şükür. Bir an için, bir ölüm daha yaşayacağımızı sandım."
Onun sözleri öğretmeni paniğe sevk etti. "Öldürme beni! Bir daha yapmayacağım!"

Bu adamın yanından uzaklaşmam gerektiğinden, ön kapıya doğru yürüdüm.

"Nereye gidiyorsun?" Nash arkamdan bağırdı.

"Benim işim bitti. Eğer yine batırırsa, kendimi tutmayacağım, ama şimdilik yeter. Onunla ne yaparsan yap," dedim ve dışarı çıktım.

Orada kendimi kaybetmeye çok yaklaştım.

Onu kurtaran tek şey Carla olmuştu. Beni hiç kimsenin yapamadığı şekilde sakinleştirmişti. O anda ne yapmam gerektiğini anladım.

Kırk dakika sonra eve vardığımda, evin içinde "Carla!" diye bağırdım. O gün Yvette'in götürdüğü babamın hastane kontrolü için, o da babamın evinde çalışıyordu.

Her yeri aradım ama onu bulamadım. Telefonumu çıkarıp onu aradım.

Üçüncü çalınıştta cevap verdi. "Selam, bebeğim. Ne yapıyorsun?" "Neredesin?"

"Senin evindeyim. Neden?"

"Melek, ben evdeyim ama sen burada değilsin."

Gülerek cevap verdi, utangaç gülüşlerinden biriydi. "Senin kulübendeyim."

"Neden?"

"Gel de bul beni. O zaman anlatırım."

Telefonu kapattım ve kulübeye doğru yola çıktım. Yıllar önce bisikletleri tamir etmek için kurmuştum. Aynı zamanda çocukların gelip dinlenebileceği bir yerdi. Bir kanepa, televizyon ve bar vardı ama kasabadan ayrıldığımdan beri pek kullanmamıştım. Carla, babamla birlikte iyileşme sürecimizde bizimle kaldığında temizlemişti.

Onu kanepede oturmuş, önündeki sehpa desenler yayılmış halde buldum. İçeri girdiğimde başını kaldırdı. "Selam."

"Burada tasarım mı yapıyorsun?" Neden benim kulübemde çalışmayı tercih ettiğini anlayamıyordum. Özellikle de içeride klima varken ve hava sıcakken.

Ayağa kalkıp bana doğru geldi. Gömleğimi hafifçe çekerek, "Burada olmak sana yakın hissetmemi sağlıyor ve tasarımlarımın daha akıcı olduğunu fark ettim. Kulağa garip geldiğini biliyorum ama..."

Onu dudaklarına parmaklarımı koyarak susturdum.

Garip gelmiyordu.

Tamamen anladım.

Çünkü o da benim için aynısını yapmıştı.

Beni merkezine aldı ve hayatıma yeniden bir amaç

verdi. "Bunu çok seviyorum," diye itiraf ettim.

Yüzü aydınlandı. "Oh, şükürler olsun. Biraz aptalca olduğunu düşünmüştüm."

"Bebeğim, ne hissedersen hisset, aptalca değil ve benden asla özür dilemek ya da bir şey saklamak zorunda değilsin. Seni olduğun gibi seviyorum."

"Teşekkür ederim," dedi.

Gözlerinde parıldayan kırılğanlıkla bana bakışı, sikime doğru bir arzu dalgası yarattı. Onu kaldırıp omzuma attım.

"Havoc! Ne yapıyorsun?" diye çığlık attı.

Kulübenin garaj kısmına girdim. İlk bindiğim bisikletin bulunduğu yere.

Bisiklete vardığımda onu yere indirdim. Boynunun arkasını avuçlayarak onu öptüm, diğer elim ise kısa eteğinin kenarına kaydı. Aradığımı bulmam uzun sürmedi ve parmaklarımı ıslaklığına kaydırarak sıkım daha da sertleşti.

Vücudu bana doğru kıvrıldı ve parmaklarımla onu sikerken inledi. Ağzını ağzımdan çekerek, "Siktir, her gün bu ruh halinde eve gelmelisin" dedi.

Boynunu bıraktım ve iki elimle külotunu yırttım. Çılgın bakışlarına karşılık, "Bisikletimde sikhemi istedin, işte istediğini alacaksın" diye homurdandım.

Çılgın bakışları heyecanla yerini bıraktı. "Nihayet, Romeo," dedi ve elleri bluzunun altına kaydı. Hızlı bir hareketle bluzunu ve sütyenini çıkardı. Eteğini aşağı çekip bir an durdum, güzelliğini içime çekmek için.

"Siktir," dedim, gözlerim vücudunda dolaşırken kemerime uzandım.

Hareketlerim yavaşladı ve o, benim yerime geçmek için ellerimi kemerimden çekti. Onun benim sikime olan sabırsızlığından asla bıkmayacaktım.

Sonunda çıplak olarak birbirimizin karşısında durduğumuzda, o bana yaklaştı ve parmaklarını saçlarımın arasına geçirdi. Gözlerini benimkilere sabitleyerek sordu: "Neden şimdi? Uzun zamandır bundan kaçınıyormuşsun gibi görünüyordu... Fikrini ne değiştirdi?"

Dudaklarını izledim.

Tanrım, o dudakları ne kadar da seviyordum.

Bana o kadar çok şey verebiliyorlardı.

Teselli edici sözler.

Günüme neşe katan küstah

sözler. Saatlerce süren saf

mutluluk.

"Seni motosikletimde sikmeyi her düşündüğümde Kelly'nin anıları canlanıyordu. O da hep bisikletimde sikmemi isterdi. O anıları istemiyordum çünkü o anıları düşündüğümde, onunla ve işimle ilgili tüm diğer bokları da düşünüyordum. Tüm bunlar ve annemin ölümü arasında, hayatımın en kötü dönemiydi ve tek istediğim

"Bunu aklımın bir köşesine atıp unutacağım." Dudaklarını izlemeyi bırakıp yanağını avuçladım. Başparmağımı cildinde gezdirerek devam ettim, "Bugün fark ettim ki, seninle olmak o acıyı tüketilmeden yaşamamı sağlıyor. Sen beni hiç kimsenin yapamadığı şekilde sakinleştiriyorsun, Carla. Kötü anılar ise artık benim üzerimde hiçbir gücü yok. Eğer kadınımla beni motosikletimde sikmemi istiyorsa, o zaman tam da bunu yapacağım."

Bana verdiği gülümseme saf güzellikti. "Sen de beni sakinleştiriyorsun. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama dünyama huzur getirmeyi başardın. Hayatımda boktan şeyler olsa bile, senin yanımda olduğunu bilmek her şeyi iyi geliyor." Onun bu sözleri kalbimi deli gibi çarptırdı. Ona bunu verdiğimi bilmek benim için her şeydi.

Onu bırakıp motosikletimi çalıştırdım. Oturduktan sonra beline uzandım ve onu kendime çektim. Amcığı sikimin üzerinde kayarken inledim ve bir an için gözlerimi kapattım.

Siktir.

Her zaman benim için hazır.

Elleri beni sardı ve "Siktir, bu hayal ettiğim kadar iyi olacak" dedi.

Bakışlarımızı tekrar buluşturduk ve hareket etmeye başladık.

Sadece biz vardık.

Birlikte.

O anda.

Kovalıyo
rduk.
İtiyorduk

.
İstiyordu
k.

Ağzımı onun ağzına bastırdım ve vücutlarımız mükemmel bir ritimle hareket ederken öpüştük. Kendini bana açtı ve ben onu tükettim.

Her şeyi
Hepsini istedim.

Onu

O, ihtiyacım olan tek şeydi.

"Havoc!" diye bağırdı, tırnakları sırtıma batıyordu. "Oh, Tanrım... bisiklet... lanet olsun..." Sesini kaybederek zevke teslim oldu.

Daha sert ve daha hızlı ittim, onu kendime yaklaştırdım. Boşaldığında her saniyesini izledim. Gözlerinin kapanışını, dudaklarının aralanışını.

Orgazm sırasında nasıl nefes nefese kaldığını, dişleri dudaklarını ısırmadan önce

.
Ve gülümseme dudaklarını kaplamadan hemen önce vücudunun titremesi.

.
Boşalmayı geciktiriyordum ama o gülümsediğinde artık kendimi tutamadım. Orgazm içimi kapladı, vücudumun her santimini bir erkeğin her şeyi vereceği türden bir zevkle doldurdu.

"Bu bisiklet sihirli," diye fısıldadı. "Bebeğim, sen sihirli bir fahişesin."

"Bebeğim, *sen* sihirli bir *kadınsın*."

Gülümseyerek başını salladı. "Hayır, kesinlikle bisiklet. Onu yatak odana taşımalsın."

Kıkırdadım ve dudaklarını öpmek için ağzımı onun dudaklarına yaklaştırdım. Öpüşmemiz bittiğinde,
"Evlen benimle" dedim.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Gerçekten mi?"

"Tabii ki sahte bir evlilik demek istemiyorum."

Gülümserken bana bir tokat attı. "Bilmiyorum. Oral seks konusunda çok talepkarsın. Yaşlandıkça bundan sıkılabilirim."

"Seks yapmayı siktir et. İhtiyacım yok."

"Siktir. En azından günde iki kez benim ağzımdaki sikin için yaşadığını sanıyordum."

"Eskiden öyleydin. Artık değil."

"Bu çok ani oldu. Seninle evlenmem için bana bir neden söyle."

Ona ondan fazla neden sayabilirdim, ama benim için en anlamlı olanıydı. Kolyemi çıkardım...

Yin yang kolyem.

"Annem ölmeden önce bana vermişti. İçimde karanlık bir taraf olduğunu biliyordum

içimde karanlık olduğunu biliyordum ve yin yang'ın karanlık ve aydınlık arasındaki dengeyi bulmamı hatırlatması için verdiğini söyledi. Beni dengeleyecek bir kadınla tanışmam için dua etti." Derin bir nefes aldım. "O kadın sensin, Carla. Sen benim ışığımsın."

Bana bakakaldı ve ben neredeyse nefesimi tuttum. Evet diyeceğinden emin değildim. Sonra gülümsedi ve şöyle dedi: "Evet, sizinle evlenirim, ama sadece bana sikini verme konusunda kendini geliştirmeyi kabul edersen."

Gülümsedim. Bu kadın tam bana göre idi. "Ne düşünüyorsun?"

Dudaklarına bir öpücük kondururken fısıldadı: "Akşam yemeği pişirirken mutfakta biraz eğlenmek ve çamaşır yıkarken çamaşır makinesinde biraz zaman geçirmek hoş olabilir. Bilirsin, sıkıcı işleri benim için gerçekten zevkli hale getirmek. Ayrıca halka açık yerlerde seks yapmak da isterim."

"Tamam. Evleniyoruz." Her şeye razı olurdum. "Carla Caldwell.

Kulağa hoş geliyor, sence de öyle değil mi?"

Bu ismin sesini çok sevdim ve bir an önce gerçekleşmesini istedim. Onun böyle bir şey yapacağını hiç tahmin etmemiştim.

Birbirimizin planlarında yoktuk.

Çarpıştık ve ne kadar direnssek de, kaderimiz birlikte olmaktı.

Çünkü bazen hayat, kafamızdaki planlardan farklı şekilde gelişir ve bu her zaman kötü bir şey değildir.

Bazen bu, dünyadaki en harika şeydi.

SON

Carla

3 ay sonra

"Anne, bu parti harika. Bu kadar uğraşmana gerek yoktu. Havoc ve ben sadece eve gelip ailelerimizi görmek istemiştik."

Eteğine ellerini silip bana bir bakış attı. Sıradan bir bakış değildi, *o* bakıştı. Çocuklarından birine sinirlendiğinde attığı bakış.

"Carla, bir anne kızının hayatında mutlu olmasını görmek için yaşar ve bunun bir parçası da onun hayatının aşkıyla evlendiğini görmektir. Sen, birkaç ay önce Havoc ile kaçtın

ay önce tek kelime etmeden, hatta evleneceğine dair bir ima bile yapmadan *kaçtın. Kaçtın*. Seni şımartma, elbise seçmene yardım etme ve sevdiğin adam sana sonsuza kadar seni koruyacağını söylediğinde yüzünün ışıldamasını görme fırsatını kaçırdım." Derin bir nefes aldı. "Bugün telaşlanma sırası bende. Bugün, Brisbane'de Havoc ile evlenseydin sana vereceğim partiyi vereceğim. Lütfen bana bunu yapmama izin ver."

Gözlerim doldu. Nadiren ağlardım ama annem bazen duygularımı kabartmakta ustaydı.

Elini tuttum. "Özür dilerim anne. Seni düşünmeliydim."

Kafasını salladı. "Hayır, öyle demiyorum. Hayatını her zaman istediğin gibi yaşamalısın. Ama ne zaman istersem sana bir parti düzenlememe izin vermelisin."

Gözlerimden yaşları silerek güldüm. "Tamam, anlaştık. Ne zaman parti istersen, bana söyle."

Yüzü aydınlandı ve bana sarıldı. "Seni çok mutlu ettiğini görebiliyorum. Bu da beni mutlu ediyor."

Beni bıraktığında başımı salladım. "Gerçekten öyle."

Bakışlarım, Storm kardeşleriyle gülerek duran Havoc'a kaydı. Nash bile onunla birlikte gülüyordu.

Üç aylık ayrılık bize iyi gelmişti. Havoc ve bana, iyi niyetli ailemizin müdahalesinden uzak, ilişkimizi güçlendirme şansı vermişti. Ayrıca, bazı şeyleri çözme özgürlüğü de vermişti. yolculuğumuz boyunca. Havoc yol hayatını ve onun yanında olmayı çok seviyordu, ben de bunu bizzat görebiliyordum. İşim hiç aksamadı ve Jack'in bana verdiği tüm projeleri bitirebilmek için kısa sürede iyi bir rutin geliştirdim.

"Şehirde ne kadar kalacaksınız?" diye sordu annem. Brisbane'e sadece iki gün önce gelmiştik. Ancak ona önceden haber vermiştim, bu yüzden partiyi planlamak için zamanı olmuştu. Onun planını bilmiyordum, ama herkesle görüşme fırsatı bulduğum için çok sevindim.

"Birkaç hafta. Seninle ve Havoc'un babasıyla vakit geçirmek istiyoruz. Sonra sahile doğru yola çıkıp muhtemelen Darwin'e gideceğiz." Darwin'e gideceğiz."

Annemin bakışları, Madison'la derin bir sohbete dalmış olan Havoc'un babasına kaydı. "Al bu aralar iyi görünüyor. Onu ve Yvette'i birkaç kez akşam yemeğine davet ettim."

Al, onun hakkında konuşurken gözlerim onunla buluştu ve bana göz kırptı. "Carla, buraya gel, küçük hanım. Sana bir şey sormak istiyorum."

"Babasına çekmiş," dedi annem başını sallayarak. "O kadar otoriter ki."

Gülerek ona hak verdim. "Evet, öyle. Ve oğlu gibi pis de.

Herkesle sohbet etmek için seni yalnız bıraksam olur mu?" Beni uzaklaştırdı. "Git. Yemekleri ben hallederim."

Onu bırakıp Al ve Madison'ın yanına gittim. Ancak, Nash beni hedefime ulaşmadan köşeye sıkıştırdı. Eli koluma kondu

ve "Bir dakikan var mı?" dedi.

"Tabii, ne oldu?"

Beni kenara çekti. "İyi görünüyorsun, bebeğim. Mutlu."

Ağzım gülümsemeye başladı. Nash için bunu itiraf etmek çok zordu. Çünkü bunu söylemesi, Havoc'u kabul etmesi anlamına geliyordu. "Öyleyim. Hayat güzel."

"Yine de evlenmek için kaçmana gerek yoktu. Ben sana engel olmazdım."

"Kaçmadım Nash. Havoc ayrılmadan önce bana evlenme teklif etti, ben kimseye söylemedim. Birkaç hafta önce bana neyi beklediğimizi sorduğunda, ona verecek iyi bir cevabım yoktu, o yüzden evlendik. Tam olarak olmam gereken yerdeyim gibi hissediyorum."

"Seni bu kadar mutlu etmesi benim için yeterli. Senin için tek istediğim buydu. Babam seni benim bile bilmediğim şekillerde mahvetti ve ben hayatımı bunu telafi etmeye çalışarak geçirdim. Havoc'un yüzündeki gülümsemeyi koruduğunu bilmek *beni* mutlu ediyor."

Elimi uzattım ve avucumu yanağına koydum. "Bu yükü çok uzun süre taşıdın Nash. Seni bunun için seviyorum ama artık bırakmalısın," dedim yumuşak bir sesle. "Babam konusunda ise, onu görmeye karar verdim. görmeye karar verdim."

Nash'in gözleri büyüdü. "Neden?"

"Bunu kendim için yapmam gerekiyor. Affetmek için. Onun için değil, kendim için. Annemin dediği gibi, acı, kırgınlık ve öfkeye tutunmak *bana* sadece daha fazla acı veriyor. Artık bu acıyı bırakmanın zamanı geldi." Tüm bu eski acıları aşmaya başlamıştım ve bir sonraki adımın babamı görmek olduğunu biliyordum. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyordum onunla hiçbir şey yapmak istemiyordum, ama onunla konuşmanın bu yolculuğumda bana yardımcı olacağını umuyordum.

"İstersen seninle gelirim," dedi.

Tekrar gülümsedim. "Her zaman beni kolluyorsun." Parmak uçlarına basarak yanağına öptüm. "Birinin isteyebileceği en iyi ağabey olduğun için teşekkür ederim."

O anda Al bizi böldü. "Carla, geliyor musun?"

"Gitmem gerek," dedim Nash'e. "Havoc'un babası bazen ondan daha otoriterdir."

Nash sırıttı. "Onun lanet olası kız kardeşi de öyle. Birkaç kez akşam yemeğinde ona maruz kaldım ve lanet olsun, onun gibi bir kadınla daha önce hiç tanışmadım." Çenesini Al'ın yönüne doğru salladı. "Git."

Al ve Madison'ın yanına gittim. "N'aber?" diye sordum.

Gözleri yaramazca parladı. "Madison, kocasının onu hamile bırakmak için saatlerini harcadığını söylüyordu. Bu beni düşündürdü. Sen ve oğlum bana yakında bir torun hediye etmeyi düşünüyor musunuz? yakında bana torun mü vereceksiniz?"

Havoc'un derin sesi arkamdan gürlledi ve aynı anda eli belime kaydı. "Baba, sana aynı soruyu sorduğunda bunun için henüz çok erken olduğunu söylemiştim. Karımı bu konuda rahatsız etme."

Bu iki kelimeyi duyunca midem altüst oldu.

Karım.

O kelimeleri sık kullanmazdı ama kullandığında eriyip giderdim.

"Madison ve hamile kelimelerini mi duydum?" diye sordu J, bize katılarak. Bakışlarının Madison'inkilerle buluştuğunu ve gülümsediklerini gördüm.

J ona uzanırken Madison elini itti. "Tanrım, Al, neden bu konuyu açtık ki? Şimdi başını belaya soktun. J bütün gün peşimden ayrılmayacak." Her ne kadar söylense de, sesinde sevgi duyuluyordu.

Nash yanımıza geldi. "Bebeğim, J her gün senin peşinde. Bugün de farklı değil."

Madison iç çekerek sonunda J'nin kollarını kendine dolamasına izin verdi. "Doğru."

Havoc'a baktım ve onun sadece bana ayırdığı bakışla beni izlediğini gördüm.

Aşk.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım.

O eğilip kulağıma fısıldadı. "Ne kadar?"

Sıcaklık içime işledi. O iki kelimenin anlamını biliyordum. "Nerede?" diye sordum.

Sırıttı. "Melek, annenin evine yeni geldik, herkes parti için buradayken seninle onun evinde sevişmem uygun olmaz."

Ona bir tokat attım ve onu gruptan uzaklaştırdım. "Benimle oynuyorsun. O iki kelimeyi sadece beni kendine çekmek için kullanıyorsun."

Seni ne kadar çok seviyorum. Bu iki kelime beni ısıtıyor ve sen bunu biliyorsun. Ne zamandan beri uygun olup olmadığını düşünmeye başladın?

Kolunu belime doladı ve elini kıkımda gezdirdi. "Seninle seninle oynuyorum. Bu sabah benim sikimi emmeyi reddettiğini hatırlıyor musun?"

"Çünkü geç kalıyorduk."

Ağzını tekrar kulağıma yaklaştırdı. "Bebeğim, bir şeye geç kalıyoruz diye sikimi emmeni istersem, o güzel dudaklarını sikimin etrafına dolayıp emmeni istiyorum. Bugünkü amacım seni o kadar azdırmak ve benim için hazır hale getirmek ki, bu gece "hayır" kelimesi sözlüğünde bile yer almayacak. Amını o kadar ıslatmanı istiyorum ki, daha sonra seni yaladığımda çenemden damlasın."

Oh, Tanrım.

Benim kirli motorcumu.

Onu ve pis ağzını, hayal edebileceğimden çok daha fazla seviyordum.

Harlow pastayla önümüzden geçip giderken, Madison ve J Al ile gülüyor, Scott ve Nash Griff ile şakalaşılıyor, annem mutfakta sevgiyle yemek hazırlarken mutlu bir şekilde uğultu yaparken, ben ona gülümsedim.

Tanrıya şükür hayat planım mahvolmuştu, yoksa kaderimde olan adama asla şans vermezdim.

Havoc & Carla'nın hikayesini okuduğunuz için çok teşekkür ederiz.

Bir sonraki kitabımın ne zaman çıkacağını öğrenmek isterseniz,

[buradan](#) kaydolun. Bir sonraki kitabım Steal My Breath'in ön

izlemesini okumak için okumaya devam edin!

Havoc'u satın aldığınız sitede bir yorum bırakırsanız çok sevinirim. Yorumlar, yazarların kitap yayınlamaya devam etmesine yardımcı olur.

Teşekkürler xx

STEAL MY BREATH

Yazar: Nina Levine

ÖN İZLEME

Bağımsız bir çağdaş aşk romanı BU BAHAR

ÇIKIYOR

BÖLÜM

Bu gece seks yapamayacağım.

Karşımda oturan adam "Giydiklerin pembe rengi çok yakışmış. Benim de ona çok yakışacak bir kravatım var" dediği anda, üç aydır süren seks kıtlığının devam edeceğini biliyorum.

Hiçbir erkek pembe kravat takmamalı. Tarihte hiç.

Kadeh şarabımı alıp, ayağa kalkmadan önce içiyorum. "Bence biz uyumlu değiliz, Rick. Senin yaptığın bulmacaları çözmek ve pembe kravatını toplamak eğlenceliydi, ama son zamanlarda o kadar çok randevuya çıktım ki, bir daha görüşmeyeceğimizi bilerek bir saatten fazla oturmaya tahammülüm yok." son zamanlarda o kadar çok randevuya çıktım ki, bir daha birbirimizi görmeyeceğimizi bilerek bir saat daha oturmaya tahammülüm yok."

Ağzı açık kalınca suçluluk duygusu beni sarar, ama içimdeki seks aç kadını "Yapma! Seni vajinanı mutlu edecek kişi o değil" diye bağırır. Bu yüzden kararımdan vazgeçmem ve hızlıca özür dilerim: "Kaba davrandığım için üzgünüm, ama sonunda doğru kişiyle tanıştığında bana teşekkür edeceksin" derim ve aceleyle oradan ayrılırım.

On beş dakika sonra, evimden uzaktaki evim gibi olan Elixir barına girerim ve uzun bir rahatlama nefesini veririm.

"Az kalsın kurşun sıyrıyordun," diyor barmenlerden biri ve en yakın arkadaşım Avery, benim isteyeceğimi bildiği votkayı uzattı.

Bar taburesine çökerek başımı sallayıp dirseklerimi tezgaha dayadım. "Evet, yine zaman kaybına neden olan bir randevumdan çıktım. Sence doğru erkeği bulmak için kaç erkekle çıkmam gerekecek?"

Bu noktada, bir gecelik ateşli seks sunabilecek bir adamla bile yetinirdim." Bana uzattığı votka ve kolayı alıp, bardağın yarısını bir yudumda içiyorum.

Kaşlarını kaldırarak, "Bu gecenin erkeği ateşli seks için uygun değildi mi?" dedi.

"Tanrım, hayır. Tabii, bulmaca çözmeyi seven ve annesiyle pazar günü öğle yemeğini iyi vakit geçirmek olarak gören inek tiplerden hoşlanmıyorsan." Cidden, adam beni neredeyse uyutacaktı.

"Kahretsin, bu adamları nereden buluyorsun Callie?"

"Çoğunlukla çevrimiçi tanışma sitelerinden." Yüzündeki yargılayıcı bakışı izleyip mırıldanıyorum, "Beni yargılama, Bayan Hiç-Sevişmekte-Zorlanmayan, hepimiz senin kadar şanslı olamayız."

Dudakları gülümsemeye kıvrılır ve güldüğünde bardaki tüm erkeklerin dikkatini çeker. Onun seksi tavırlarını silkelemek isterim. Ama onu kardeşim gibi severim ve ona hiçbir şey kıskanmam, özellikle de zor bir hayatı olduğu ve bana göre başına gelen her iyi şeyi hak ettiği için.

Yüzünde bir gülümseme belirirken, savunmacı bir hareketle ellerini kaldırır. "Yargılamıyorum, söz." Bardağıma başını sallayarak, "Bitir de sana bir tane ısmarlayayım," der.

Arkadan alçak bir ıslık sesi gelir ve dönüp Tyler'ın bize gülümsediğini görürüm. "Avery'nin birine içki ısmarlamak istediğini hiç duymadım. Luke bugün çalışanlara indirim mi yaptı ne?"

Avery alaycı bir şekilde güldü. "Bir yıldır kardeşin için çalışıyorum ve onun bir kez bile çalışanlarına indirim yaptığını görmedim."

"Doğru," der Tyler, bakışlarını Avery'nin bileğini kaplayan yeni dövmeyle dikerek. Çenesini o yöne doğru hareket ettirip sorar, "Dövende ne yazıyor?"

Gözlerimi kısarak ona bakarım ve Avery'ye bakışlarını izlerim. Bu ikisi artık bir karar verip bir odaya çekilmeli, çünkü neredeyse bir yıldır birbirlerinin etrafında dolanıp duruyorlar. Ara sıra bara giren kedinin bile ikisinin de bir şeyler olmasını istediği açık, ama Tyler'ın neden kontrolü ele alıp Avery'yi kendine çekmediğini anlamıyorum. Onu kadınlara karşı otoriter tavırlarda gördüm ve bana kalırsa, artık Avery'ye patronluk taslamasının zamanı geldi.

"Avery!"

Luke'un sesiyle irkildim.

O ses... karnımı arzu ile titretir ve bu arzuyu bastırmak için içkimin geri kalanını hızla yutarım çünkü kabul edelim ki, benim sesim Luke'un vücudunda benzer bir tepki yaratmaz. Onunla ilgili tüm düşünceleri kafamdan atmam gerekir – aramızda asla bir şey olmayacak.

Avery başını çevirip patronuna bakıyor. "Evet?" Onu gizlice alkışlıyorum – Luke ne kadar huysuz olursa olsun, Avery asla onun kendisini sinirlendirmesine izin vermez.

Kaşları çatık bir şekilde bize doğru yürüdü. "Arkadaki adamlar sana sorun çıkarıyor mu?"

Yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor ve bir an duruyor, sonra Avery'ye kayıyor. O, Avery ile adamlar hakkında konuşurken, ben onun vücudunu süzerim. Luke Hardy kadar kot pantolon giyen başka kimse yok. Belki de bunun sebebi, onun kadar güzel bir poposu olan başka erkek olmamasıdır. Gri tişörtünün altından beliren göğüs kasları ve karın kasları... O kasları rüyalarımın giriyor. Onun koyu renk saçlarını parmaklarımla taradığım ve o f...

"Callie... Yine plan mı yapıyorsun?"

Dikkatimi, bana kendini beğenmiş bir ifadeyle bakan Avery'ye çeviriyorum. Bir sonraki kitabımı planlamadığımı biliyor; Luke hakkında müstehcen düşünceler içinde olduğumu çok iyi biliyor.

Yüzüme sahte bir gülümseme yapıştırarak başımı sallıyorum. "Evet, karşılıksız şehvet ve çaresizce sekse ihtiyaç duyan bir kız hakkında yazdığım kitabı planlıyorum."

Gözlerim Luke'a kayıyor ve onun beni daha önce hiç görmediğim bir şekilde izlediğini fark ediyorum. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum, ama gözlerinde farklı bir şey var. Başka bir erkek olsaydı, bunun arzu olduğunu söyledim, ama o Luke ve bana hiç ilgi göstermedi.

Tyler kıkırdar. "Sana söylemiştim Callie, bu kuraklığı sona erdirmek için bir erkek istiyorsan, söyle yeter, sana yardım etmek isteyen bir sürü erkek tanıyorum."

Luke, Tyler'a ters bir bakış attıktan sonra Avery'ye döndü. "On beş dakika kadar dışarı çıkmam lazım, ama arkadaki pisliklerin sana sorun çıkaracağından endişeleniyorum."

O, onun endişesini eliyle savuşturur. "Ben iyiyim, ayrıca Callie de burada – o gençken karate siyah kuşağı aldı, gerekirse onlarla başa çıkabilir." Bana attığı göz kırpması, sözlerinde hissettiğim alaycılığı doğrular ve ben de ona ayak uydururum.

"Tabii ki," diyorum, hafifçe çömelip kollarımı önümde X şeklinde kaldırarak. Luke her zaman çok ciddi ve gülümsemek ya da gülmek yerine sadece bana bakıyor.

"O adamların yanına yaklaşmayın. İkiniz de." Tyler'a bakarak sorar, "Ben yokken burada kalabilir misin?"

Tabureden kalkıp mırıldanıyorum, "Tanrı aşkına Luke, sakın ol... Biz yetişkin kadınlarız, kendimize bakabiliriz." Cevabını beklemeden Avery'nin hazırladığı yeni içkimi alıp doğruca barın uzaktaki masalarından birine oturuyorum. O adamdan çok hoşlanmama rağmen, onun otoriter ve aşırı koruyucu tavırları bazen beni deli ediyor.

Yerime yerleşirken, kulağıma gelen sıcak nefes ve derin ses karnımın tekrar çarpmasına neden oluyor. "Neden her söylediğime karşı çıkıyorsun?"

Aman Tanrım.

Onu, ona gitmesini söylemek istediğim kadar çok istiyorum.

"Çünkü her zaman haklı değilsin," diye cevap veriyorum ve onun bakışlarına karşılık vermek için dönerek.

Bir eli sandalyemin arkasında, diğeri masanın üzerinde. Beni izlerken vücudu hafifçe eğilmiş, söylediklerimi sindiriyor. Gözlerimi onun kollarından ayırmamak için direniyorum, ama bir kızın iradesi sınırlıdır ve benimki bugün tükendi. Bu haftanın geri kalanında da tükenecek. Ah, kim Ne şaka yapıyorum? Luke etrafta olduğunda, bu yılın geri kalanında iradem kalmaz.

Gözlerimi yere indiriyorum.

Tanrı aşkına, neden bir adam bu kadar çok şeye sahip olabilir?

beni günaha sokabilecek seksi yeşil gözleri, bütün gün tutabileceğim kalçaları ve ölmek isteyeceğim karın kasları yok, aynı zamanda porno filmlerde oynayabilecek

kasları var ki, porno film yapabilecek kadar.

Lütfen. Onu. Bırak.

Hayır, kalmasını sağla.

Saatlerce kalmasını sağla ki bakabileyim. Sonra biraz daha bakayım.

Oh, lanet olsun, o kasları yalamama izin ver. "Callie."

Gözlerimi kırpıyorum.

Gözlerine tekrar bakarak, "Ne?" diyorum. O kadar tahrik oldum ki, dudaklarım bir kelimeyi bile zorlukla çıkarabiliyor; bir cümle kurmayı bile bilmiyorum.

Vücudunu bana doğru eğerek yüzü benimkine yaklaşıyor. Çenesini sıkması , onun sinirli olduğunu düşündürüyor, ki bu benimle birlikteyken her zaman olduğu gibi. Avery ile yaptığım bir sohbette, Luke'u en çok sinirlendiren kişi olarak seçilmiştim ve görünüşe göre bugün de bunu başarmışım. "O adamlardan uzak dur." Boğuk sesi etrafı dolduruyor her şeyi engelliyor ve bir an için zaman durmuş gibi hissediyorum, duyularıma gelen her şeyi sindirmeye çalışıyorum.

Misk kokusu.

Nefesinden gelen

nane kokusu.

Vücudu benimkine yakın.

Ağzından çıkan sözler.

"Onlardan uzak duracağım," diye zorla söylüyorum, damarlarımdan akan arzuyu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Gözleri büyürken yüzü şaşkınlıkla dolur. "Siktir, bu ilk kez olacak." Haklı, ama o adamlar hakkında da haklı, bunu kabul etmek ne kadar acı verse de. Bazen otoriter tavırları beni sinirlendiriyor, ama bu durumda, sadece beni korumaya çalıştığını biliyorum.

Sandalyesinden kalkıp dik durur. "Uzun sürmez. Ben yokken Avery'yle başınızı belaya sokmazsınız, değil mi?"

Ona dudak bükerek bakıyorum. "Seni bilgilendirmek isterim ki, seni yalnız bıraktığımız son sefer başımıza gelen bela bizim suçumuz *değildi*." Gerçekten değildi... belki çok az bir kısmı bizim suçumuzdu, ama bunu Luke'a asla açıkça itiraf etmem.

Kaşları kalktı. "Callie, ertesi gün gazete manşetlerinde 'Coyote Ugly Kasabaya Geldi' yazıyordu. Sen ve Avery, barımı neredeyse striptiz kulübüne çevirdiniz.

neredeyse striptiz kulübüne çevirdiniz, müşterilere barın arkasından değil, üstünden içki servis ettiniz. Bu nasıl başkalarının suçu olabilir?"

Bu olay üç ay önce oldu ve sesinde biraz mizah duymak rahatlatıcı, çünkü bir ay önce sesinde hiç mizah yoktu. Belli ki bu olayı atlatıyor.

Ayağa kalkıp elimi kalçama koydum. "Sen burada değildin Luke. Bazı müşteriler arasında olanları görmedin. Kavga çıkarmak üzereydiler, ben de aklıma gelen tek şeyi yaptım. Barda dans etmek işe yaradı, dikkatlerini birbirlerinden uzaklaştırdı."

Başını sallayarak mırıldanıyor, "Polisi çağırıp onlarla ilgilenmelerini isteyebilirdin."

Bu konuyu onunla tartışmak istemediğim için bu sözü geçiştiriyorum. "İyi ki tam o anda geri geldin, değil mi?"

"Evet, sanırım öyleydi." Parmaklarını bana doğrulttu. "Bu gece bar tezgahında dans yok."

Ona dilimi çıkarmak için kendimi zor tutarak başımı sallayıp onu uzaklaştırıyorum. "Git! Tyler ve ben Avery'yi beladan uzak tutarız."

Birkaç saniye daha sessizce bana baktıktan sonra, sonunda başını sallayıp gider. Kendimi tutamıyorum, yine kışına bakıyorum.

Tanrım.

Seks yapmam lazım.

Ertesi gün Grind'de garsonluk işimi bitirdikten sonra, dizüstü bilgisayarına bakarak kafedeki gürültüyü bastırmaya çalışıyorum. Yoğunluk olur da bana ihtiyaçları olursa diye burada kaldım. Ayrıca, dairemdeki sessizliğe göre kafenin atmosferini daha çok seviyorum. Çevrimiçi arkadaşlık profilimi iyileştirmeye çalışıyorum ve şu anda yazdıklarımı okurken sıkılıyorum. Potansiyel randevularımın ne kadar sıkılacağını hayal edebiliyorum.

Bekar.

Kadın.

Hayalimdeki kariyer olan romancı olmak için çalışıyorum. Yoga, okumak ve arkadaşlarımla vakit geçirmeyi seviyorum. Siktir.

Klavyeye sil tuşuna basıyorum ve sinirle yeni bir flört profili yazıyorum.

Seks için çaresiz.

Yayın anlaşması yapmak için çaresizce uğraşırken garsonluk yaparak üç kuruş para kazanıyor.

Sadece karın kaslarını güçlü tutmak için yoga yapıyor – inanın bana, erkekler benimle sevişirken bana teşekkür ediyorlar.

Üç arkadaşım ile takılıyorum. Seks yapamadığım için çok fazla kitap okuyorum.

Seks için çaresiz olduğumu söylemiş miydim?

"Gerçekten mi?" Arkamdan tanıdık bir ses geliyor.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp başımı kaldırdığımda Luke'un karşımdaki koltuğa doğru geldiğini gördüm. Kalbim hızla çarpmaya başladı ve boğazım kurudu.

Tanrım, neden beni her zaman bu kadar etkiliyor?

Masama oturur ve kaşlarını çatarak sorar: "Bugün çalışıyorsun sanmıştım."

"İşler yeterince yoğun olmadığı için vardiyam yine yarıya indirildi. Yoğunluk olur da bana ihtiyaçları olursa diye burada kalıp yazayım dedim." Hayatımın özeti – gelirim epik bir şekilde azalıyor.

Kaşları daha da çatıldı. "Faturalarını nasıl ödüyorsun?"

"Şöyle söyleyeyim, birikimlerim bitti. Muhtemelen yeni bir iş aramalıyım." Yeni bir iş aramak fikrinden nefret ediyorum ve bu yola girmeden önce evsiz kalacağımın eminim. Değişim ve ben pek uyuşmuyoruz – çoğu zaman benim zararına.

Koltuğuna yaslanıp parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Kahretsin, Callie."

Yüzünde ve sesinde gördüğüm endişe, kalbimi biraz hoplatıyor. Luke'u bir yıldır tanıyorum ve o benim için her zaman biraz gizemli birisi olmuştur. Bildiğim tek şey, benden birkaç yaş büyük olduğu ve Elixir'i babasından miras aldığı. Geçmişini biraz belirsiz ve bize hiç bahsetmedi. Avery, Luke barı miras almadan önce bir yıl boyunca babası için çalışmış ve Luke, babası ölene kadar ortalarda görünmemiş. Yerel halk onun hakkında dedikodu yapıyor ama kesin bir bilgiye ulaşamadık. Tek bildiğim, Luke Hardy'nin dürüst biri olduğu ve

en yakınlarına iyi baktığı, ve benim için önemli olan da bu.

"Elixir'de birkaç vardiya yapmaya ne dersin? Dün bir çalışanımızı kaybettik, yardıma ihtiyacım var. Bu arada, dün gece ben yokken Avery'ye yardım ettiğin için teşekkürler."

Neredeyse bir yıldır gizlice aşık olduğum adam için gerçekten çalışmak istiyor muyum?

Tereddüt ediyorum. Onun önerisini reddederek, bunun yerine Avery hakkında konuşmayı tercih ediyorum. "Merak etme. O çocuklar uslu davrandılar, sorun çıkmadı. Ayrıca Tyler da göz kulak oldu. Dostum, kardeşinle Avery hakkında konuşmalısın. O kızı açıkça istiyor."

"Neden konuyu değiştiriyorsun?" Gözleri benden ayrılmıyor ve bu beni daha da tedirgin ediyor. Beni o kadar yakından izliyor ki, neredeyse samimi hissediyorum.

Kalbim, gergin ve koordinasyonsuz bir dansa dönüşüyor. "Değil. Sadece bir şeye dikkatini çekiyorum."

"Kardeşimin aşk hayatına karışmam." Gözlerimi hâlâ ayırmıyor ve önerisine cevabımı beklediğini biliyorum.

Beni bu kadar gergin hissettirdiğini anlamaya çalışıyorum – erkeklerin yanında hiç bu kadar gergin olmam.

"İş teklifiniz için teşekkürler, ama önce bana önerilen birkaç garsonluk işini takip edeceğim. Onlar olmazsa, hala birine ihtiyacınız var mı diye bakarım."

"Zaten teklif aldın mı?"

"Evet," diye yalan söyledim, ya bana inanmasını ya da bu konuyu kapatmasını umarak. Onun yanında daha fazla bulunmanın benim için iyi olmayacağına karar vermiştim.

Aramızda iyi bir arkadaşlık var ve bunu daha ileriye götürerek mahvetmek istemiyorum.

"Tamam, ama bir değişiklik olursa haber ver. Dediğim gibi, yardıma ihtiyacım var."

"Tamam." Kalbim o hızlı atışlarını keser ve normal ritmine döner. Neyse ki beni rahat bırakıyor, her ne kadar durumun gerçekliğini

"Orada tanıştığın tüm erkekler ya ezik ya da senin tipin değilmiş."
Orada tanıştığın tüm erkekler ya ezik ya da senin tipin değilmiş."

Kötü niyetli olmadığını biliyorum, ama sözleri canımı yakıyor. Zaten bir erkek bulamayan, hatta seks bile yapamayan bir ezik gibi hissediyorum; Luke'un bunu sözlerle ifade etmesine gerek yok. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak cevap veriyorum, "Ben pes eden biri değilim, Luke. Eninde sonunda birini bulacağım."

"Arkadaşlık sitelerinde dolaşmayı bıraksan bile pes eden biri olarak nitelendirilmezsin herhalde. Tek söylediğim, belki de zorlamayı bırakırsan, en beklemediğin anda gerçekleşebilir."

Ayağa kalkıp dizüstü bilgisayarımı ve çantamı alıyorum. Kalbim yine o lanet olası dansı yapmaya başladı ve eminim yüzüm güzel bir kırmızı renge büründü. Bugün onunla daha fazla konuşmak istemiyorum. Şu anda utanç ve öfkenin karışımı bir duygu içindeyim. Öfke galip geliyor ve "Aşk aramak için arkadaşlık sitesini kullanmanın yanlış bir tarafı yok ve o siteleri *gezmek* istersem bu benim işim, seni ilgilendirmez" diyorum.

Ona son bir kez sertçe baktıktan sonra, dönüp kafeden çıktım.

Canın cehenneme, Luke Hardy.

Kendime bir erkek bulacağım ve sana bunun mümkün olduğunu göstereceğim.

BÖLÜM 2

"Bu adamı nereden buldun?" diye soruyor Avery, gözleri randevumun üzerinde, dili neredeyse ağzından sarkmış halde.

Onu salya akıtmakla suçlamıyorum. Adam, bir kızın erkek arkadaşında olmasını istediği her özelliğe sahip.

Uzun boylu.

Koyu renk, dalgalı, sanki az önce sevişmiş gibi görünen saçları var.

Beni yatak odasına hiç zorlanmadan taşıyabilecek kasları var.

Saatlerce öpebileceğin Tom Hardy dudakları. Ian

Somerhalder gözleri. Son derece baştan çıkarıcı.

Bu adamın tek bir kusuru var. Ağzını açıp konuşmaya başladığında çirkinliği ortaya çıkıyor. Son iki saatimi onunla akşam yemeğinde geçirdim ve ilk yirmi dakika içinde gitmek istedim. Kendisi hakkında günlerce ara vermeden konuşabileceğine eminim ve aynen öyle yaptı. Ancak, akşam yemeğinden sonra bir şeyler içmeye gitmeyi önerdiğinde, onu Luke'un barına götürüp

onunla övünmek için bu fırsatı kaçırmadım.

Luke'a.

Kimse, bir kadının bir erkeğe duyabileceği en uzak duygulara sahip olduğumu bilmemeli. Avery'ye gerçeği daha sonra söyleyeceğim, ama şimdilik Luke'un

bir erkekle birlikte görmesini *istiyorum*. Ve o adamla gülümsediğimi ve iyi vakit geçirdiğimi görmesini istiyorum.

Luke'a bir arkadaşlık sitesinde erkek bulabildiğimi göstereceğim.

"Dwayne, arkadaşlık sitesinde eşleşenlerden biriydi," diye cevap veriyorum, tezgaha yaslanıp onun erkeklerle konuşmasını izlerken. Luke, Dwayne'i dinlerken yüzü sürekli somurtmuş gibi görünüyor. Tyler ise, sanki sohbeta ilgi duymuş gibi oldukça neşeli görünüyor. Muhtemelen öyledir de, Dwayne bütün gece futbol hakkında konuşup durdu ve Tyler futbol konuşmayı çok sever.

Dönüp onun dudaklarını yaladığını görüyorum. Bana sırtarak, "Bahse girerim o adam yatakta ustadır. Şu kaslara bak. Eminim bütün gece dayanacak kadar dayanıklılığı vardır." diyor.

Haklı, ama ondan istediğim son şey seks. Ve bu çok şey ifade ediyor, çünkü üç aydır seks yapmamak kafamı allak bullak etti ve tek düşündüğüm şey seks yapmak oldu.

Az önce doldurduğu votkayı alıp uzun bir yudum alıyorum ve başımı sallıyorum. "Hiç ilgilenmiyorum bile."

Gözleri büyüdü ve ağzı açık kaldı. "Ne?"

İçkimin bir kısmını daha içip, tüm hayal kırıklığımı dışa vurdum. "Tanrım, neden bu günlerde erkek bulmak bu kadar zor? Lanet olsun, ben sadece kendine olduğu kadar bana da ilgi gösteren, terbiyeli bir erkek istiyorum." Votkanın geri kalanını bir dikişte içip boş bardağı masaya vurarak saçlarımı parmaklarımla taradım. "Hayır, bunu sil! En azından randevunun bir kısmında her sözümü dinleyen bir erkek istiyorum... Biraz ilgi iyi olurdu. Dwayne gibi erkekler sadece kendileriyle ilgilenir ve eminim seks de berbat olur. Muhtemelen boşaldıktan sonra kadınının iyi olup olmadığını bile sormadan lanet televizyonu açıp spor izlemeye başlar. İğrenç." Avery'nin şişkin gözlerini ve başını sallamasını görmezden geldim. Yanıldığımı düşünebilir, ama o adamla iki saat boyunca oturmak zorunda kalan ben değildim.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor, arkamda birisi boğazını temizliyor.

Dönüp baktığımda, Dwayne'in bana baktığını gördüm. "Anladığım kadarıyla bu gece bir yere varamayacağız." Sözleri beni şaşırtmadı, sadece şüphelerimi doğruladı.

Kahretsin. Artık kurtaracak bir şey yok. "Hayır."

Bakışları bir an daha üzerimde kalıyor, sonra cebinden anahtarlarını çıkarıyor. "Akşam yemeğinde anlamıştım, ama bir içki seni biraz rahatlatır diye düşündüm."

"Bence artık gitmelisin." Avery'nin koruyucu içgüdüğü devreye girer ve öfkesi alevlenir. O her zaman beni korur ve ben onu bunun için seviyorum.

Dwayne bizden bir adım uzaklaşır. "Gittiğimi düşün," der ve bir an sonra onu bardan çıkarken izleriz.

"Ne pislik!" Avery, öfkeyle gözleri çılgına dönmüş bir şekilde haykırır. "Tek istediği seksmiş."

İnlerim. "Adil olmak gerekirse, ben de o konuda oldukça çaresizim."

"Evet, ama en azından sen bir erkek arkadaş arıyorsun. Onun için standartlarını düşürmediğine sevindim."

Luke'un Dwayne'in arkasından baktığını fark ettim ve gözlerimiz bir an için buluştu.

"Yine bir fiyasko mu?" Tyler bize katılırken sorar ve dikkatimi Luke'dan uzaklaştırır. "Bence onsuz daha iyi," Avery fikrini söyler. İç çekerim.

"Evet, yine bir fiyasko. Neden iyi erkekler bu kadar zor bulunur?"

Tyler sırtıttı. "Tam önünde birini tanıyorum, ama sanırım ona hiç şans vermeyi düşünmedin."

"Lütfen beni aydınlat da bu hatamı düzelteyim." Kimden bahsettiğini hiç bilmiyorum. Tam o anda, Tyler ismi söylemeden önce, bir adam bana çarpıyor

ve içkisini yeni elbisemin üzerine döker.

Bu gece daha da kötüye gidebilir mi?

"Siktir!" Tyler öfkeyle bağırır. Adamı gömleğinden yakalar ve ben ona bir şey söylemeye fırsat bulamadan dışarı sürükler.

Avery bana bir rulo kağıt havlu uzatır ve ben elbisenin üzerindeki alkolü mümkün olduğunca emmeye çalışırım. Burun deliklerimi rom kokusu doldurur ve sinirim daha da artar.

"Tuvalete gidiyorum, bebeğim," diyorum Avery'ye kağıt havluları tezgahın üzerine atarken. "Kağıt havluyla bu iş olmaz. Her yerim romla kaplı."

Bana acıyarak bakar ve başını sallar. "Evet, haklısın." "Bana votka yapar mısın? Çift ölçü lütfen."

"Sana kocaman bir votka yapacağım," diye söz veriyor ve ben onu bırakıp tuvalete gidiyorum.

İlk işim, elbiseyi temizlemek.

İkinci iş – bu geceyi unutmak için ne kadar votka gerekiyorsa o kadar içmek.

"Şunu bir netleştirelim – faturaları ödemek için garsonluk yapıyorsun, ama hayalin kitap yayınlamak mı? Ve ilk iki el yazmanı için bir sürü ret mektubu aldın, değil mi?" Son bir saattir birlikte içtiğim adam

, benim hakkımda öğrendiklerini anlatırken kelimeleri gevelememeye çalışıyor.

Önümdeki votkayı bitiririm. "Böyle söyleyince neredeyse iç karartıcı geliyor, ama evet, kısaca özetlemek gerekirse ben buyum." Reddedilen el yazmalarımın kaynaklanan yetersizlik duygusu yeniden su yüzüne çıkar ve ruhum biraz daha burkulur.

Başarılı olabilecek miyim?

Ergenlik çağından beri yazıyorum ve şu anda dördüncü kitabım üzerinde çalışıyorum. Üçüncüsünü, reddedilme korkusuyla kimseye göndermedim. Zaten her gün kendimle savaşıyorum.

"Başarabilirim" ile "Ne yaptığını bilmiyorsun" arasında sürekli gidip gelirken, zihnimde her gün kendime vurduğum bir dayak gibi hissediyorum.

Adam – adını çoktan unutmuşum – bana dirsek atıyor. "Hayat *çok* iç karartıcı. Kendini tek başına hissetme. Ben de bu yüzden içiyorum." Bira şişesini bana doğru kaldırıp uzun bir yudum alıyor.

Hay aksi.

Çok olumsuz.

Bu adam, vakit geçirmek isteyeceğim türde biri değil.

Masadan bir adım uzaklaşarak gitmek istediğimi işaret ettim. "Sohbet için teşekkürler."

Kaşlarını çattı. "Gidiyor musun? Gece daha yeni başlıyor." "Yarın iş için erken kalkmam lazım."

Masadan kalkmaya çalışırken, elini koluma koyarak beni durdurur. "Kal." Sesi, beni bırakmaya niyeti yokmuş gibi daha karanlık bir tona bürünür ve içimi endişe kaplar.

Yüzüme sahte bir gülümseme takarak, "Hayır, gerçekten erken kalkmam gerek. Yakında yatmazsam bitkin düşerim" diye tartışıyorum. Beş dakika öncesine göre birdenbire çok daha ayık hissediyorum.

Beni daha sıkı tutuyor ve gözleri kararlılıkla parlıyor. "Tatlım, bir saatimi seninle konuşarak ve sana içki ısmarlayarak geçirdim, en azından bana biraz zamanını ve ilgini göster."

Kafam karışır.

Kendi içkilerimi kendim aldığımdan eminim.

Nasıl oluyor da hep pislikleri seçiyorum?

Ciddi ciddi bekârlığı bir yaşam seçeneği olarak düşünmem gerek.

"Bayan kendini açıkça ifade etti. Bırak onu ve defol git barımdan."

Luke.

O, benimle adamın arasına girmeye çalışırken yüzünü görüyorum ve orada gördüğüm öfkeye nefesim kesiliyor. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim.

Adam beni bırakıp savunma amaçlı ellerini kaldırdı. "Üzgünüm dostum, onun biriyle olduğunu fark etmedim."

Bu fikri nereden çıkardığını bilmiyorum ama onu düzeltmeyeceğim.

Luke'un omuzları gergin, gözleri adamdan ayrılmıyor. Çenesiyle kapıyı işaret ediyor. "Git." Tek kelimeyle söylüyor, ama tanrım Tanrı aşkına, o kelimenin her harfi "bana bulaşma" diye bağırıyor.

Adam son bir kez kaşlarını çatarak bardan çıkar. Luke onun hareketlerini takip eder, sonra bana döner. Omuzları gergin, ama yüz hatları biraz yumuşamıştır. "İyi misin?"

Sesindeki endişe beni heyecanlandırdı. Başımı sallayıp onu rahatlatmaya çalıştım. "Evet, iyiyim. Teşekkür ederim."

Bunu duyduktan sonra, "Seni eve bırakayım. Az önce başka bir kadın da o adamdan şikayet etti, geri gelip sana sataşma ihtimalini

"Luke, gelmeyeceğini sanmıyorum. Sen oldukça sert davrandın ve ayrıca o adam seninle birlikte olduğumuzu düşünüyor. Seni kızdırmak için riske

"Gelmeyeceğini sanıyorum Luke. Sen oldukça sert davrandın, ayrıca o seninle benim birlikte olduğumuzu sanıyor. Seni kızdırmak için riske girmez."

"Onun gibi erkekleri tanırım. Bir kadını istedikleri zaman kolay kolay vazgeçmezler. Bana güven, geri dönecektir."

"Beni eve bırakmana gerek yok. Bu gece meşgul olduğunu

biliyorum." "Siktir, Callie, bir kez olsun sana yardım etmeme izin verecek misin?"

Daha dik durup derin bir nefes alıyorum. Onu yine sinirlendirmeyi başardım. Sanki bana karşı çok çabuk sinirleniyor, ama diğerlerine karşı öyle değil. "Yardıma ihtiyacım olduğunda isterim, ama senin bir barın var ve ben kendim eve gidebilirim."

Yüzünü benimkine yaklaştırdı ve daha önce hiç yapmadığı gibi kontrolü ele aldı. "Sabrım taşı, şimdi kışını dışarı çıkar ve arabama bin."

Emredici tonu tam da doğru noktaya isabet ediyor ve arzu içimi kaplıyor, daha önce hiç bilmediğim bir ihtiyaçla beni aydınlatıyor.

Tereddüt etmiyorum bile. Dediğini yapıyorum.

Bardaki kalabalığın arasından ilerlerken Luke elini belime koyar ve beni yönlendirir. Yürürken insanlar onunla konuşur ama o neredeyse hiç cevap vermez, bunun yerine beni barın ön kapısına doğru yönlendirmeye devam eder.

Sonunda arabasına vardığımızda, o kadar tahrik olmuşum ki konsantre olamıyorum. Kapıları açıyor ve ben BMW'sinin ön koltuğuna kayıyorum. . Onun arabasına hiç binmemiştim ve onun süreceğini hiç tahmin etmemiştim. Luke gösterişli bir adam değildir ve zengin olduğunu da düşünmüyordum, ama arabası beni şimdi aksini düşünmeye itiyor.

Birkaç dakika sonra arabayı çalıştırıp benim evin yönüne doğru yola çıkar. New Farm'daki evime arabayla on dakikadan az sürer ve yolculuğu sessizce geçiririz. Düşüncelerimi ve hislerimi gözden geçirirken beynim rastgele çalışır.

Umarım beni bırakıp yoluna devam eder.

Onu daireye sokamazsın, yoksa ona atlayacaksın.

Kimi kandırıyorsun? Seni bırakıp gidecek falan yok. Tanrım. Lütfen yardım gönder.

Apartmanıma vardık ve arabayı park etti. Kontak anahtarını çevirirken, bunun nasıl biteceğini biliyordum. Bana doğru yürüyecek içeri girecek ve ben kendimi tutamayacağım. Çok azgınım ve bir kadın kendini ancak belli bir noktaya kadar kontrol edebilir.

Luke'u istiyorum ve bunu artık inkar edemem.

"Beni içeriye kadar geçirmene gerek yok," diye patladım, kendimi kontrol etmek için son bir çaba göstererek. Sözler dudaklarımdan çıkar çıkmaz, ben bile onun duymazdan gelmesini umuyordum.

Ve görmezden geliyor.

"Seni içeriye kadar geçireceğim, Callie. Tartışmaya bile kalkma." Emniyet kemerini çözüp arabadan iner.

Beş dakika sonra, yine elini sırtıma koyarak beni arabadan indirip daireme kadar takip ediyor. Onun elinin üzerimde olmasını çok sevdiğimi söylemek yetersiz kalır.

"Matt evde mi?" diye sorarak oturma odasına bakınıyor. Buraya gelmeyeli üç ay oldu ve o zamandan beri birçok değişiklik yaptım.

"Geçen hafta taşındı." Luke eski ev arkadaşımı hiç sevmezdi ve bu haberi duyunca yüzünde beliren gülümsemeyi fark ettim.

Topuklu ayakkabılarımı çıkarır ve anında rahatladığım için neredeyse inlerim. Topuklu ayakkabılarla aram pek iyi değildir ama bu gece giymek zorundaydım. Yani, küçük siyah bir elbiseyle başka ne giyebilirdim ki?

Luke'un bakışları ayaklarıma kayıyor ve gözleri yavaşça vücudumda yukarı doğru hareket ederken, yavaşça yayılan sıcaklığı tadını çıkarıyorum. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, bacaklarım titriyor ve kalbim daha hızlı atmaya başlıyor.

O da beni benim onu istediğim kadar istiyor. Bunu nasıl gözden kaçırdım?

Onun bakışlarını yakalayıp, aramızdaki mesafeyi kapatarak elimi göğsüne koyuyorum.

Bakışlarım dudaklarına düşer. O dudakları dudaklarımın üzerinde istiyorum. *Hemen.*

"Yapma," diyor boğuk sesiyle ve düşüncelerim birden duruyor.

Yapma mı?

Yeniden gözlerine bakıyorum, yanlış duyduğumu gösteren bir işaret arıyorum, ama bana bakışları yanlış duymadığımı söylüyor.

Yüzünde büyük bir çatışma var.

Kaşlarımı çatarak elimi göğsünden çekip soruyorum, "Neden?"

Derin ve düzensiz bir nefes alırken göğsü yükselir. "Hiçbir yere varamayacak bir şeye başlamak istemiyoruz. Sana bunu yapmak istemiyorum."

Onun mantığını anlamıyorum. "Nereye gidemez demek istiyorsun? Hem, bunun tek gecelik bir şey olamayacağını kim söyledi?"

Dudaklarını sıkıştırdı ve parmaklarını saçlarının arasına geçirdi. Bu karar konusunda kararsız olduğu belliydi. "Biz arkadaşız, bir yıldır arkadaşız, bir kez birlikte yattıktan sonra hiçbir şey olmamış gibi davranabileceğimizi gerçekten düşünüyor musun?"

Hayır.

"Evet." Tanrım, onu istiyorum. Hatta şimdi hayır dediği için daha da çok istiyorum.

"Saçmalık." Tepkimi görmek için beni yakından izliyor ve ona olan ihtiyacımı haykırmak istiyorum, ama kendimi tutuyorum.

"Tamam, belki öyle, ama neden bunun nereye varacağını göremeyelim ki?"

"Çünkü nereye varacağını biliyorum. Kalp kırıklığına, ve seni incitmek istemiyorum." Beni sinirlendiren kesin bir ses tonuyla konuşuyor. Sanki son sözü o söylüyor ve benim söz hakkım yokmuş gibi.

"Her şeyi bildiğini sanıyorsun, Luke, ama bu konuda bilmiyorsun. Bunun nereye varacağını bilmiyorsun ve ben seni engelleyen şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum." Bu konuda ona boyun eğmeyeceğimi açıkça göstermek için gözlerimi ona dikiyorum.

"Tanrım!" Benden bir adım uzaklaşırken ensesini ovuşturdu. O volta atmaya başladığında, aklından ne geçiyor acaba diye merak ettim. Daha önce hiç bir erkek tarafından reddedilmemiştim.

*Belki onu yanlış anladım. Belki
beni istemiyor.*

Sonra birdenbire bana doğru yaklaşıp, iki eliyle yüzümü tutup beni öperek beni şaşkına çeviriyor.

Aman Tanrım.

Dudakları benimkilere mükemmel uyuyor.

Bir an için hazırlıksız yakalandım, ama çabucak kendime gelip kollarımı onun boynuna doladım ve vücudumu ona yaklaştırdım.

Hiçbir erkek beni Luke'un öptüğü gibi öpmemişti.

Yağmurlu bir günde, şiddetli yağmurun altında üzerinize çöken tüm karanlık bulutlar sonunda dağılır ve güneşin ilk ışınlarının gökkuşağının renkleriyle karıştığını görürsünüz.

Tatlı, tatlı, mutlu güneş ışınları, dans etmek istemenize neden oluyor. Daha önce hissettiğiniz tek şey üzüntü ve kasvetken, sizi mutlu ve minnettar hissettiriyor.

Luke'un öpücüğü bana böyle
hissettiriyor. Bu öpücüğün hiç
bitmemesini istiyorum.

Dili benimkiyle dans ediyor ve vücudum zevkle parlıyor.

Asla durma.

Lütfen.

Parmaklarım saçlarına dolanıyor ve o öpücüğü derinleştirirken ağzına inliyorum.

Ve o zevkini homurdanarak ifade ettiğinde, ona daha da sıkı sarılıyorum. Ereksiyonuna.

O da beni benim onu istediğim kadar istiyor.

Teşekkürler, tatlı, tatlı evren.

Ve ben ona sarılırken ve öpücüğünde boğulurken, o benim istemediğim tek şeyi yapıyor.

Benden uzaklaşıyor.
Nefesini kontrol altına almaya çalışırken acı dolu gözlerle bana bakıyor.
Neden durduğunu açıklaması için tamamen şaşkın bir şekilde ona bakıyorum.
Sonunda beni daha da karıştıran iki cümle kuruyor. "Bunu yapamam.
Henüz yapamam."
Sonra gitti.
Ben ise bir an önce durduğu yere bakakaldım.
Yağmurlu bir günde benim de onun güneşiymişim gibi beni öptüğü yere.

[Steal My Breath çıktığında haberdar olmak için kaydolun!](#)

[Steal My Breath'i Goodreads TBR'ye ekle](#) BU BAHAR

GELİYOR!

YENİ ANTOLOJİ 2016 NİSAN'DA ÇIKIYOR

INCOMPATIBLY YOURS

Hot Tree Publishing, *New York Times* ve *USA Today*'in en çok satan dört muhteşem yazarıyla güçlerini birleştirerek size dört inanılmaz romantik hikayeyi sunmak için güçlerini birleştirdi.

Yetenekli yazarlar, doğurganlık araştırmalarına yönelik yardım amaçlı antolojimiz *Incompatibly Yours* için özel olarak yeni hikayeler yazdılar.

Bu muhteşem antolojinin satışından elde edilen kârın %100'ü, doğurganlık araştırmalarına ve destek kuruluşlarına bağışlanacaktır.

SUMMER'S BAY, A.C. BEXTOR

Yıllardır Ryleigh, kalbinin arzularını ve her zaman istediği adama olan özlemine görmezden gelmiştir. Yıllar sonra eve döndüğünde ona olan aşkının hiç değişmediğini fark eder. Tek sorun, artık eskisi gibi bir kız olmamasıdır.

TERESA GABELMAN'dan BLIND FAITH

Hayatını körlere öğretmeye adanmış Julie Daniels, kovboy Clay Marshall'ın kendisinden yardım isteyeceğini hiç beklemez. İki dünyanın çarpışmasıyla Clay

ve Julie, kendi mutluluklarını bulmak için kör bir inanca güvenmeleri gerektiğini keşfederler.

KISS, INTERRUPTED, S.R. GREY

Utangaç kız Brooks Happ, ilk öpücüğünü kendisinin tam zıttı birinden almaktan başka bir şey istemiyor. Kendine güvenen Sebastian Kain, bu tanıma tam olarak uymaktadır. Sorun şu ki, dünya işbirliği yapmamaktadır. Defalarca, Brooks'un ilk öpücüğü kesintiye uğrar. Sizi güldürecek, sevimli ve komik bir romantik komedi.

HER KIND OF CRAZY, NINA LEVINE

Juliette Taylor, Tanner Brady'nin geleceğini hiç tahmin etmemiştir ve onun onun için hiç uygun olmadığını ve onunla hiçbir şey yapmak istemediğini söylese de, Tanner ona aksini göstermeye karardır. Juliette, rahat bir dövme sanatçısının kendisi için doğru erkek olabileceğini asla düşünmemiştir, ama Tanner ona, onun kendi türünde bir deli olduğunu göstermeye karardır.

[Incompatibly Yours'u Goodreads TBR'nize ekleyin.](#)

[Bu antoloji çıktığında bildirim almak için kaydolun.](#)

<http://www.hottreepublishing.com>

TEŞEKKÜR

Bu kitap sevgiyle yazılmış bir eserdir ve aşağıdaki kişilerin katkıları olmadan bugünkü haline gelemezdi.

Editörüm Becky Johnson, Hot Tree Editing – Becky, birlikte çalışmaya daha yeni başladık ve şimdiye kadar yaptığımız işleri çok sevdim. Yazılarımla ilgili farkında olmadığım şeyler öğrettin bana. Havoc için yaptığın tüm çalışmalara çok minnettarım. Teşekkürler <3

Asistanım ve arkadaşım Jodie O'Brien – Ev aletleri hakkında kitap yazmaya karar vermemiş olmana minnettarım demek yetersiz kalır. (Eğer bir gün karar verirsen, seni yine de seveceğim ve destekleyeceğim!) Havoc, birlikte yazdığımız altıncı kitap, canım! Ve beni henüz kovmadın. Sırf bunun için bile seni seviyorum. Ama seni çok daha fazla seviyorum. Harika bir 2016 yılı olsun! PS: "HAYATTA KAZANDIN" yazan büyük harflerle yazdığın mesajları özellikle seviyorum. Bunlar, "Bu bölümde Nash'i hissedemiyorum. Bütün bölümü yeniden yaz" yazan mesajlarından sonra geliyor.

Becca Dawn – Seni seviyorum. Hepsi bu. Hayır, dur. Dahası var. Bu kitap için tıbbi tavsiyelerin ve beta okuman için teşekkür ederim. Yoğun günlerinde mesajlarıma cevap vermek için ayırdığın zamana gerçekten minnettarım. Karakterlerimi ve olay örgüsünü doğru hale getirmeme yardım ettiğin için de teşekkür ederim. Ama hepsinden öte, benim arkadaşım olduğun için sana deli gibi hayranım. Beni kontrol ettiğin, güldürdüğün, E hakkında bana zaman ayırıp sorular sorduğun ve ailen ve hayatınla ilgili hikayeleri benimle paylaştığın için. Bir gün seninle tanışmak için sabırsızlanıyorum!

Beta kızlarım - Mara, Diane, Shaz, Becca HM, Malia ve Drue. Çalışmalarımı okuduğunuz ve düşüncelerinizi paylaştığınız için çok teşekkür ederim.

Önerileriniz. Gözümden kaçan şeyleri görmemi sağlıyorsunuz ve hikayelerimi daha iyi hale getirmek için harika fikirler sunuyorsunuz. Sizi seviyorum kızlar!

Kapak tasarımcım Letitia Hasser ve kapak fotoğrafçım Sara Eirew – Aman Tanrım, bu kapak! Bu kapak muhteşem! Bu benim en sevdiğim kapak ve bunu tamamen siz iki yetenekli bayana borçluyum.

öpücükler Çok teşekkür ederim!!

Levine's Ladies'e – güzel dostluğunuz için teşekkür ederim. Her kitabımda bunu söylüyorum, çünkü bu doğru, grubumuzu çok değer veriyorum. LL internetin en sevdiğim yeri ve hepinize çok minnettarım. Kitaplarımı okuduğunuz, karakterlerimi sevdiğiniz, hayatlarınızı benimle paylaştığınız ve arkadaşlarınıza kitaplarımdan bahsettiğiniz için teşekkür ederim. Sizi seviyorum kızlar xx

Levine ekibimdeki kızlara – teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler!!!! Siz bayanlara her zaman hayranlık duyuyorum. Kitapları tanıtmak ve bu kitaplara olan sevginizi her yerde paylaşmak için zaman ayırdığınız için benim için çok anlamlı.

Git. Bunu yeterince söylemiyorum ama, bana ve diğer yazarlara yardım etmek için feda ettiğiniz zamanlar için çok minnettarım ve teşekkür ediyorum <3

Okurlarıma – Storm'u yayınladığımda, düşündüğümü hatırlıyorum. Birçoğunuzun hala benimle bu yolculukta, Storm kitaplarımı okuyup sevdiğinizi bilmek beni çok mutlu ediyor. Aslında, okuyuculardan aldığım mesajlara bakacak olursam, çoğu gün Storm'a olan sevginin giderek arttığını hissediyorum. Havoc, Storm serisinin son kitabı olmayacak. Hatta şimdiden söyleyelim – benden aksi bir haber almadığınız sürece, Storm MC devam edecek! Wilder'ın kitabı bu serinin bir sonraki kitabı olacak. Ayrıca spin-off serisini (Sydney Storm MC) de okuyorsanız, Nitro'nun kitabı da bir sonraki kitaplarımdan biri olacak. Kirli alfaları benim kadar sevdiğiniz için teşekkür ederim! Kitaplarımı okuduğunuz ve sevdiğim işi yapmaya devam etmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim <3

Natalie Gayle'e – harika bir arkadaş olduğun ve beni düzenli olarak kontrol ettiğin için teşekkür ederim. İkimiz de henüz yolumuzdan sapmadık ve bunun için bana yardım ettiğin için teşekkür ederim lol! Seni seviyorum, bebeğim xx

Yazar arkadaşlarıma – teşekkürler <3 Kim olduğunuzu biliyorsunuz – desteğiniz ve cesaretlendirmeniz için teşekkürler. Bu çılgın dünyada, sizin varlığınızı bilmek benim için yeterli. Bunun için sizi seviyorum.

Dan'e – karını benimle paylaştığın için teşekkür ederim. O, tüm bu olayların Levine'i. Beni ailenin bir parçası olarak kabul ettin ve bunun için çok minnettarım. Özellikle de garajının önündeki park yeri için. Artık benim ;) xx

NINA LEVINE'İN DİĞER ESERLERİ

Storm MC Serisi

Sırayla:

Storm (Storm MC #1)

Fierce (Storm MC #2)

Blaze (Storm MC #3)

Revive (Storm MC #4)

Slay (Storm MC #5)

Illusive (Storm MC #6)

Sassy Christmas (Noel Romanı

ÜCRETSİZ) Command (Fırtına

MC #7)

Sydney Storm MC Serisi

Relent (Kitap 1)

Nitro'nun Eziyeti (Kitap 2) – 2016'da Çıkacak – OKUMA

LİSTESİNE EKLE Şeytanın İntikamı (Kitap 3) – 2016'da Çıkacak –

OKUMA LİSTESİNE EKLE Hyde'in Afi (Kitap 4) – 2016'da Çıkacak

– OKUMA LİSTESİNE EKLE Kralın Gazabı (Kitap 5) – 2016'da

Çıkacak – TBR'ye Ekle

Crave Serisi

Tüm Sebeplerin (Kitap 1)

Be The One (Kitap 2)

Untitled – Van's Story (Kitap 3) – 2016'da Çıkacak

Kitaplarımla ilgili güncel bilgileri [web](#) sitemden takip edebilirsiniz.

[Facebook'taki okuyucu grubuma katılın](#)

HAVOC ÇALMA LİSTESİ

Take Me To Church – Hozier
Guy Sebastian & Jordin Sparks – Art of Love
Lee Brice – Drinking Class
When She Says Baby, Jason Aldean
Wheels Rollin', Jason Aldean
Phil Collins - Easy Lover
Sam Smith - Stay With Me
Chris Young - Lonely Eyes
Whatever She's Got - David Nail
Let It Go - James Bay
Craving - James Bay
If You Ever Want To Be In Love, James Bay
Stitches, Shawn Mendes
Rolling In The Deep, Adele
One and Only, Adele
Smoke - A Thousand Horses
FOAD - Kid Rock
Ron Pope - Şehir Hareket Halinde
Piece by Piece - Kelly Clarkson

Telif Hakkı© 2016 Nina Levine

Telif hakkı © 2016 Nina Levine

Yayıncı: Nina Levine

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, fotokopi, kayıt veya diğer elektronik ya da mekanik yöntemler dahil olmak üzere, herhangi bir şekilde veya herhangi bir araçla, yazarın önceden yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. Eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasası tarafından izin verilen diğer bazı ticari olmayan kullanımlar hariçtir. İzin talepleri için aşağıdaki e-posta adresinden yazara başvurun.

authorninalevine@gmail.com www.ninalevinebooks.com

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yer isimleri ve kamuya açık isimler bazen atmosferi yansıtmak amacıyla kullanılmıştır. gerçek kişilere, hayatta olan veya olmayan, ya da işletmelere, şirketlere, olaylara, kurumlara veya yerlere benzerlik tamamen tesadüfidir.

Düzenleme: Hot Tree Editing

Kapak Tasarımı ©2016 Romantic Book Affair Designs

Kapak Fotoğrafı Sara Eirew

Kapak Modelleri: Mike Chabot ve Carolyn Seguin

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

